

अधकारणय संचारणा महान्
आशाकी निराना

अन्धकारमय संसारमा महान् आशाको निसाना
(खराब र असलको बीचमा भइरहेको संघर्षमा कसले
विजय प्राप्त गर्छ, त्यसको रहस्योघाटन)

The Goal of Great Hope in The Dark World

लेखक: एलेन जी. हाइट

अनुवादक: भजुराम श्रेष्ठ

प्रकाशक

उमेशकुमार पोखेल
alltimehope71@gmail.com
एलडर भजुराम श्रेष्ठ
bhajupurna@gmail.com

प्रतिलिपि अधिकार © २०१३

सम्पादन मण्डली

नेपाल सेक्सन अफ सेभेन्थ डे एडभेन्टिस्ट चर्च
पो. बक्स नं. २०००२
काठमाडौं, नेपाल
प्रथम संस्करण ५००० (२०७०, ई. स. २०१३)
दोस्रो संस्करण (२०७१, ई. स. २०१४)
तेस्रो संस्करण (२०७७, ई.सं. २०२०)

भाषा सम्पादन

रामप्रसाद पौडेल

कम्प्युटर लेआउट तथा आवरण चित्र

सुजीत कुमार साह

विषय-सूची

अध्याय

पृष्ठ

१.	यस संसारमा दुःख किन ?	१
२.	दुष्टमाथि विजय पाउने महान आशा	१३
३.	शैतानको खतरापूर्ण चालबाजीहरु	२४
४.	अनन्त जीवन	३६
५.	भ्रम फैलाउने सापटी आशा	५२
६.	सत शान्ति	६३
७.	हाम्रो केवल सुरक्षाकवच	८२
८.	सत्यको पक्षमा	८९
९.	साँचो आशा	९८
१०.	महान् आशा	११३
११.	प्रेमको विजय	१२८

भूमिका

जब प्राकृतिक प्रकोप र अनेकन् आक्रमणले गर्दा हामीहरूको घरहरू ध्वस्त हुन्छन्, जब हामीहरूका सफलताका सपनाहरू चकनाचुर हुन्छन्, जब हामीहरूका प्रियजनहरू रोग र मृत्युको शिकार हुन्छन् तब हामी टाउको उठाएर केवल त्यतातिर मात्र हेर्न सक्छौं- त्यो हो आशा। असल भोलिको निम्ति, उज्ज्वल भविष्यको निम्ति खुशी दिनको निम्ति आशालाई हामी दृष्टिगत गर्छौं। यस संसारमा हामी केही वर्ष जिउनको लागि जन्मेका होइनाँ, केवल हेर्न र छुनलाई मात्र भौतारिन आएका होइनाँ, तर हामीहरूको जीवनको लक्ष्य छ। त्यो लक्ष्यमा पुग्न हामी आशावादी हुनैपर्छ।

यो पुस्तक आशाको इतिहास हो। हुन त यो १९ सौं शताब्दीको दशकमा लेखिएतापनि र त्यस बेलाको परिप्रेक्ष्यलाई ध्यानमा राखेर लेखिएतापनि यो महान् आशा २१ सौं शताब्दीको निम्ति पनि समसामयिक छ। यो परमेश्वरको प्रेमको कहानी हो। मानव जीवनको अस्तित्व हुनुभन्दा पनि पहिले मानव सुरक्षाको निम्ति र मानव उद्धारको निम्ति परमेश्वरले कस्तो कदम चाल्नुभयो भनेर सिकाउने आत्मज्ञानको इतिहास हो। जब दुःख, कष्ट र मृत्यु यस संसारमा आए तब परमेश्वर मुकदर्शक भएर बस्नु भएन। उहाँले मानव जातलाई उद्धार गर्ने योजनाको सृजना गर्नुभयो जुन योजना अहिलेसम्मै पूर्णरूपमा लागु छ।

बाइबलको विद्यालाई विस्तृत रूपमा बाख्या गर्ने र बढाउने दाबी गर्ने मानिसहरूका कथाले मानव इतिहास भरिएको छ। इसाई हौं भनेर दाबी गर्नेहरूले, परमेश्वरकै नाउँमा उहाँको अखितयार पाएका छौं भनेर धर्मका अतिवादी खोल ओढ्नेहरूले निरन्तर रूपमा मानिसहरूका आशा र शान्तिलाई चकनाचुर पारिरहेका छन्। परमेश्वरको बारेमा गलत धारणा राखेको हुनाले यस संसार अन्धकारमय भएको छ। धर्मकै नाउँमा अत्याचार गर्नेहरूले गर्दा दयासागर परमेश्वरको अस्तित्वलाई नै हाँक दिन मानिसहरू तम्सिरहेका छन्।

तर मानिसको दृष्टिकोण परमेश्वरतिर जस्तोसुकै भएतापनि मानिसप्रति परमेश्वरको प्रेम धमिलिएको छैन। उहाँलाई जुनसुकै आरोप

लगाउने मानिसहरू भएतापनि र बाइबललाई हातमा बोकेर सत्यलाई धमिल्याउने धर्मगुरुहरूको बाबजुद पनि सत्यलाई हृदयदेखि खोज्न चाहनेहरूको निमित्त परमेश्वरको वचन, पवित्र धर्मशास्त्र बाइबल सबैको लागि खुला छ।

के तपाईं सत्यको खोजीमा हुनुहुन्छ? के तपाईं शान्तिको खोजीमा हुनुहुन्छ? के तपाईं आशाको खोजीमा हुनुहुन्छ? तपाईंको जीवन कतातिर मोड्ने? सारा खस्किएको राजनीतिले गर्दा राष्ट्रहरू युद्धका निमित्त तन्तयार भइरहेका छन्। संसारको आर्थिक अवस्था तहसनहस छ। प्राकृतिक प्रकोप, विषादी वातावरणसँग भीड्न खोजीरहेको पाउँछौं। हावामा छरिएको विष र प्रदुषणले गर्दा यस संसारको मौसम मानिसको नियन्त्रणभन्दा बाहिर भएको पाइएको छ। मानिसको कुनै पनि बुद्धि, ज्ञान र वैज्ञानिक आविष्कारहरूले मानिसलाई सुरक्षित भविष्य दिन सकेको छैन न त कुनै आशा र आनन्द नै।

तर हामी आशाविना छैनौं। परमेश्वरका कदमहरू मानव इतिहासभरि भएको हेर्नुहोस् र तपाईं आफै बुझ्नुहोस् परमेश्वरले तपाईंलाई उद्धार गर्न के दिन खोज्नु भइरहेको छ। शैतानको जालको खेतीबाट वचन र सुरक्षित हुन सत्यलाई पत्ता लगाउनुहोस्। तपाईंको जीवनलाई काँचुली फेराउने सत्यलाई यस पुस्तकमा पत्ता लगाउनुहोस्। अजम्मरी जीवन कसरी पाउने भनेर पत्ता लगाउन खोज्नुहोस्।

अनि अन्तमा अहिलेसम्म नलेखिएको र पूरा नभएको बाइबलमा लेखिएका भविष्यवाणीहरूलाई अवलोकन गर्नुहोस् र त्यतातिर नजर राख्नुहोस्। जब यस संसार भत्किन्छ तब परमेश्वरको हातले कत्तिको कडाईका साथ हामीलाई पक्रिराख्नुभएको छ सो पत्ता लगाउनुहोस्। यदि हामीहरूको हात उहाँमा रहिरहेको छ भने हामीहरूको भविष्य सुरक्षित छ।

हामीहरूको व्यक्तिगत जीवनमा होस् वा संसारमा होस् जे गुञ्जिरहेतापनि भोलि के हुनेछ भन्ने कुराको महान् आशा हामीमा छ। परमेश्वरले तपाईंलाई प्रदान गर्न चाहने महान् आशाको निमित्त तपाईंले आफ्नो हृदय खुला राख्नुहोस्।

प्रकाशक

१ यस संसारमा दुःख कष्ट किन ?

अनन्तको अपार ज्ञान, शक्ति र प्रेमले सुसम्पन्न हुनुभएका सर्वोच्च परमेश्वरको मुनि खराब कसरी क्रियाशील भएर बस्न सकेको होला भनेर धेरैले त्यसको क्रियाकलापलाई चिन्तित र विचलित मानेर हेरेको पाइन्छ । खराबको क्रियाकलापलाई हेरेर परमेश्वरलाई शङ्का गर्ने मानिसहरूले पवित्र धर्मशास्त्र बाइबललाई अस्वीकार गर्न बहाना पाएका हुन्छन् । परमेश्वरको चरित्र, उहाँको राज्यको स्वभाव र पापलाई सम्हाल्ने उहाँको नीति सिकाउने बाइबलको शिक्षालाई परम्परा र गलत वाख्याले गर्दा ओझेलमा पारेको छ ।

पापको सुरुवात कसरी भयो भन्ने व्याख्या गर्न असम्भव छ, यदि गर्न खोजियो भने त्यसको अस्तित्वको कारण दिन खोजेको जस्तो देखिन्छ । परमेश्वरको न्याय, उदारता र सदाशयता पूर्णरूपमा बुझ्नको निम्ति पापको सुरु र त्यसलाई अन्तमा सदाको लागि कसरी पन्छाइनेछ भन्ने आत्मज्ञान चाहिँदो मात्रामा उपलब्ध छ । पापको प्रादुर्भाव हुनु परमेश्वर जवाफदेही हुनुहुन्न । एकतर्फबाट स्वेच्छाले आफ्नो अनुग्रह परमेश्वरले फिर्ता लिनुभएको थिएन । विद्रोहलाई अवसर दिन परमेश्वरको राज्यमा कुनै कमी र कमजोरी थिएन । बिना अनुमति प्रवेश भएको पापको उपस्थितिको कुनै जायज कारण छैन । कुनै बहाना राखेर पापलाई स्वीकार गर्नुको अर्थ त्यसको पक्षमा उभिनु हो । यदि पाप गर्न कुनै बहाना नै छ भने त्यो पाप, पाप हुनबाट रोक्दछ । परमेश्वरको राज्यको आधारशिला प्रेम हो । त्यही नीतिसँग जुध्न अनेकौं युक्ति गरि पाप उमारिएको हो ।

पाप भित्रनुभन्दा अघि सारा जगतमा शान्ति र आनन्द थियो । सबैले परमेश्वरलाई अत्यन्त प्रेम गर्दथे । जगतका जीवहरूले एक आपसमा निष्पक्षतासाथ प्रेम गर्दथे । परमेश्वरको एक मात्र पुत्र खीष्ट सनातन परमेश्वरको स्वभाव चरित्र र लक्ष्यमा एक हुनुहुन्थ्यो ।

परमेश्वरको उद्देश्य र सरसल्लाहमा समावेश हुने अधिकार केवल खीष्टको मात्र थियो । “१५ उहाँ अदृश्य परमेश्वरको प्रतिरूप, सारा सृष्टिका ज्येष्ठ हुनुहुन्छ, १६ किनकि उहाँमा नै सबै थोक सृष्टि भएका थिए । स्वर्गमा र पृथ्वीमाथि भएका दृश्य र अदृश्य थोकहरू, चाहे सिंहासनहरू, चाहे प्रभुत्वहरू, चाहे प्रधानताहरू, चाहे अधिकारहरू, सबै थोक उहाँद्वारै र उहाँकै निम्ति सृजिएका हुन् ।” (कलस्सी १:१५-१६) । परमेश्वरको शासन पद्धतिको आधारशिला नै प्रेमको व्यवस्था थियो । त्यस धार्मिक नीतिको नियममा एकजुट भएर निर्भर हुन सके सबै सृष्टि गरिएका जीवहरू सुखी हुन्थे । कसैले जबरजस्ती उहाँमाथि निष्ठा राखेको परमेश्वर चाहनुहुन्न । उहाँले सबैलाई आत्मनिर्णयको स्वतन्त्रता दिनुहुन्छ । स्वविवेकले भित्री इच्छाबाट उहाँको सेवा गरून् भन्ने उहाँ चाहनुहुन्छ ।

परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएका सबै जीवहरूमा एउटा जीव परमेश्वरले दिनुभएको स्वतन्त्रताबाट भ्रष्ट हुन पुग्यो । उसको नाउँ लुसिफर थियो । पाप उसैबाट सुरु भयो । खीष्टपछि परमेश्वरले अति सम्मान गर्नुभएको व्यक्तित्व उही थियो । पतित हुनुभन्दा अघि लुसिफर सबै स्वर्गदूतहरू भन्दा सम्माननीय थियो । ऊ सबै स्वर्गदूतहरूको अगुवा र अभिभावक थियो । ऊ पवित्र र निष्छोट थियो । १२ “हे मानिसको छोरो, टुरोसका राजाको विषयमा विलाप गर्, र त्यसलाई भनः ‘परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छः “ तिमी त सिद्धताको एक नमुना थियौ, र बुद्धिले पूर्ण सर्वाङ्गसुन्दर । १३ परमेश्वरको बगैँचा अदनमा तिमी थियौ । हरेक बहुमूल्य पत्थरले तिमी सिँगारिएको थियौ— मानिक, पुष्पराज, पन्ना, पीतमणि, आनिक्स, बिल्लौर, नीर, फिरोजा र बेरूजले तिमी आभूषित थियौ । तिम्रा मणिघरहरू सुनले मोहोरिएका थिए, तिमी सृजेको दिनमा नै ती तयार पारिएका थिए । १४ अभिभावक करूब वा स्वर्गदूत हुनलाई तिमीलाई अभिषेक गरिएको थियो, किनकि त्यसरी नै मैले तिमीलाई नियुक्त गरेको थिएँ । परमेश्वरको पवित्र पर्वतमा तिमी थियौ । अग्निमय पत्थरहरूका बीचमा तिमी हिँड्थ्यौ । १५ तिमी सृजिएको दिनदेखि तिमीमा अधर्म फेला नपरेको दिनसम्म, तिम्रो चाल-

ढङ्गमा तिमी दोषरहित थियौ । १६ तिम्रा चारैतिरका कारोबारद्वारा तिमी उपद्रवले भरियो, र तिमीले पाप गर्‍यो । यसैले मैले तिमीलाई परमेश्वरको पर्वतबाट अपमान गरि खेदिदिएँ, र हे अभिभावक करूब, मैले तिमीलाई अग्निमय पत्थरहरूका बीचदेखि धपाइदिएँ । १७ तिम्रो सुन्दरताले गर्दा तिम्रो हृदय घमण्डले फुलियो, तिमीले आफ्नो गौरवको कारण तिम्रो बुद्धिलाई भ्रष्ट पार्‍यो । यसैले मैले तिमीलाई जमिनमा फालिदिएँ । राजाहरूका अगि मैले तिमीलाई तमाशा बनाइदिएँ ।”

-(इजकिएल २८:१२-१७) । ६“यसकारण परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ: ‘तिमीले आफूलाई एउटा देवताजत्तिकै बुद्धिमान् ठान्छौ ।”

-(इजकिएल २८:६) । १३ “तिमीले आफ्नो हृदयमा भन्थौ, ‘म स्वर्गमा उक्लनेछु । परमेश्वरका ताराहरूभन्दा माथि म मेरो सिंहासनलाई उच्च पार्नेछु । पवित्र पर्वतको सबैभन्दा उच्च टाकुरामा सभासद्को पर्वतमा म विराजमान हुनेछु । १४ म बादलको टुप्पाभन्दा माथि उक्लनेछु, म आफूलाई सर्वोच्च परमेश्वर जत्तिकै बनाउनेछु ।”

यशैया १४:१३,१४ ।

परमेश्वर पिताले आफ्नो पुत्र खीष्टलाई सम्मानसाथ विशेषाधिकार दिनुभएको थियो । त्यो अधिकारलाई सम्हाल्न केवल खीष्टलाई मात्र दिइएको थियो । तर स्वर्गदूतहरूका अगुवा तथा राजकुमार लुसिफरले त्यस गरिमामय अधिकारको लोभ गर्‍यो । त्यस स्वर्गदूतको हृदयमा लोभ पसेकोले सारा जगतका प्राणीहरूमा भएको सुमधुर सम्बन्धमा धक्का पार्‍यो । जगतका सारा प्राणीहरूको सोचमा परमेश्वरको महिमा नै सर्वोच्च थियो । तर लुसिफरमा भएको आफ्नो भाउ उचाल्ने खराब बिचारले ती प्राणीहरूको दिमाग खल्बल्यायो । स्वर्गका परिषदले लुसिफरसँग परमेश्वरको जोरी नखोज्न अनुरोध गर्‍यो । परमेश्वरको पुत्रले सृष्टिकर्ता परमेश्वरको सदाशयता र न्यायको बारेमा उसलाई सम्झाउन खोज्नुभयो । परमेश्वरको राज्य व्यवस्थाको पवित्र चरित्रलाई उसको सामु खीष्टले राखी दिनुभयो । त्यस व्यवस्थाबाट अलग हुँदा उसले आफ्नो सृजनहारको अपमान गर्छ र आफूलाई बिनाशातिर अग्रसर गराउँछ भनेर खीष्टले बताउनुभयो । तर

उहाँको खबरदारीलाई लुसिफरले प्रतिरोध गर्‍यो । खीष्टप्रतिको डाह र इखलाई लुसिफरले आफ्नो दिमागमा नाचन दियो ।

घमण्ड वा अहंकारलाई पोषेर राखियो भने त्यसले अरूलाई दवाएर आफू सर्वोच्च हुने चाहना गर्दछ । लुसिफरलाई दिइएको उच्च सम्मानले परमेश्वरप्रति आभारी नै हुनुपर्छ भन्ने माग गरेको थिएन । उसलाई परमेश्वरकै हाराहारीमा रहन अधिकार दिइएको थियो । तर परमेश्वर पितामा निहित भएको सारा जगतको सार्वभौमसत्ता, शक्ति र अखितयारको साझेदार उहाँको पुत्रमात्र हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वरले गर्नुहुने सबै निर्णयहरूमा खीष्ट समावेश हुनुहुन्थ्यो । परमेश्वरले तर्जुमा गर्नुभएको लक्ष्यहरूमा लुसिफरलाई भित्र्याइएको थिएन । त्यस शक्तिशाली स्वर्गदूतले सोध्यो, “खीष्टलाई मात्र सर्वोच्च अधिकार किन दिइयो ? म लुसिफरलाई भन्दा उहाँलाई किन ठूलो इज्जत दिइयो ?

स्वर्गदूतहरूको बीचमा असंतुष्ट

आफू र परमेश्वरप्रतिको विद्रोहको बाटो नसमाउन खीष्टले सम्झाउँदा सम्झाउँदै पनि लुसिफर परमेश्वरको सामुन्नेबाट निस्कियो र आफूमा भएको असंतुष्टी अरू स्वर्गदूतहरूमा फैलाउन थाल्यो । खीष्टप्रति भएको डाहलाई लुसिफरले गोप्य रूपमा लुकायो । परमेश्वरप्रतिको श्रद्धा देखाएर आफ्नो कुनियतलाई लुकायो । जगतका सारा प्राणीहरूलाई सुचारुरूपमा संचालन गर्ने परमेश्वरको व्यवस्थालाई अनावश्यक रूपमा तिनीहरूमाथि लादिएको छ भनेर उसले तिनीहरूको मन भड्काउन प्रयास गर्‍यो । स्वर्गदूतहरू पवित्र भएकै कारणले आफ्नो निर्णय आफैँ गर्नुपर्छ र आफ्नै स्वविवेकको आदेशमा चलनुपर्छ भनेर उसले तिनीहरूलाई उचाल्यो । खीष्टलाई मात्र सर्वोच्च सम्मान गरेकोले परमेश्वरले आफूलाई अन्याय गर्नुभएको छ भनेर उसले दाबी गर्‍यो । आफूले भाउ खोजेको होइन भनेर उसले दाबी गर्‍यो । तर तिनीहरूले उपभोग गरिरहेको भन्दा पनि अझ माथि उचालिन जगतका सारा जीवहरूले स्वतन्त्रताको खोजी गर्नुपर्छ भनेर लुसिफरले परमेश्वरप्रति विरोधको आगो सल्कायो ।

लुसिफरको विद्रोही चाललाई परमेश्वरले धेरै समयसम्म सहनुभयो । अरू स्वर्गदूतहरूकहाँ गएर परमेश्वरको बारेमा भ्रम फैलाएतापनि परमेश्वरले उसको गरिमामय उच्च स्थानबाट तल्लो स्तरमा झार्नुभएको थिएन । बारम्बार उसलाई विरोधको बाटो नअपनाउन अनुरोध गरिएको थियो । पश्चाताप र समर्पणको बाटो अपनाए उसलाई क्षमा पनि दिइनेछ भनेर सम्झाइएको थियो । उसले गलतीलाई महसुस गरेर परमेश्वरतिर फर्कोस् भन्ने मनशायले नै उसलाई असीमित प्रेम वर्षाईएको थियो । स्वर्गमा असंतुष्ट स्वभाव पहिला कहिल्यै पनि थिएन । आफ्नो भावनाको यथार्थ स्वभाव लुसिफरले पनि पहिला बुझेको थिएन । उसको असंतुष्टिको कुनै आधार नै थिएन । परमेश्वरले गर्नुभएका दावीहरू उचित र न्यायी छन्, र सारा जगतको सामु आफ्नो भुल स्वीकार गर्नुपर्छ भन्ने चेतना उसमा जागेको पनि थियो । यदि उसले त्यो काम गरेको भए आफू र अरू धेरै स्वर्गदूतहरूको उद्धार हुन्थ्यो । परमेश्वरको विद्रोह गर्दा चिप्लिएतापनि यदि उहाँतिर फर्केर उहाँले दिनुभएको सम्मान र पदमा संतुष्ट भएर बसेको भए ऊ फेरि त्यही गरिमामय पदमा आसीन हुन सक्थ्यो । तर उसमा चढेको अंहकारले गर्दा परमेश्वरले देखाउनुभएको बाटोमा ऊ चलन चाहेन । उसले आफूलाई पश्चातापको खाँचो छैन भनेर चित्त बुझायो । आफ्नो सृष्टिकर्तासँग ठूलो मतभेद जनाउन उसले आफूलाई पूर्ण रूपमा समर्पित गर्‍यो ।

परमेश्वरले लुसिफरलाई दिनुभएको सम्पूर्ण दक्ष दिमागलाई अब छलकपट र धोका दिन आफूले तल झान्यो । उसलाई गलत ढँगले न्याय गरियो र उसको स्वतन्त्रतालाई हनन गरियो भन्ने भ्रम स्वर्गदूतहरूमा उसले फैलायो । परमेश्वरतिर फर्कन अनुरोध गरिएको खीष्टको वचनलाई उसले गलत ढङ्गले बाख्या गर्‍यो । सुनयोजित ढङ्गले आफूलाई जगतका सारा जीवहरू सामु होच्याउन परमेश्वरको पुत्रले योजना बनाउनुभयो भनेर लुसिफरले उहाँको खिलाफमा अफवाह फैलायो ।

लुसिफरको विध्वंसको बाटोमा नजाने स्वर्गदूतहरूलाई जगतका जीवहरूको हितमा चासो नभएको भनी उसले दोष दियो । सृष्टिकर्ता परमेश्वरकै स्वभावलाई उसले अनेकौँ रूपमा गलत चित्रण गर्न थाल्यो । परमेश्वरको उद्देश्यको बारेमा अनेकौँ विध्वंसात्मक तर्कहरू प्रस्तुत गरेर लुसिफरले स्वर्गदूतहरूलाई रनभुल्लमा पारेको थियो । सबै सरल कुराहरूलाई उसले रहस्यको कपडाले ढाकिदियो । आफ्नो भड्काउने कला प्रयोग गरेर परमेश्वरको स्पष्ट वाक्यहरूलाई लुसिफरले शङ्काको घेरामा पार्‍यो । आफ्नो उच्च ओहोदाको आड लिएर परमेश्वरको खिलाफमा उसले ठूलो शक्ति प्रयोग गर्‍यो । उसको विद्रोहमा समावेश हुन धेरै स्वर्गदूतहरूलाई उसले उक्सायो ।

असंतुष्टिले सक्रिय विद्रोहको विकास गरायो

परमेश्वरको खिलाफमा जाँदा शैतान भन्ने नाम धारणा गर्न पुगेको लुसिफरको अभियानलाई उहाँले रोक्नुभएन । परमेश्वरको अपार बुद्धिले नै उसको चलखेलमा चलन शैतानलाई अनुमति दिनुभयो जबसम्म असंतुष्टिले खुलारूपमा विद्रोहको विकास गरेको थिएन । शैतानको कुनियत योजना पूर्णरूपमा विकास गर्न आवश्यक थियो । सारा जगतले उसको असली स्वभाव थाहा पाउनु जरूरी थियो । सारा जगतका जीवहरूले लुसिफरलाई औधी माया गर्दथे । तिनीहरूमाथि उसको प्रभाव ठूलो थियो । परमेश्वरको राज्यमा स्वर्गका जीवहरू मात्र नभएर उहाँले सृष्टि गर्नुभएका अरू सबै संसारहरू समावेश भएका थिए । स्वर्गदूतहरूको बीचमा विद्रोह मच्चाउन सफल भए अरू संसारहरूमा पनि विद्रोहको आगो सल्काउन सकिनेछ भनेर शैतानले सोचेको थियो । अनेक किसिमका जालझेल, छलकपट प्रयोग गरेर धोका दिन शैतान पछिपरेको थिएन । ती अस्त्रहरूलाई प्रयोग गर्न शैतानले आफ्नो ठूलो शक्ति लगाएको थियो । अझ परमेश्वरप्रति बफादार हुने स्वर्गदूतहरूले पनि उसको चर्तिकलालाई हतपत्त बुझ्न सकेका थिएनन् न त शैतानले कुन बाटो अपनाउन खोजिरहेको थियो भनेर नै तिनीहरूले ठम्याउन सकेका थिए ।

शैतान अत्यन्तै सम्मानित ओहोदामा आसीन भएको थियो । उसका सबै कामहरू रहस्यले ढाकिएका थिए । त्यसले गर्दा उसको कामको असली स्वभाव स्वर्गदूतहरूलाई बुझाउन कठिन भएको थियो । जबसम्म पूर्णरूपमा विकसित हुँदैन तबसम्म पाप कत्तिको खराब रहेछ भनेर थाहा पाइँदैन । परमेश्वरको गरिमामय व्यवस्थालाई पन्छाउँदा त्यसको नतिजा के हुनेरहेछ भनेर पवित्र जीवहरूले पहिचान गर्न सकेका थिएनन् । परमेश्वरको सम्मान खोजेको र स्वर्गको सारा जीवहरूको हितको लागि आफू चलेको भनेर शैतानले सुरुमा दावी गरेको थियो ।

पापलाई ठेगान लगाउन परमेश्वरले सत्य र धार्मिकतामात्र प्रयोग गर्न सक्नुहुन्थ्यो । शैतानले प्रयोग गर्ने अस्त्र परमेश्वरले प्रयोग गर्न सक्नुहुन्नथ्यो । ती थिए, चिप्लोघसाई र छलकपट । विद्रोहीको असली चरित्र सबैले थाहापाउनु आवश्यक थियो । उसका दुष्ट कामहरूको पर्दाफास गराउन शैतानलाई समयको आवश्यकता थियो ।

शैतानकै चालबाजीले स्वर्गमा मतभेदको वातावरण सृजना भयो । परमेश्वरलाई नै शैतानले अभियोग लगाउन थाल्यो । ईश्वरीय शासनप्रणालीले गर्दा खराब उत्पन्न भयो भनेर उसले घोषणा गर्‍यो । उसले परमेश्वरकै व्यवस्थालाई बदल्न प्रस्ताव गर्‍यो । परमेश्वरको व्यवस्थालाई कसरी हेरफेर गरिएको छ भनेर देखाउने आवश्यकता उसले ठान्यो । तर उसको आफ्नै कामले उसलाई दोषी ठहर्‍याउनुपरेको थियो । सारा जगतका जीवहरूले धोकेवाजको मुकुण्डो उघ्रिएको देख्नु अत्यन्त आवश्यक थियो ।

बखेडामा चलेको लुसिफर स्वर्गमा रहन असक्षम भएतापनि अपार ज्ञान भएको परमेश्वरले उसलाई नाश गर्नुभएन । परमेश्वरको पक्षमा बफादार रहने उहाँका जीवहरूले उहाँको नियानिशाफमा दृढ विश्वास गर्नु आवश्यक थियो । संसारका अरू जीवहरूले पापको नतिजा बुझ्न तयार नभएकोले परमेश्वरले शैतानलाई त्यत्तिखेरै नाश गर्नुभएन । शैतानको नाशमा अरू जीवहरूले परमेश्वरको न्याय, दया र सदाशयता फस्टाएको देख्ने थिएनन् । यदि शैतानको अस्तित्वलाई

तुरन्तै समाप्त गरिएको भए अरू जीवहरू त्राही त्राही हुन्थे र प्रेमद्वारा होइन डरले परमेश्वरको सेवा गर्दथे । धोकेवाजको प्रभाव पनि पूरा नाश हुने थिएन र विद्रोहको आगो पनि हत्तपत्त निभ्ने थिएन । अरू जीवहरूकै हितको निमित्त शैतानको नीति पूरा रूपमा विकास भएको देख्नु आवश्यक थियो । उसको चर्तिकला कस्तो थियो भनेर तिनीहरूको दिमागमा सधैं प्रभाव पारी राख्नु आवश्यक थियो । परमेश्वरको ईश्वरीय शासनप्रणालीलाई लगाएको दोष सबै सृष्टि भएका जीवहरूले तिनीहरूको सत्य ज्योति अर्थात् प्रत्यक्ष आँखाले हेर्नु आवश्यक थियो ।

पापको भयानक नतिजा कस्तो हुन्छ भनेर सारा जगतको सामु देखाउन शैतानको विद्रोह साक्षीको रूपमा खडा भएको थियो । परमेश्वरको सत्ताधिकारलाई पन्छाएर चल्दा कस्तो हुन्छ भनेर शैतानले शासन गर्दा निस्केको फलले देखाउनुपरेको थियो । पाप र दण्डबाट सारा पवित्र बुद्धिजीवहरू सदैव सुरक्षित रहनु आवश्यक थियो । शैतानले चलाएको विद्रोहको भयानक परीक्षणको इतिहास स्मृतिको रूपमा सधैं रहिरहने भएकोले पाप र त्यसबाट उब्जिने नतिजाबाट जगतका जीवहरू सुरक्षित हुने थिए ।

जब परमेश्वरको राज्यलाई जबरजस्ती खोस्न खोज्ने र शैतानको पक्षमा उभिने सबै स्वर्गदूतहरूलाई आनन्दमय स्वर्गबाट निकालिनेछ भनेर घोषणा गरियो तब विद्रोही नेता लुसिफरले सृष्टिकर्ता परमेश्वरको व्यवस्थाको खिलाफमा जाने दुस्साहस गर्‍यो । परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् उहाँको शासन विधिलाई 'स्वतन्त्रता अवरोध गर्ने विधि' भनेर उसले दोषारोपण गर्‍यो । परमेश्वरको व्यवस्थालाई उन्मुलन गर्ने आफ्नो उद्देश्य भएको शैतानले घोषणा गर्‍यो । परमेश्वरको नीति नियमबाट छुटकारा पाइयो भने जगतका जीवहरूले स्वतन्त्रताको स्वाद पाउनेछ र आफ्नो अस्तित्वलाई अझ गरिमामय बनाउनेछ भनेर उसले प्रचारबाजी गर्‍यो ।

स्वर्गबाट पलायन

आफूहरूले विद्रोह गर्नुपर्ने कारणमा खीष्ट नै दोषी छन् भनेर शैतान र उसका मतियारहरूले दोष लगाए । यदि तिनीहरूलाई हप्काइएको थिएन भने तिनीहरूले कहिलै पनि विद्रोह गर्ने थिएनन् भनेर तिनीहरूले ठीक्क पारे । आफूहरू निर्दोष भएतापनि निरङ्कुश शक्तिको संयन्त्रको शिकार भएको भनेर तिनीहरूले परमेश्वरको विरोध गरे । तिनीहरू हठी र अवज्ञाकारी थिए । त्यसको फलस्वरूप स्वर्गमा युद्धको घोषणा गरियो । परमेश्वरका परम विद्रोही र उसका मतियारहरूलाई स्वर्गबाट पलायन गरियो । प्रकाश १२:७-९ले त्यस घटनालाई पुष्टि गर्दछ ।

यस संसारमा परमेश्वरको आज्ञालाई अवहेलना गर्ने मानिसका सन्तानले अझै पनि शैतानको दुस्साहसी नियतलाई अज्ञालेर परमेश्वरको विरोध गरिरहेका छन् । परमेश्वरको आज्ञा अर्थात् व्यवस्थालाई उल्लङ्घन गरियो भने आफू जस्तै स्वतन्त्र होइन्छ भन्ने भ्रम जनमानसमा शैतानले फैलाइरहेको छ । कसैलाई पाप औँल्याइदियो भने अझै पनि उसको मनमा घृणाको ज्वाला जलिरहेको हुन्छ । शैतानले मानिसहरूलाई आफू ठीक र उचित छु भन्ने भ्रममा डोऱ्याइरहेको हुन्छ र आफूहरूले गरेको पाप र अपराधको समर्थनमा अरूलाई जुटाउन खोजिरहेको हुन्छ । आफूहरूले गरेका पाप वा गल्तीलाई सच्च्याउनुको सट्टा तिनीहरूले तिनीहरूको पाप औँल्याउनेहरूलाई क्रोधको आगो वर्षाइरहेका हुन्छन् । आफ्ना पाप तथा गलत बाटोको कारण दुःख पाइयो भने त्यसको कारण तिनीहरूको गल्ती देखाउनेकै दोष भनेर झन उल्टो उसलाई दोषी ठहर्‍याउँछन् ।

जुन रूपमा परमेश्वरको चरित्रलाई बंग्याएर उहाँ कठोर र निरङ्कुस हुनुहुन्छ भन्ने आरोप लगाउने अभियान शैतानले स्वर्गमा चलाएको थियो, त्यही अभियान मानिसबाट गर्न लगाएर शैतानले उसलाई पापमा फसाएको थियो । परमेश्वरका नीतिनियमहरू अनुचित र कडा छन् त्यसैकारण मानिस पतित हुन गयो भन्ने आरोप शैतानले

लगाएको थियो । परमेश्वरको प्रतिबन्धित नीतिले गर्दा आफूले पनि उहाँको विद्रोह गर्नुपरेको थियो भनेर शैतान चोखो हुन खोजेको थियो ।

स्वर्गमा परमेश्वर र शैतानको बीचमा संग्राम भएपछि उसलाई स्वर्गबाट निष्काशन गरिएको थियो । शैतानलाई स्वर्गबाट निकालिएपछि परमेश्वरले आफ्नो गरिमामय न्याय र सम्मानलाई थाम्नुभएको थियो । तर जब मानिसले पाप गर्‍यो तब उहाँले आफ्नो अथाह प्रेमलाई प्रमाणित गर्न र पतित जातिको निम्ति मर्न आफ्नो पुत्रलाई यस संसारमा पठाउनुभएको थियो । पापको लागि मानिस मर्नुको सट्टा ख्रीष्टलाई मर्न दिँदा परमेश्वरले आफ्नो चरित्रलाई खुलाउनुभएको थियो । पापको सुरूवातमा परमेश्वरको राज्यप्रणाली जिम्मेवार छैन भन्ने जोडदार तथ्य क्रूसले प्रदर्शन गरेको छ । यस पृथ्वीमा मानिसको रूप लिएर गर्नुभएको सेवाकार्यमा मुक्तिदाता येशूले ठूलो धोकेवाजको मुकुण्डो उधारीदिनुभएको छ । मरुभूमिमा येशूलाई परीक्षा गर्दा ईश्वर निन्दाको पकडमा रहेको शैतानले आफूलाई ढोग भनी उहाँसँग गरिएको माग, ठाउँ ठाउँमा निरन्तर रूपमा येशूलाई खत्तम गर्न गरेको पिछ्छा, उहाँको प्रेमलाई लत्याउँदै “क्रूसमा टाँगियोस्, क्रूसमा टाँगियोस्” भनेर पुजारी र मानिसहरूको हृदयलाई उक्साएको चर्तिकलाले सारा जगत छक्क पदैँ क्रोधित भएको थियो । दुष्टको राजकुमारले आफूसँग भएको सबै शक्ति र धूर्तपनालाई खिचेर येशूको सत्यानाश गर्न खोजेको थियो । मुक्तिदाताको जीवन शोकाकुल र कष्टपूर्ण बनाउन शैतानले मानिसहरूलाई आफ्नो कामदार बनाएर खटाएको थियो । थुप्रिरेहेको डाहा, द्वेष, घृणा र प्रतिशोधका ज्वालाहरू परमेश्वरको पुत्रमाथि कल्भरीमा चर्कोसँग सल्काइएको थियो ।

जब येशूलाई क्रूसमा टाँगिएको थियो तब शैतानको दोषी चरित्रलाई उदाङ्ग पारिएको थियो । येशूको खिलाफमा गएर पाप गर्ने शैतानको कुनै बहाना थिएन भनेर क्रूसले देखाइदिएको थियो । परमेश्वरको सत्य तेजको अगाडि शैतानको असली चरित्र उदाङ्गिएको थियो । परमेश्वरको चरित्रमाथि शैतानले झुटो आरोप लगाएको थियो । सबै जीवहरूबाट आज्ञापालनको अपेक्षा गरेर आफू ठूलो हुन

खोज्नुभएको थियो भनेर शैतानले परमेश्वरलाई औँल्याएको थियो । “आफूचाहिँ केही त्याग नगर्ने तर अरूबाट त्यागको अपेक्षा गर्ने कस्तो सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ” भनेर परमेश्वरलाई दोष दिन शैतानले आँट गरेको थियो । अब प्रेमले अभिप्रेरित भएर यस जगतका शासकले सर्वोच्च सिंहासन त्याग गर्नुभएको थियो भनेर क्रूसमा देखाइएको थियो । २ कोरिन्थी ५:१९मा भनिएको छ, “संसारलाई आफूसँग मिलाउन परमेश्वर खीष्टमा हुनुभएको थियो ।” पापलाई नाश गर्न खीष्ट अत्यन्त नम्र भएर झुक्नुभएको थियो । उहाँ मृत्युसम्म नै आज्ञाकारी हुनुभयो ।

मानिसको पक्षमा उभिनुभएको परमेश्वर

प्रत्यक्षरूपमा परमेश्वरको न्याय उधारिएको सारा स्वर्गले देख्न पाएको थियो । पापी मानिस जातिले मुक्ति पाउने संभावना छैन भनेर लुसिफरले दाबी गरेको थियो । व्यवस्था उलङ्घन गर्दा पाउनुपर्ने दण्ड येशूमा परेको थियो, जो परमेश्वरको बराबरीमा हुनुहुन्थ्यो । त्यसले गर्दा खीष्टको धार्मिकता स्वीकारेर त्यसलाई आफ्नो बनाउने अधिकार मानिसले पाएको थियो । यदि मानिस आफ्नो पापको पश्चाताप गर्दै र नम्रतासँग येशूमा आयो भने उसले शैतानको शक्तिलाई जित्न सक्दछ ।

तर केवल मानिसलाई मुक्तिदिनलाई मात्र खीष्ट यस संसारमा मर्न आउनुभएको थिएन । परमेश्वरको व्यवस्था वा नीति अपरिवर्तनीय छ भनेर सारा जगतका जीवहरूलाई सार्वजनिक रूपमा प्रमाणित गर्न उहाँ आउनुभएको थियो । खीष्टको मृत्युले परमेश्वरको व्यवस्था (वा दश आज्ञा) हेरफेर हुँदैन, न्याय र करूणा परमेश्वरको राज्यको जग हुन् भनेर प्रमाणित गर्दछ । पापको अस्तित्व अनावश्यक छ भनेर अन्तिम न्यायमा देखाइनेछ । सारा पृथ्वीका न्यायकर्ताले एक दिन शैतानसँग यो स्पष्टीकरण माग्नुहुनेछ, “मेरो विरुद्धमा तिमी किन गयौं?” त्यसबेला पाप, अधर्म, अन्याय, अत्याचार र दुष्टताको जन्मदाता शैतान नाजवाफ हुनेछ किनकि परमेश्वरको खिलाफमा जान उसको कुनै जायज निहँ थिएन ।

जब क्रूसको क्रुर यातनामा मुक्तिदाता झुण्डिरहनुभएको थियो, त्यसबेला "अब सिधियो" भनेर उहाँले चित्कार गर्नुभएको थियो । यथार्थमा त्यसैबेला शैतानको मृत्युको घन्टा बजेको थियो । ख्रीष्ट र शैतानको बीचमा भइरहेको मतभेदको महान् संग्राम त्यसबेला निर्णायक अवस्थामा पुगेको थियो । आखिरमा दुष्टको उन्मुलन हुनेछ भनेर क्रूसको घटनाले निश्चित गरेको थियो । अहिले आनन्द मनाइरहेका दुष्टहरूलाई परमेश्वरको अगमवक्ता मलाकीले यस्तो समाचार दिएका छन् । "१ सर्वशक्तिमान् परमप्रभु भन्नुहुन्छ, "त्यो दिन आउँदै छ, त्यो दिनचाहिँ आगोको भट्टीजस्तै जल्नेछ, तब सबै घमण्डी र दुष्ट मानिसहरू परालजस्तै हुनेछन् र आइरहेको त्यो दिनले तिनीहरूलाई जलाइदिनेछ । त्यस्तो हुनेछ कि न त जरा न हाँगा नै रहनेछ ।"

दुष्ट, पाप, खराब, अन्याय, अत्याचारको उदय फेरि कहिल्यै हुनेछैन । परमेश्वरको व्यवस्था (वा दश आज्ञा) स्वाधीनताको विधि भनेर सम्मान गरिनेछ। जाँचेर प्रमाणित भइसकेको सम्पूर्ण सृष्टि, परमेश्वरको विपक्षमा फेरि कहिल्यै पनि उभिने छैन । अपार प्रेम र असीमित ज्ञानको चरित्र भएको परमेश्वरप्रति सारा सृष्टि सदाको निम्ति बफादार हुनेछ ।

दुष्टमाथि विजय पाउने आशा

“१५ तेरो र स्त्रीको बीचमा र तेरो सन्तान र स्त्रीको सन्तानको बीचमा म दुश्मनी हालिदिनेछु र त्यसले तेरो शिर कुच्च्याउनेछ र तैले त्यसको कुर्कुच्चो डस्नेछस् ।” भनेर पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको उत्पत्ति ३:१५मा उच्चारण गर्नुभएको परमेश्वरको वचन प्रख्यात छ । वैमनश्यता हुनु स्वभाविक होइन । जब मानिसले परमेश्वरको विधि वा दश आज्ञालाई उल्लङ्घन गर्नु तब उसको स्वभाव दुष्ट भयो । त्यो मानिस शैतानको मिलेमतोमा चलेको ठहरिन गएको थियो । पतित स्वर्गदूत र दुष्ट मानिसहरूको बीचमा दुषित गठबन्धन हुन पुगेको थियो । यदि परमेश्वरले हस्तक्षेप नगर्नुभएको भए शैतान र मानिस मिलेर स्वर्गको विरुद्धमा साँठगाँठ गर्ने थियो । त्यसको फलस्वरूप सारा मानिस जाति परमेश्वरको विरुद्धमा एक हुने थियो ।

जब आफ्नो र स्त्रीको सन्तानको बीचमा शत्रुता रोपियो भनेर शैतानले थाहा पायो, तब उसलाई यो थाहा भयो कि कुनै न कुनै रूपमा उसको शक्तिको प्रतिरोधमा मानिस जान सक्छ ।

खीष्टबाट अनुग्रह

शैतानप्रति वितृष्णा हुन खीष्टले मानिसमा बिउ रोप्नुभएको थियो । स्वभावको आमूल परिवर्तन गर्न खीष्टद्वारा दिइने अनुग्रह र पुनर्जीवित पार्ने शक्तिबिना मानिस शैतानको नियन्त्रणमा रहेर उसको वचनलाई शिरोपर गर्दै निरन्तररूपमा उसको सेवक हुन गइरहेको हुन्छ । तर जब मानिसले खीष्टलाई आफ्नो मुक्तिदाता भनेर ग्रहण गर्छ तब उसको भित्री आत्मामा नयाँ नीतिले गर्दा टकरावको अनुभव गर्दछ । उसले खीष्टको शक्तिको अनुभव गरेको हुनाले ऊ निरङ्कुस र अत्याचारी शैतानको शक्तिसँग भिड्न सक्षम हुन जान्छ । पापको मोहमा लुटपुट

हुनुको सट्टा त्यसप्रति वितृष्णा जाग्ने नीति माथि परमेश्वरबाटै आएको हुन्छ ।

जब येशू यस संसारमा आउनुभयो तब यस संसारका मानिसहरूले जुन किसिमले उहाँलाई ग्रहण गरे त्यसले खीष्ट र शैतानको बीचमा कस्तो दुश्मनी रहेछ भनेर उल्लेखनीय रूपमा देखाएको थियो । निष्कलङ्कित र पवित्र खीष्टको खिलाफमा नास्तिकहरूको घृणा पोखिएको थियो । अहङ्कारी, आफ्नो भाउमात्र खोज्ने र मोजमज्जामा मात्र हिँड्न रुची राख्ने मानिसहरूको निमित्त उहाँको त्याग निरन्तर रूपमा लज्जात्मक भएर खडा भएको थियो । सत्यको हिमायती अर्थात् वीरको विरुद्धमा शैतान र उसका दुष्ट पतित स्वर्गदूतहरू त्यस्ता मानिसहरूसँग मिलेका थिए जो पापी, दुष्ट र अधर्मी थिए । त्यही वैरभाव खीष्टका अनुयायीहरूप्रति पनि देखाइरहेका छन् । शैतानले ल्याउने प्रलोभन वा जालोको प्रतिरोध गर्ने व्यक्तिप्रति उसको क्रोध पोखिएको हुन्छ । खीष्ट र शैतानको बीचमा तालमेल हुन सक्दैन । “खीष्ट येशूमा तल्लीन भएर असल जीवन बिताउन खोज्नेहरूलाई खेदो आइ नै पर्नेछ ।” २ तिमोथी ३:१२ ।

खीष्टका अनुयायीहरूलाई धोका दिन र झुक्याउन शैतानका मतियारहरू क्रियाशील भइरहेका हुन्छन् साथै येशूप्रति बफादार हुनबाट रोक्न पनि तिनीहरू षडयन्त्र गरिरहेका हुन्छन् । धर्मशास्त्र बाइबललाई उल्टोपुल्टो पाउँदै विश्वासीहरूलाई अलमल्ल पार्ने पनि शैतान र उसका मतियारहरूको लक्ष्य हो । जुन आत्मा वा जोशले खीष्टलाई क्रूसमा टाँगियो, त्यहि जोश येशूका अनुयायीहरूलाई नाश गर्न दुष्टहरूले परिचालन गरेको हुन्छ । येशूका अनुयायीहरूको निमित्त त्यो कुनै नौलो कुरा होइन किनभने उत्पत्तिको पुस्तकको ३:१५मा अगाडि नै भविष्यवाणी गरिएको थियो, “तेरो र स्त्रीको बीचमा शत्रुता रोपिदिन्छु, र तेरो वंश र स्त्रीको वंशको बीचमा वैरता राखिदिन्छु ।”

जब शैतान विश्वासीहरूकहाँ आउँछ तब किन तिनीहरूले उसको सामना निर्भयपूर्वक गर्न सक्दैनन् ? किनभने खीष्टका योद्धाहरूले नै

खीष्टसँग कम सम्बन्ध राखेका हुन्छन् । तिनीहरूको स्वामीलाई जस्तो तिनीहरूलाई पाप वाक्क लाग्दो भएको हुँदैन । तिनीहरू पापलाई निर्णयात्मक प्रतिरोध गर्न खोज्दैनन् । अन्धकारका राजकुमारको चर्तिकला वा स्वभावप्रति तिनीहरू अन्धा बनाइएका हुन्छन् । बहुसंख्यक मानिसहरूलाई यो थाहा छैन कि तिनीहरू खीष्टको शक्तिशाली प्रतिद्वन्द्वी सेनापतिसँग मुकाविला गरिरहेका छन् । सुसमाचारका प्रचारक अगुवाहरूले पनि समाजमा भएको उसको प्रभावप्रति जानाजानी आँखा चिम्लिरहेका हुन्छन् । शैतानको अस्तित्वप्रति तिनीहरूले वेवास्ता गरिरहेको देखिन्छ ।

जागरुक दुश्मन

प्रत्येक घरमा, बाटोघाटोमा, चर्चहरूमा, राष्ट्रिय परिषदहरूमा र न्यायालयहरूमा पनि चङ्चे दुश्मन पसेर आफ्नो प्रभुत्व कायम गरिरहेको छ । जताततै पुरुष, महिला र बालबालिकाहरूलाई धोका दिँदै, फुलाउँदै अलमल्ल पारेर तिनीहरूको आत्मालाई नाश गर्न शैतानले खेलबाड गरिरहेको छ । उसले नै परिवारलाई टुक्राइदिन्छ, दुश्मनी, घृणा र वैमनश्यताको बिउ उसैले रोपिरहेको हुन्छ । झगडा, हत्या र आकर्षण गर्ने तत्वहरूद्वारा प्रलोभन देखाउँदै मानव परिवारलाई शैतानले तहस नहस गरिरहेको छ । ती प्रतिकूल चर्तिकलाहरू परमेश्वरले नै खटाउनुभएको हो र तिनीहरू हुनैपर्छ भनेर संसारका मानिसहरूले स्वीकार गरिरहेको देखिन्छ । खीष्टको प्रेमलाई थाहा पाएर पनि गरिमामय मानिसको चरित्रमा नहिँड्ने मानिसहरू शैतानका सेवकहरू हुन् । जब परमेश्वरलाई विश्वास नगर्ने र उहाँलाई गिल्ला गर्ने समाजमा इसाईहरू समावेश हुने निर्णय गर्छन् तब तिनीहरूले शैतानको चक्रव्यूहमा आफूलाई छोडिरहेका हुन्छन् । तिनीहरूको आँखाबाट शैतान लुकिएको हुन्छ र तिनीहरूको आँखामा छलकपटको छारो राखेर शैतानले तिनीहरूलाई आफूतिर आकर्षित गरिरहेको हुन्छ ।

संसारको चालामाला र संस्कारहरूसँग सम्झौता गरेर चल्दा चर्च संसारतिर ढल्केको हुन्छ । त्यस्तो संसार खीष्टतिर कहिल्यै पनि

ढल्कँदैन । पापसँग लसपस गर्दा पापप्रति वाक्क लाग्न छोड्छ । जब हामीले कर्तव्य निर्वाह गर्दा हामीमाथि मुद्दा चलाइन्छ भने परमेश्वरले हामीलाई सुरक्षा दिनुहुन्छ भन्ने कुरामा विश्वस्त हुन सक्छौं । तर हाम्रै स्वइच्छाले शैतानको चक्रव्यूहमा हामी पर्न जान्छौं भने ढिलो वा चाँडो हामी खस्किन्छौं ।

छली शैतानले त्यस्ता मानिसहरूद्वारा काम गर्न सफलता हासिल गरेको हुन्छ जो उसको काबुमा नरहेको जस्तो देखिन्छ । मानवहितको संस्कार, प्रतिभा, दक्षता, सीप आदि परमेश्वरका वरदानहरू हुन् । जब ती तत्वहरूले परमेश्वरबाट मानिसलाई टाढा राख्दछ तब तिनीहरू शैतानको पासोमा पर्न जान्छन् । समाजका धेरै रमाइला आचरण भएका र शीष्ट तथा प्रबुद्ध, बुद्धिमानी वा ज्ञानी वर्गहरू शैतानको हातमा चकमक परेको औजार हुन गएका छन् ।

शताब्दियौँदेखि हाम्रो समयसम्म घन्किएको बाइबलको प्रेरणादायी सजगतालाई कहिलै नबिसौं: “होस राख अनि चनाखो बन । तिमीहरूको शत्रु शैतान गर्जनि सिंहजस्तै कसलाई फेला पारुँ र खाऊँ भनेर दाउमा घुमिरहेको छ ।”, “शैतानका सबै युक्तिको सामना गर्न परमेश्वरले दिनुभएको उहाँका सबै हातहतियार भिर ।” १ पत्रुस ५:८, एफिसी ६:११ । आफ्नो अन्तिम अभियानको निम्ति हाम्रो ठूलो शत्रु तयारी गरिरहेको छ । सबैजना जो येशूको पछि लाग्छन् तिनीहरूले त्यस दुश्मनको सामना गर्नुपर्दछ । जो भक्त परमेश्वरको अनुकरण गर्न अग्रसर हुन्छ त्यसले शैतानको तारो हुन आफूलाई सुम्पिएको हुन्छ ।

शैतानले अनेकन भीषण र धूर्त परीक्षाहरू द्वारा खीष्टलाई आक्रमण गरेको थियो । तर येशूसँग को प्रत्येक मुकाविलामा उसले प्रतिकार खप्नु परेको थियो । खीष्टले गर्नुभएका विजयहरूले हामीलाई पनि जित्न सम्भव गराएको छ । खीष्टको शक्तिलाई खोज्ने सबैलाई उहाँले शक्ति दिनुहुन्छ । कुनै पनि मानिसको आफ्नो स्विकृतिबिना शैतानले उसलाई जित्न सक्दैन । कुनै पनि मानिसको इच्छालाई नियन्त्रण गर्न र पापमा पार्न शैतानको शक्ति छैन । उसले सङ्कट र

आपद् विपद् ल्याउन सकला तर मानिसको व्यक्तिगत अनुमतिबिना उसलाई बिटुलो पार्न सक्दैन । खीष्टले शैतानमाथि विजय प्राप्त गर्नुभएको आत्मज्ञानले उहाँका भक्तहरू शैतान र पापसँग मुकाबिला गर्न प्रेरणा र साहस पाउनुपर्दछ ।

स्वर्गदूतहरूबाट सहायता

परमेश्वरका स्वर्गदूतहरू र शैतानका दूतहरूको बारेमा पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा स्पष्ट रूपमा वर्णन गरेकोछ । मानव इतिहासमा तिनीहरू कसरी बुनिएका छन् भनेर पनि बाइबलले खुलासा गरेको छ । कतिपय मानिसहरूले मुक्तिमा हकदार हुनेहरूलाई सेवा गर्ने पवित्र स्वर्गदूतहरूलाई (हिब्रू १:१४) मरेका मानिसहरूका आत्माहरू हुन् भनेर विश्वास गर्दछन् । तर तिनीहरू मरेका मानिसहरूका भूतात्माहरू होइनन् भनेर बाइबलले प्रमाणित गरेको छ ।

मानिसलाई सृष्टि गर्नुभन्दा पहिले स्वर्गदूतहरूको अस्तित्व थियो । जब पृथ्वीको जग बसालिएको थियो त्यसबेला “बिहानका ताराहरूले गाएका थिए र परमेश्वरका सबै जनहरू हर्षोल्लासले चिच्याएका थिए ।” अय्यूब ३८:७ । जब आदम र हव्वाले परमेश्वरको आज्ञा उलङ्घन गरेर पाप गरे तब तिनीहरूले अजम्मरी जीवनको रूखको फल नखाओस् भनेर त्यस रूखलाई सुरक्षा दिन स्वर्गदूतहरू पठाइएका थिए । ती स्वर्गदूतहरू मानिस मर्नुभन्दा पहिले नै थिए । स्वर्गदूतहरू मानिसभन्दा श्रेष्ठ छन् । मानिसलाई स्वर्गदूतभन्दा अलिकति कम स्तरमा परमेश्वरले सृष्टि गर्नुभएको थियो (भजन ८:५) ।

परमेश्वरका अगमवक्ताले भन्दछन्, “सिहाँसनको वरिपरि धेरै स्वर्गदूतका आवाजहरू मैले सुनें । राजाहरूका महाराजाको सम्मुख उहाँलाई प्रसन्न पार्न, सेवा गर्न र उहाँका वचनका आवाज सुन्न अनगिन्ति समूह भेला भएर पर्खेका हुन्छन् (प्रकाश ५:११, भजन १०३:२०,२१, हिब्रू १२:२२) । परमेश्वरका दूतहरू भएकाले तिनीहरू विजुली चम्केझैं द्रुतगतिमा उडेर जान्छन् । जब मुक्तिदाताको चिहानमा स्वर्गदूत देखापरे, उनको विजुली चम्केको जस्तो चमकले गर्दा

त्यस चिहानलाई पहरा दिने सैनिकहरू भयभित भएर काँपेका थिए र तिनीहरू मुर्दासरी भएका थिए । जब असेरियाका सेनापतिले परमेश्वरको निन्दा गर्दै इस्राएलीहरूलाई धम्की दिएका थिए तब त्यसबेला परमेश्वरको स्वर्गदूत आएर असेरियाका सैनिक शिविरमा भएका एक लाख पचासी हजार सैनिकहरूलाई सखाप पारेका थिए (इजकिएल १:१४, मत्ती २८:३,४, २ राजा १९:३५) ।

परमेश्वरले आफ्ना छोराछोरीहरूको निमित्त कृपाको लक्ष्य बोकाएर स्वर्गदूतहरू पठाउनुहुन्छ । अब्राहमलाई आशिषको प्रतिज्ञाको समाचार दिन, उनको भतिजा लोत विनाशमा नपरोस् भनेर उसलाई सदोम र गमोराबाट बाहिर निकाल्न, मरुभूमिमा एलिया नमरून् भनेर उनको सेवा गर्न, शत्रुहरूले एलिशालाई समात्न घेरावन्दी लगाएको बेलामा आगोको घोडा र बग्गीहरूद्वारा उनलाई सुरक्षा दिन, पत्रुसलाई हेरोद राजाको कालकोठरीमा थुनेर मार्नबाट बचाउन, फिलिप्पी शहरमा इयालखानामा परेको बेला पावललाई छुटकारा गर्न, रातमा समुद्रको आँधिबेहरीमा पावललाई हौसला दिन, रोमी सिपाही हाकिम कर्नेलियसले दिल खोलेर सुसमाचार ग्रहण गरोस् भन्ने हेतुले, येशूले दिनुहुने मुक्ति केवल यहूदी जातिमा मात्र सीमित नराखी अन्य जातिहरूले पनि पाऊन् भनेर पत्रुसलाई खटाउन-पवित्र स्वर्गदूतहरू परमेश्वरका जनहरूको सेवा गर्न पठाइएका थिए ।

रखवारी गर्ने स्वर्गदूतहरू

खीष्टका प्रत्येक भक्तको सुरक्षा गर्न स्वर्गदूतलाई नियुक्ति गरिएको हुन्छ । भजनसंग्रह ३४:७मा भनिएको छ, “जसले परमेश्वरको भय मान्छ वा उहाँप्रति श्रद्धा राख्दछ तिनीहरूलाई उद्धार गर्न परमेश्वरको स्वर्गदूतले शिविर स्थापना गर्दछ ।” जसले उहाँलाई विश्वास गर्दछन् तिनीहरूका स्वर्गदूतहरूले परमेश्वरको अनुहार सधैं हेरिरहन्छन् भनेर येशूले भन्नुभएको थियो (मत्ती १८:१०) । मानिसलाई फसाउन र दुःख दिने नियतले कहिल्यै नसुत्ने अन्धकारका राजकुमारबाट परमेश्वरका जनहरूलाई सुरक्षा गर्न रातदिन

स्वर्गदूतहरूलाई खटाइएको हुन्छ । नथाक्ने, अनगिन्ति र निर्णयात्मक लक्ष्य बोकेका शैतानका शक्तिशाली मतियारहरूको सामना गर्न स्वर्गदूतहरू खटिएका हुन्छन् भनेर परमेश्वरले आश्वासन दिनुभएको छ ।

परमेश्वरको योजनाको विरुद्धमा पतित भएका दुष्ट स्वर्गदूतहरू

दुष्ट आत्माहरू वा दुष्ट स्वर्गदूतहरू सृष्टि गरिएको बेलामा पापरहित थिए । स्वभावमा, शक्ति र महिमामा तिनीहरू अरू पवित्र जीवहरूकै बराबरीमा थिए । ती पवित्र जीवहरू अहिले परमेश्वरका दूतहरू भएका छन् । परमेश्वरको खिलाफमा गएर पतित भएका शैतानका दूतहरू अहिले परमेश्वरको अपमान गर्न र मानिसको नाश गर्न एकजुट भएका छन् । शैतानसँग विद्रोहमा एक भएर तिनीहरू परमेश्वरको अख्तियारको विरुद्धमा लडाईं गर्न एक आपसमा सहयोग गर्दछन् ।

ती पतित दूतहरूको अस्तित्वको बारेमा पुरानो करारले उल्लेख गरेको छ । तर जब ख्रीष्ट यस संसारमा मानव रूप लिएर आउनुभयो तब त्यसबेला दुष्ट आत्माहरूले आफ्ना शक्तिहरू अत्यन्त उल्लेखनीय तवरले प्रदर्शन गरेका थिए । ख्रीष्ट यस संसारमा मानिसको उद्धार गर्न आउनुभएको थियो, तर शैतानले यस संसारलाई आफ्नै कब्जामा राख्न सङ्कल्प गरेको थियो । इस्राएल वा प्यालेस्टाइनबाहेक संसारको प्रत्येक भूभागमा मूर्तिपूजा अर्थात् आफ्नै हातले बनाएका मूर्तिलाई भगवान भनेर पूजा गर्ने विधि शैतानले स्थापना गरेको थियो । शैतानको अभिलाषामा पूरै समर्पण नगरेको देश इस्राएलमा ख्रीष्ट आउनुभएको थियो । ख्रीष्ट आफ्ना प्रेमका हातहरू फैलाउँदै यस संसारमा आउनुभएको थियो । सबै मानिसले उहाँमा क्षमा र शान्ति पाउन उहाँले निमन्त्रणा गर्नुभएको थियो । यदि यस संसारमा ख्रीष्टको लक्ष्य पूरा भयो भने आफ्नो शासनको अन्त्य हुन्छ भनेर अन्धकारका फौजले बुझेको थियो ।

दुष्ट आत्माहरूले मानिसहरूलाई कब्जा गरेका थिए भनेर नयाँ करारले स्पष्ट रूपमा देखाएको छ । त्यस्ता मानिसहरूले स्वभाविक

अस्वस्थताले मात्र कष्ट पाइरहेका थिएनन्, मानिसहरूको जीवनमा दुष्ट आत्माका दूतहरू सिधै उपस्थित भएको खीष्टले ठम्याउनुभएको थियो । एक दिन येशू र उहाँका चेलाहरू गदरा भन्ने ठाउँमा डुङ्गा चढेर जानुभएको थियो । गदराको किनारमा पुग्ने वित्तिकै दुई जना शैतानको आत्माले ग्रस्त भएका मानिसहरू उहाँहरूतिर हुत्तिएर आए । तिनीहरू कहाली लाग्दो बहुलाएको अवस्थामा थिए । तिनीहरू छटपटाएका थिए । तिनीहरूको मुखमा फिँज थियो । आवेशमा तिनीहरू आफूहरूले आफूहरूमाथि नै हिँसात्मक व्यवहार गर्दथे । तिनीहरूको अगाडि जो परेपनि त्राही त्राही हुन्थ्यो । तिनीहरूको कुरूप, रक्ताम्य शरीर र मानसिक असंतुलनको दुरावस्थाले अन्धकारका राजकुमारलाई प्रशन्न पारेको थियो । ती बहुलाएका मानिसहरूलाई नियन्त्रणमा लिएका शैतानका आत्माहरूमध्ये एकले येशूलाई यसो भन्यो, “मेरो नाउँ फौज वा पल्टन हो, किनभने हामी धेरै छौं” (मर्कूस ५:९) । रोमी सैनिकको एक पल्टनमा तीनदेखि पाँच हजार लडाकुहरू हुन्थे । येशूको आदेशले दुष्ट आत्माहरू आफ्ना शिकारबाट निस्किए । तब ती मानिसहरू ज्ञानी, नरम र भलाइमीमा परिणत भए । तिनीहरूमा भएको शैतानका आत्माहरू नजिकैको सुङ्गुरहरूमा पसे र तिनीहरू काम्दै समुद्रमा डुब्न गए । आफ्ना सुङ्गुरहरू गुमाएकोमा गदराका मानिसहरूले खीष्टको आशिष् निकम्मा ठाने र तिनीहरूले चङ्गाई गर्ने येशूलाई गाउँबाट फर्केर जाऊ भनेर कर गरे (मत्ती ८:२३-३४) । आफ्ना सुङ्गुरहरू नाश भएको दोष तिनीहरूले येशूलाई लगाएका थिए । शैतानले मानिसहरूको हृदयमा स्वार्थी भय रोपी दियो र उहाँका दिव्य वचनहरू सुन्नबाट तिनीहरूलाई वञ्चित गरायो ।

अशुद्ध सुङ्गुरहरूभित्र दुष्ट आत्माहरू येशूले पस्न दिनुभयो जसले गर्दा ती सुङ्गुरहरू समुद्रमा हाम्फाल्न पुगे र नाश भए । येशूले त्यो किन हुन दिनुभयो भन्दा यहूदी जातिमा सुङ्गुरहरू अशुद्ध हुन् भनेर बाइबलमा किटान गरिएको थियो र आफ्नो फाइदाको निम्ति तिनीहरूले ती अशुद्ध जनावरलाई पालेको हुँदा तिनीहरूलाई येशूले झपार्नुभएको

थियो । यदि ती जनावरहरूमा दुष्ट आत्माहरू पस्न नदिइएको भए ती राक्षसी आत्माहरू ती जनावरका गोठालाहरू र तिनीहरूका मालिकहरूमा पस्न सक्दथे । जसको फलस्वरूप तिनीहरू सबै समुद्रमा हाम फाल्न पुग्थे ।

मानिस र पशुमा शैतानले कस्तो प्रभुत्व जमाएको थियो भनेर चेलाहरूले देखून् ताकि तिनीहरू उसको चङ्गुलमा नपर्नु भनेर येशूले त्यो चर्तिकला हुन दिनुभएको थियो । शैतानको शक्तिलाई खीष्टले तोड्न सक्नुहुन्छ र उसको फन्दामा परेका मानिसहरूलाई उहाँले उद्धार गर्न सक्नुहुन्छ भनेर उहाँको शक्तिलाई देख्न सक्नु भनेर पनि शैतानका दूतका राक्षसी आत्माहरूलाई सुङ्गुरमा जान दिनुभएको थियो र उसले प्रभावमा पारेका मानिसहरूलाई उद्धार गरि सामान्य बनाउनुभएको थियो । गाउँलेहरूको अनुरोधमा येशू गाउँबाट फर्कनु त भयो, तर अचम्म तरिकाले उद्धार पाएका ती स्वस्थ मानिसहरू गाउँघरमा आफ्ना उपकारकको दयाको कीर्ति फैलाउन तत्पर भएका थिए ।

मानव जातिलाई शैतानका मतियारका आत्माहरूले कसरी नियन्त्रण गर्दो रहेछ भनेर अरू घटनाहरू पनि बाइबलमा उल्लेख गरिएका छन् । उदाहरणमा: इस्राएल देश बाहिरको राष्ट्र सिरियाको फोनिकेमा (आधुनिक लेबनान) एक जना महिला थिइन् । उनको छोरीलाई शैतानको आत्माले दुःख दिएर लछार पछार गर्दथ्यो । एक दिन येशू त्यहाँ पुग्नुभयो र गम्भीर रूपले शैतानको आत्माले सताएको छोरीलाई आमाको अनुरोधमा टिठ्याउनुभयो । उनको शरीरबाट आफ्नो वचनले दुष्ट आत्मालाई निकाली दिनुभयो (मर्कूस ७:२५-३०) । एक जना युवक थियो जसलाई बरोबर (घरिघरि) शैतानको आत्माले उफारेर नाश गर्न आगो र पानीमा पछार्थ्यो । त्यसलाई पनि येशूले राहत दिनुभएको थियो (मर्कूस ९:१७-२७) । एक दिन कफर्नहुमको यहूदीहरूको सभाघरमा येशू जानुभएको थियो । त्यहाँ एक जना पागल व्यक्ति थियो जसलाई अशूद्ध आत्माले पीडित पारेको थियो । त्यसले आराधना स्थलमा हल्लीखल्ली मच्चाएको थियो । त्यसलाई पनि

उद्धारकर्ताले निको पार्नुभएको थियो (लूका ४:३३-३६) । त्यस्तो प्रायःजसो प्रत्येक क्षणमा येशूले शैतान र उसका मतियारहरूलाई प्रबुद्ध वा दिमागी तत्वहरू हुन् भनेर सम्बोधन गर्नुभएको थियो । उनीहरूको नियन्त्रणमा रहेका उत्पीडित मानिसहरूलाई नसताउन येशूले आदेश दिनुभएको थियो । कफर्नहुमको सभाघरमा आएका परमेश्वरका उपासकहरूले यति अचम्म माने कि तिनीहरूले एक आपसमा यसरी कुरा गर्न थाले, “होइन, यो कस्तो अचम्म भयो ! उहाँ त अख्तियार पाएको मानिस जस्तो बोल्नुभयो । दुष्ट आत्माहरू उहाँको वचनको शक्तिले मानिसबाट निस्किएर भागे !” (लूका ४:३६ रूपान्तरित) ।

अलौकिक र अदृष्य शक्तिलाई आफ्नो हातमा पार्न कतिपय मानिसहरूले शैतानको प्रभावलाई खुलेआम स्वागत गरेका हुन्छन् । त्यस्ता मानिसहरूको शैतान र उसका मतियारहरूसँग टक्कर नहुनु स्वभाविकै हो । साइमन मागस, तन्त्रमन्त्र तथा जादुटुनामुना गर्ने इलिमस र फिलिप्पीमा प्रेरित पावल र उनका सहयोगी सिलासलाई बाधा दिन पछि पछि लाग्ने द्यौमैजु अर्थात् देवी चढेको भनेर रोग निको गर्ने युवती केही उदाहरण हुन् जसलाई शैतानको तान्त्रिक आत्माले कब्जा गरेको थियो (प्रेरित ८:९, १८, १३:८, १६:१६-१८) ।

खतराको सङ्केत

शैतान र उसका पतित दूतहरूको अस्तित्वलाई अस्वीकार गर्ने मानिसले आफूलाई अत्यन्त महान खतरामा पार्दछ । त्यस्ता मानिसहरू उसको पासोबाट कहल्यै पनि उम्कन सक्दैन । कतिपय मानिसहरू आफ्नै स्वविवेकले चलिरहेको छु भनेर दाबी त गर्लान् तर तिनीहरूको दिमाग वा चेतनामा शैतानले खुसुखुसु गरिरहेको तिनीहरूलाई पत्तो नै हुँदैन । संसारको अन्त हुने बेलामा मानिसहरूलाई धोका दिन आफ्नो बाहुबल प्रयोग गरेको हुन्छ । उसको अस्तित्व मनगढन्ते हो र यस संसारमा शैतान छैन भनेर जताततै प्रचार गर्दै मानिसहरूलाई विश्वास दिलाउन खोज्दछ । लुकिछिपी काम गर्नु शैतानको चालबाजी हो ।

उसको चालबाजीलाई थाहा पाएर उसको भन्डाफोर हुन्छ भनेर त्यो महान् धोकेवाज शैतान डराएको हुन्छ । आफ्नो असली स्वभावलाई लुकाउन उसको अस्तित्वप्रति अरूले उसलाई गिल्ला र वेवास्ता गराउन लगाउँछ । उसलाई आदि मानव र आदि जनावर, हास्यास्पद र दुर्गति पारेर चित्रण गर्दा ऊ प्रशन्न हुन्छ । कसैले खेलकुदमा उसको उपहास गर्दै उसको नाउँ लिँदा ऊ खुशी हुन्छ । आफ्नो निपूर्णतालाई छिपाउन शैतानले मुकुन्दो लगाएको हुन्छ । त्यसले गर्दा “त्यस्ता जीव पनि हुन्छ र?” भन्ने प्रश्न उठाउन लगाएर शैतानले जताततै मानिसहरूलाई भ्रममा पारिरहेको छ । परमेश्वरको वचन पढ्दा हाम्रो अगाडि उसका शक्तिहरूको भन्डाफोर हुन्छ र ती वचनहरूले हामीलाई शैतानबाट सुरक्षित राख्दछन् । तर कतिपय मानिसहरूलाई परमेश्वरको वचन पढ्न नदिएर तिनीहरूको दिमागलाई थाहै नपाइ शैतानले कब्जा गरिरहेको हुन्छ ।

येशूमा सुरक्षित

हाम्रो उद्धारकर्ताको अत्यन्त महान् शक्तिमा हामी सुरक्षित हुन सक्दछौं र उद्धार पाउन सक्दछौं । दुष्ट मानिसहरूबाट सुरक्षित हुन हामी झ्याल ढोकामा चुकुल र ताल्चा लगाउँछौं, तर शैतानको दुष्ट दूतहरूको हमलाबाट आफ्नै बाहुबलले लड्न सक्दैनौं भन्ने सोच हामीमा कमै मात्र आएको छ । तिनीहरूसँग लड्न हामीसँग हतियारहरू छैन । यदि हामीले अनुमति दियौं भने ती दुष्ट दूत वा आत्माहरूले हाम्रो दिमागलाई अलमलाउन सक्दछन्, हामीहरूको शरीरलाई सताउन सक्दछन्, हामीहरूको श्री सम्पत्ति र जीवनलाई ध्वस्त पार्न सक्दछन् । तर जो जो उद्धारकर्ता खीष्टको पछि लाग्दछन्, तिनीहरू उहाँको हेरचाहमा सुरक्षित हुन्छन् । स्वर्गदूतहरूलाई शक्तिसम्पन्न गराइ ती भक्तहरूको सुरक्षा गर्न खटाइएका हुन्छन् । आफ्ना जनहरूलाई सुरक्षा गर्न परमेश्वरले खटाउनुभएका सुरक्षा गार्डहरूलाई दुष्ट शैतानले तोड्न सक्दैन ।

शैतानका खतरापूर्ण चालबाजीहरु

खीष्ट र शैतानको बीचमा भइरहेको महान् मतभेदको संघर्षको अन्त्य हुनै लागेको छ। मानिसको निम्ति खीष्टले गर्ने कामलाई परास्त गर्ने त्यस दुष्ट शैतानले आफ्नो दोवरतेवर गरेकाछन्। जब सम्म मुक्तिदाताको मध्यस्थताको अन्त्य हुँदैन तबसम्म मानिसहरूलाई अन्धकारमा राख्न र निष्ठुर बनाउने लक्ष्य शैतानको हो र त्यस लक्ष्यलाई पूरा गर्न उसले कुनै कुरालाई पनि बाँकी राख्दैन। जब चर्चमा कचकच हुन्छ तब शैतानले त्यसमा चासो देखाउँदैन। तर कसैले “मैले उद्धार पाउन के गर्नुपर्छ?” भनेर सोच्दा खीष्टसँग प्रतिस्पर्धा गर्न गएको शैतान अनुभव गर्दछ र पवित्र आत्माको प्रभावलाई बिथोल्न उसले भारी प्रयास गर्दछ।

एक दिन सनातनका महाराजा परमप्रभु परमेश्वरकहाँ स्वर्गदूतहरू खडा हुन आएका थिए, तब तिनीहरूसँगै शैतान पनि आएको थियो। परमेश्वरको अगाडी झुक्न शैतान आएको थिएन तर धर्मात्मालाई दुःख दिने दुष्ट नियतले ऊ आएको थियो (अयूब १:६)। जब परमेश्वरका भक्तहरू आराधना गर्न आउँछन् र उहाँको निम्ति लगनशीलतासाथ काम गर्दछन् तब तिनीहरूको दिमागलाई आफ्नो काबुमा राख्न शैतान तिनीहरूको बीचमा उपस्थित हुन्छन्। जब परमेश्वरको प्रचारकले अरूलाई सिकाउन धर्मशास्त्र बाइबल पल्टाएर कुनै विषयवस्तुको अध्ययन गर्दछन् तब त्यस विषयवस्तुलाई शैतानले टिपेको हुन्छ। प्रचारकले सुनाउने त्यस सन्देश मानिसहरूको बीचमा नपुगोस् भनेर उसले अनेकन् धूर्त र चतुन्याई प्रयोग गर्दछन्। किनभने जुन सन्देश त्यस प्रचारकले सुनाउन गएको हुन्छ त्यही सन्देशको बारेमा मानिसहरूमा शैतानले भ्रम फैलाइरहेको हुन्छ। जुन मानिसलाई त्यस सन्देशको आवश्यकता छ र त्यस सन्देशले उसलाई सतर्कता

गराउँदछ त्यस सन्देश नसुनोस भनेर शैतानले कुनै अकै वन्धव्यापारतिर उसको ध्यानलाई आकर्षित गराउँछ। अनेकन् उपाय वा बहाना बनाउन लगाएर त्यस मानिसलाई सन्देश सुन्ने अवसरबाट शैतानले बंचित बनाउँछ।

मानिसहरूलाई अन्धकारले ढाकेको हुनाले परमेश्वरका सेवकहरू दुःखित भएको र केही गरूँ भन्ने बोझ बोकेको शैतानले हेरिरहेको हुन्छ। आलस्यपना र उदासिनपनाबाट छुटकारा पाउन विश्वासीहरूले अनुग्रह र शक्तिको निमित्त परमेश्वरसँग प्रार्थना गरिरहेको शैतानले सुन्दछ। त्यसबेला खानेकुराको सोखमा तिनीहरूलाई डुवाउन र आत्मसंतुष्टीमा प्राथमिकता दिन लगाएर जोडतोडसाथ शैतानले भुलाउन आफ्नो प्रयत्न जारी गर्दछ। ती मानिसहरूले सुन्नुपर्ने र सिक्नुपर्ने विद्यालाई नसुनोस् भनेर तिनीहरूको चेतनालाई शैतानले असंवेदनशील वा लाटो बनाइदिन्छ।

जो मानिस प्रार्थना गर्न वास्ता गर्दैन र परमेश्वरको वचन पढ्दैन त्यो मानिसलाई जित्न सकिन्छ भन्ने ज्ञान शैतानलाई राम्रैसँग थाहा छ। त्यसकारण मानिसहरूको दिमागलाई भुलाउन सम्भव भएजति अनेकन् चालबाजीहरू उसले आविष्कार गर्दछन्। जब परमेश्वर सक्रिय हुनुहुन्छ तब शैतानका दाहिने हातका दुष्ट दूतहरू अत्यन्त क्रियाशील हुन्छन्। खीष्टका निश्चार्थी र अत्यन्त ज्ञानी सेवकहरूलाई धोका पाएका वा धोकेवाज भनेर ती दुष्ट दूतहरूले उक्साउँछन्। प्रत्येक विश्वासीको आदर्श कामको नियतलाई बङ्गाउन, उसको खिलाफमा नराम्रो आक्षेपहरू फैलाउन र अपरिपक्व मानिसहरूको बीचमा शङ्का उब्जाउन शैतानका अदृष्य दूतहरू सक्रिय भएका हुन्छन्। तर ती मानिसहरू कस्को सन्तान हो, तिनीहरूले कस्को अनुसरण गरिरहेका छन् र कस्को काम गरिरहेका छन् भनेर प्रमाणित गरिरहेका हुन्छन्। “तिनीहरूको फलले तिनीहरूलाई चिन” भन्ने येशूको बाणीले तिनीहरूको असली चरित्र देखाइरहेको हुन्छ (मत्ती ७:१६ साथै प्रकाश १२:१०ले पनि त्यस भनाईलाई पुष्टि गर्दछ)।

मानिसलाई शुद्ध पार्ने सत्य

शैतानले मानिसहरूलाई नाश गर्ने भरमग्दुर प्रयासमा त्यस महान् छलीले अनेकन् भ्रामक नास्तिक र अपधर्म विचारहरू फैलाएको हुन्छ। मानिसहरूको विभिन्न कौतुहललाई पूरा गर्न ती विचारहरू तयार पारेका हुन्छ। अविश्वास र शङ्कालाई उब्जाउने अनेक किसिमका असत्य र केवल देखावटी तत्वहरू चर्चमा भित्राउने शैतानको योजना हो। परमेश्वरमाथि निष्ठावान नहुनेहरूले बाइबलका आफू सुहाउँदो केही केही विद्याहरूलाई लिन्छन् र मानिसहरूको अगाडी इसाई हौं भनेर प्रचारवाजी गर्दछन्। त्यस्ता मानिसहरूले असत्य शिक्षाहरूलाई बाइबलसँग मिसाएर यो बाइबलको शिक्षा हो भनेर सिकाउन थाल्दछन्। प्रेमले पाएको सत्यले मानिसलाई शुद्ध राख्छ भन्ने कुरो शैतानलाई थाहा छ। त्यसकारण अनेक किसिमका झुठा तर्कहरू, मनगढन्ते कथाहरू र बाइबल सम्मत नभएका अर्कै समाचारहरूलाई तयार पारेर बाइबलको सत्यको सट्टा झुठा कुरा जनमानसमा फैलाउँछन्। सुरुदेखि नै परमेश्वरका सेवकहरूले झुठा शिक्षक वा धर्मगुरुहरूको सामना गर्नुपरेको थियो। ती मानिसहरू अत्यन्त दुष्टमात्र थिएनन्, श्रोताहरूको नाशको निमित्त अनेकन् झुठा प्रवचनहरूले तिनीहरूलाई मख्ख पारेका हुन्छन्। परमेश्वरको वचनबाट विचलित हुने मानिसहरूलाई एलिया, यर्मिया, पावलले कडाईका साथ विरोध गरेका थिए। सबैलाई खुशी पार्ने उदारवादी नितिले सच्चा विश्वासलाई महत्त्व दिइएका हुँदैन। सत्यको पक्षमा पवित्रतासाथ उभिने विश्वासका लोहपुरुषहरूमा मानिसहरूलाई रिझाउने उदारवादी नितिको स्थान हुँदैन।

हाम्रो ठूलो प्रतिद्वन्धी शैतानले मानिसहरूको दिमागलाई अलमल्याउन इसाई जगतमा अनेक किसिमका अस्पष्ट र अलङ्कारिक अर्थहरू बाइबलकै हो भनेर सिकाइरहेका हुन्छन्। ती एक आपसमा बाझिने तर्कहरूले मानिसहरूको मनलाई खल्बल्याइरहेका हुन्छन्। आफूलाई मनपर्ने तर्कको पक्षमा मानिसहरूलाई तान्न चर्चमा विभाजन र

मतभिन्नता आइरहेका हुन्छन्। पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलका सिद्धान्तहरूसँग कुस्ती खेल्ने दौरानमा चर्चहरूमा ठूला ठूला विभाजनहरू भइरहेका छन्।

कतिपयले आफ्ना गलत शिक्षालाई उक्साउन मानिसहरूले बाइबलका अंशहरू अप्रसाङ्गिक रूपमा उद्धृत गर्दछन्। आफ्नो शिक्षालाई प्रमाणित गर्न पदका आदि भागमात्र उद्धृत गर्दछ र बाँकी पदले त्यसले भन्न खोजेको अर्थ नै उल्टो देखाएको हुन्छ। बाइबलका पदले भन्न नखोजेको तर्कलाई आफ्नो स्वार्थ पूरा गर्न सर्प जस्तै धुर्त भएर अनेकन् धारणाहरूलाई त्यस्ता मानिसले पोको पारिराखेको हुन्छ। जब ती धारणाहरू चलाकीका साथ अरूको अघि प्रस्तुत गर्दछन् तब श्रोताहरू मख्ख परिरहेको हुन्छ। कतिपयले फेरि बाइबलमा भएका अनेकन् चित्र र चिन्हहरूलाई लिएर आफ्नै तर्कलाई मान्यता दिन कपोलकल्पित रूपमा प्रस्तुत गर्दछन्। बाइबलको अर्थ बुझाउन बाइबल नै प्रयोग गर्नु पर्छ भन्ने विद्यालाई त्यस्ता मानिसहरूले वेवास्ता गर्दछन् र बाइबलका वचनहरूलाई उल्टोपुल्टो गरेर सिकाउँदछन् र मानिसको आत्मिक जीवनसँग खेलवाद गर्दछन्।

सम्पूर्ण बाइबल नै मार्ग निर्देशक

जब मानिसहरूले प्रार्थना नगरी र सिक्ने चाहना नगरी बाइबल अध्ययन गर्दछन् तब त्यहाँ भएको सरल पदका सत्य अर्थहरूपनि तिनीहरूको निमित्त अनर्थ भइरहेको हुन्छ। बाइबल जे भन्छ सो बताउन पूरै बाइबल मानिसहरूको हातमा हुनुपर्दछ।

भविष्यवाणीका निश्चित वचनहरू परमेश्वरले नै दिनुभएको थियो। स्वर्गदूत आफै दानियल अगमवक्ताकहाँ आएर भविष्यवाणीको बारेमा सिकाएको थियो र खीष्ट स्वयं यूहन्नाकहाँ आएर जे हुनुपर्ने थियो त्यो छिट्टै पूरा हुन बताउनु भएको थियो (प्रकाश १:१)। हामीहरूलाई अलमल पार्न र सत्यलाई इमान्दारीपूर्वक खोज्नेहरूलाई वहकाउन हामीलाई आवश्यक मुक्तिका महत्त्वपूर्ण आत्मज्ञानहरू रहस्यमय

बनाएको छैन। जो हृदयदेखि प्रार्थनापूर्वक परमेश्वरको वचन पढ्छन् त्यसको निम्ति त्यो वचन सरल भएको हुन्छ।

उदारवाद तथा बैचारिक आत्मस्वतन्त्राको नाउँमा जब मानिसहरू गर्जन्छन् तब त्यस्ता मानिसहरूको दिमागमा शैतानले अन्धकारका युक्तिहरू छरिदिएका हुन्छन्। मानिसका अनेकन् चिन्तनहरूलाई अघि सारेर बाइबललाई पन्छाउन र परमेश्वरको व्यवस्थालाई अनावश्यक भनेर अलग राख्न शैतानले सफलता हासिल गरेको देखिन्छ। कतिपय चर्चहरू पापको बसमा भएतापनि शैतानको चातुर्यले गर्दा आफू स्वतन्त्र भएको दावी गर्दछन्।

विज्ञानबाट अनेकन् आविष्कारहरू गर्न परमेश्वरले ज्ञानको ज्योतिको भल आउन उहाँले नै अनुमती दिनुभएको थियो। तर जतिसुकै अत्यन्त प्रबुद्ध वा ज्ञानी भनेर आफूहरू दावी गरेतापनि, यदि तिनीहरूको दिमागलाई परमेश्वरको वचनले अगुवाई नगरेको भए विज्ञान र परमेश्वरको रहस्यसँग सम्बन्धको बारेमा अध्ययन वा अन्वेषण गर्ने प्रयासमा तिनीहरू अकमकिन्छन्।

मानिसमा भएको ज्ञान आँशिक र अपूर्ण छ। त्यसैले विज्ञानसँग पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको तालमेल भएको धेरै मानिसहरूले बुझ्न असमर्थ भएको पाइन्छ। धेरै अनुमानित तर्कहरू वैज्ञानिक तथ्यहरू हुन् भनेर धेरैले ग्रहण गर्दछन्। कथित विज्ञानले (१ तिमोथी ६:२०) परमेश्वरको वचनलाई जाँच्नु पर्छ भनेर तिनीहरूले सोचदछन्। प्राकृतिक नियमले परमेश्वर र उहाँका कामहरूलाई वाख्या गर्न नसकेको हुनाले बाइबलको इतिहास भरपर्दो छैन भनेर ती बुद्धिजीवी भनाउँदाहरूले दावी गर्दछन्। जो मानिसहरू पुरानो र नयाँ करारलाई शङ्का गर्दछन्, त्यस्ता मानिसहरू एक कदम अगाडी बढेर परमेश्वरको अस्तित्वलाई नै अविश्वास व्यक्त गर्दछन्।

परमेश्वरले हामीलाई खुलासा नगर्नुभएको रहस्यहरूलाई अडकलबाजी लगाएर मानिसलाई भुलाउने शैतानको मूख्य योजना हो। परमेश्वरका सबै लक्ष्यहरूका रहस्यहरूलाई उहाँले नबताउनुभएकोले

लुशिफर (जो पछि शैतान बने) असंतुष्ट भएको थियो। तर उसलाई जे प्रकट गरिएको थियो त्यसलाई उसले वेवास्ता गरेको थियो। अब शैतानले त्यही असंतुष्टिको जोश मानिसमा रोप्दछ र परमेश्वरको सिधा निर्देशनलाई वेवास्ता गर्न लगाउँदछ।

क्रुस समावेश भएकोले सत्यलाई अस्वीकार गरिन्छ

जब कम त्याग र अध्यात्मिक ज्ञान भएका विद्याहरूलाई मानिसको सामु प्रस्तुत गरिन्छ तब तिनीहरूलाई अत्यन्त चासोसाथ स्वागत गरेको पाउँछौं। हृदयका खुल्दुलीलाई शैतानले मेट्न जहिले पनि तयार हुन्छ। सत्यको ठाउँमा उसले भ्रमको जालो फिजाउँछ। क्रुसको जीवन बिताउनु परेकोले सत्यलाई अस्वीकार गर्नेभएको हुनाले धेरै प्रोटेस्टेन्ट वा सुधारवादी इसाईहरू पनि शैतानको मार्गमा हिँडिरहेका हुन्छन्। जो मानिसहरू आफ्नै सुविधा र नितिको निमित्त परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्दछन् त्यस्ता मानिसहरू संसारका मानिसहरूभन्दा भिन्न नहुन सक्दछन्। त्यस्ता मानिसहरू सत्यलाई बैंग्याउँदै आफूलाई नाश गर्ने बाटोमा लगाउँदछन् (२ पत्रुस २:१)। शैतानको एउटा धोकालाई डरलाग्दो भनेर हेर्ने मानिसले अर्को धोका पनि सजिलैसँग उत्सुकतापूर्वक हेर्न पछि पर्दैन।

खतरापूर्ण गलत विद्याहरू

मानिसहरूलाई परमेश्वरबाट पन्छाउन महान धोकेवाज शैतानले अनेकन् युक्तिहरू सफलतापूर्वक प्रयोग गरिरहेकाछन्। ती मध्ये अध्यात्मवादको नाउँमा गरिने अनेकन् (ध्यान वा मेडिटेशन), टुनामुना, तन्त्रमन्त्र गरेर मानिसलाई लष्ट पार्ने भ्रमात्मक पारलौकिक चमत्कारहरू हुन्।

ख्रीष्ट येशूको ईश्वरत्वलाई अस्वीकार गर्ने अर्को उल्लेखनीय शिक्षा शैतानको चालबाजीमा पर्दछ। यस संसारमा आउनुभन्दा अघि उहाँको अस्तित्व छैन भनेर त्यस शिक्षाले दावी गर्दछ। परमेश्वर

पितासँगको सम्बन्ध र उहाँको पूर्व-अस्तित्वको हाम्रो उद्धारकर्ताको दावीलाई त्यस तर्कले खण्डन गर्दछ। येशूको त्याग, तपस्या वा आत्मज्ञान, (ध्यान वा मेडिटेशन)ले उहाँ ईश्वर बन्नुभएको हो भन्ने तर्कले बाइबलमाथिको विश्वासलाई ओझेलमा पार्दछ। बाइबल परमेश्वरको वचन हो भन्ने दर्शनलाई पनि त्यस तर्कले खण्डन गर्दछ। यदि ख्रीष्टको विषयमा पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा दिएको गवाहीलाई मानिसले अश्वीकार गर्दछ भने त्यस्ता मानिसहरूसँग बादविवाद गर्नु व्यर्थ हो। जतिसुकै कडा तर्कवितर्क गरेतापनि त्यस्ता मानिसहरूलाई चित्त बुझाउन सक्दैन। येशू अथक प्रयासबाट (वा ध्यान अर्थात् मेडिटेशन)ले भगवान बन्न पुगेका हुन् भनेर भ्रमात्मक दर्शनलाई पकडी राख्ने मानिसले ख्रीष्टको असली अवधारणालाई बुझ्न सक्दैन र मानव जातको निमित्त परमेश्वरको गुरु योजनालाई पनि ऊ बुझ्न सक्षम हुँदैन।

अर्को उल्लेखनीय धारणाचाहिँ शैतानको बारेमा छ। शैतान कुनै व्यक्ति विशेष होइन, त्यसको अस्तित्व पनि छैन तर मानिसको दिमागमा सल्किएको खराब विचार र चाहना हो भनेर देखाउन पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलमा प्रयोग गरेको छ भन्ने मनगढन्ते र गलत धारणालाई कतिपय मानिसहरूले विश्वास गर्दछन्।

मानिस मरेपछि उसलाई लान येशू आउनुहुन्छ, त्यो नै दोस्रो आगमन हो भन्ने गलत धारणाले स्वर्गबाट बादलमा प्रत्यक्ष रूपमा आउने शिक्षालाई मात्र नलगाउने शैतानको चालबाजी हो। “येशू रहस्यमय तरिकाले गुप्त कोठामा आउनुभएको छ” (मत्ती २४:२३-२६ पढ्नुहोस्) भन्ने शैतानको प्रचारवाजीले गर्दा कतिपय मानिसहरू उसको धोकामा परेका हुन्छन्। उसको त्यस्तो छलमा पर्ने मानिसहरू मुक्तिलाई पाउने अवसरलाई तिनीहरूले गुमाइरहेका हुन्छन्।

प्रार्थनाको साँच्चिकै रूपमा उत्तर आउँदैन, किनकि त्यो प्राकृतिक नियमको विरुद्धमा छ, त्यसकारण अलौकिक वा आश्चर्य कामको कुनै अस्तित्व छैन भनेर कतिपय वैज्ञानिकहरूले दावी गर्दछन्।

यस जगत कुनै निश्चित नियमले संचालित भएको छ र परमेश्वर आफै पनि त्यस नियमको विरुद्धमा केही गर्नुहुन्न भनेर तिनीहरूले सिकाउँदछन्। यस्तो धारणाले परमेश्वर आफ्नै नियमको बन्धकमा हुनुहुन्छ र आफूले बनाउनुभएको ईश्वरीय नियमबाट उहाँ स्वतन्त्र हुनुहुन्न भनेर देखाउँछ।

के ख्रीष्ट र उहाँका चेलाहरूले अचम्म वा अलौकिक काम गर्नुभएन र? मानिसहरूको बीचमा प्रत्यक्ष रूपमा घुमफिर गर्ने त्यही मुक्तिदाताले विश्वासको प्रार्थना सुन्नुहुन्छ। प्रकृति अलौकिकसँग सहकार्य गरेको हुन्छ। विश्वासको प्रार्थना सुनेर जवाफ दिने परमेश्वरको योजनाको एक भाग हो। यदि हामीले उहाँसँग विन्ति गरेनौं भने उहाँले हामीलाई दिन चाहनुहुने आशिष खन्याउन उहाँलाई कर हुँदैन।

पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलप्रति सन्देह

विभिन्न सम्प्रदाय वा डिनोमिनेशनको नाउँमा धेरै गलत विद्या वा शिक्षाहरू चर्चहरूमा भित्रिएका छन्। परमेश्वरको वचनमा स्थापना भएका कतिपय विद्याका आधारशीलाहरूलाई ती गलत शिक्षाहरूले पन्छाईदिएका छन्। त्यसले गर्दा बाइबलको उल्लेखनीय सत्यलाई पनि कतिपय मानिसहरूले अश्वीकार गर्दछन्। प्रायजसो बहुमतले सत्यका नितिहरूलाई एक पछि अर्को गरेर ओझेलोमा पार्दछन्, अनि विस्तारै विस्तारै तिनीहरू नास्तिक बन्न पुग्दछन्।

गलत लोकप्रिय धर्मदर्शनहरूले धेरै मानिसहरूलाई नास्तिक हुनतर्फ डोर्‍याएका हुन्छन्। न्यायी हुनु, दयावन्त हुनु र परोपकारी अर्थात् उदारवादी हुनु भन्ने अवधारणा त्यस्ता मानिसहरूको निमित्त वाक्क लाग्दो हुन्छ र त्यस स्थितिलाई अङ्गाल्न तिनीहरूको निमित्त असम्भव हुन्छ। ती नितिहरू बाइबल सम्मत भएको हुनाले बाइबललाई नै विश्वास नगर्नेभएपछि ती नितिहरूको पालन गर्नुपर्छ भन्ने कर तिनीहरूको निमित्त नचाहिँदो हुनसक्दछ।

पाप तथा दुष्कर्मको भन्डाफोर र निन्दा गर्ने हुँदा परमेश्वरको वचन सन्देशपदको रूपमा हेर्दछन्। त्यस वचनले अपेक्षा गरेको अनुसार चलन नचाहने मानिसहरूले त्यसको अधिकारलाई गिराउन भरमग्दुर प्रयत्न गर्दछन्। त्यसमा उल्लेख गरेका कामकर्तव्य वा आचारसंहितालाई पालन गर्नु नपर्ने बहाना बनाइ कतिपय त नास्तिकको बाटो अङ्गाल्न पुगेको हुन्छ। अरू मोजमझा गर्न चाहने र आफ्नो महत्वाकाँक्षालाई सफल पार्न केही त्याग गर्न नचाहने मानिसले बाइबलको आलोचना गरेर आफूलाई वुज्रुकको पङ्क्तिमा राख्न रूचाएको हुन्छ।

अधर्मी, नास्तिक, अविश्वासी, तर्कवितर्क गर्ने, आलोचक र शङ्कालुको पंक्तिमा आफूलाई उभ्याउन धेरै गौरव गर्दछन्। तर तिनीहरूको मुकुण्डो उघारिन्दा तिनीहरू आत्मस्वाभिमान वा आत्मभरोसा, अङ्काकारी र आफ्नो भाऊ खोज्ने भएको देखाउँदछ। कतिपय त बाइबलमा केही रहस्य, हतपत बुझ्न नसकिने र बाख्या नगरेका अंशहरू निकालेर मानिसहरूलाई अलमलमा पार्न अत्यन्त रमाउँछन्। कोही आफूलाई गलत पक्षमा उभ्याउन वादविवाद गर्न मनपराउँछन्। तर कतिले त बाइबललाई विश्वास नगर्ने भनेर खुला रूपमा गौरव गर्दै आफूलाई अविश्वासीको पक्षमा उभ्याउँछन्, जसको फलस्वरूप तिनीहरू परमेश्वरको खिलाफमा लड्नेहरूसँग एकजुट हुन्छन्।

प्रशस्त प्रमाण

परमेश्वरको पवित्र ईश्वरीय स्वभावको बारेमा प्रशस्त प्रमाणहरू उहाँले बाइबलमा जुटाइदिनुभएको छ। यद्यपि, सिमित दिमाग सनातन **परमेश्वरका** लक्ष्यहरू पूरा बुझ्न सक्षम छैन। रोमी ११:३३मा भनिएको छ: “अहो, परमेश्वरको धन कति प्रशस्त! उहाँको ज्ञान, बुद्धि कति गहिरो छ! उहाँले निधो गरेका कुराको कसले बयान गर्न सक्छ? उहाँले हिंडेको बाटो कसले पत्ता लगाउन सक्छ? अझै, यदि उहाँको अनन्त शक्तिसँग एकजुट भयौं भने उहाँको असिमित प्रेम र करुणाको

बारेमा जानकारी हासिल गर्न सक्छौं। हाम्रो हितमा आवश्यक भएको जतिपनि आत्मज्ञानहरू स्वर्गमा रहनुहुने हाम्रो परमपिता परमेश्वरले प्रकट गर्नुहुन्छ, त्यो भन्दा बेसी, प्रेमले भरिएको हृदय भएको सर्वशक्तिमान परमेश्वरको हातको भरोसामा छोड्नु पर्दछ।

शङ्का गर्ने मानिसको निम्ति शङ्का गर्ने सबै वहानालाई परमेश्वरले कहिल्यै पनि हटाउनुहुन्न। जो मानिसहरू शङ्काको अङ्कुसहरूमा झुन्डिन चाहन्छन्, तिनीहरूले ती अङ्कुसहरू भेट्नुहुन्छन्। आफूले नबुझेका सबै कुराहरू स्पष्ट नहुँजेल परमेश्वरमा विश्वास गर्न नचाहनेहरू कहिलै पनि उहाँको ज्योतिमा आउन सक्दैनन्। पुनर्जिवित नभएको हृदय परमेश्वरसँग शत्रुता राख्दछ। तर पवित्र आत्माबाट प्रेरित भएको विश्वासचाहिँ मौलाउँछ किनकि त्यस विश्वासीले परमेश्वरको वचनको कदर गरेको हुन्छ। परमेश्वरको वचन बुझ्न प्रयत्न नगर्ने कोही पनि व्यक्ति उहाँमाथिको आस्थामा बलियो हुँदैन। यदि सानातिना कुराहरूमा शङ्का गर्न मानिसहरू रूचाउँछन्, तिनीहरूको शङ्का पुष्टिभएको प्रमाण तिनीहरूले पाउनेछन्।

तर खीष्टको अनुग्रहको आश्वासनमा भरोसा नराख्ने र उहाँलाई शङ्का गर्ने मानिसहरूले उहाँको अपमान गर्दछन्। त्यस्ता मानिसहरू अनुत्पादक रूखहरू जस्तै हुन् जसले अरू विरुवाहरूलाई घाम पर्न दिँदैनन्। त्यसले गर्दा ती रूखहरू झुक्रिन्छन् र चिसो छायाँले तिनीहरू मर्दछन्। त्यस्ता मानिसहरूले गर्ने जीवनभरीका काम नै तिनीहरूको खिलाफमा कहिल्यै अन्त्य नभएको साक्षी भएर देखापरिरहेका हुन्छन्।

यदि कोही मानिस इमान्दारीपूर्वक मनैदेखि शङ्काको घेराबाट स्वतन्त्र हुन प्रयत्न गर्न चाहन्छ भने त्यसको निम्ति एउटा उपाय छ। आफूले नबुझेको कुरामा शङ्का उपशङ्का गर्नुको सट्टा आफूले बुझेको कुरामा अझ वढि ध्यान दिइयो भने त्यसले अझ धेरै आत्मज्ञानको ज्योति पाउनेछ।

शैतानले सत्यलाई यस्तरी नक्कल गरेर प्रस्तुत गर्न सक्छ कि जो छलमा पर्न चाहन्छ त्यो छलमा पर्न सक्छ। सत्यको निम्ति त्याग

गर्न आह्वानलाई नसुन्न चाहने त्यस्तो मानिसले शैतानको कपटमा सजिलैसँग आफूलाई पार्दछन्। तर सत्यलाई हृदयदेखि खोज्न चाहने र त्यसको निम्ति जुनसुकै मोल चुकाउनु परेतापनि तयार भएको मानिसलाई शैतानले आफ्नो नियन्त्रणमा राख्न असम्भव भएको उसले भेट्दछ। खीष्ट सत्य हुनुहुन्छ। संसारमा आउने प्रत्येक मानिसमा चम्किने ज्योति उहाँ नै हुनुहुन्छ। यदि कोही मानिस परमेश्वरको इच्छालाई पालन गर्न चाहन्छ भने त्यसले सत्यको आत्मज्ञान थाहापाउनेछ (यूहन्ना १:९,७:१७)।

परमेश्वरले आफ्ना भक्तजनहरूलाई विभिन्न अग्नि परिक्षामा पर्न अनुमती दिनुहुन्छ। तिनीहरूको पिडालाई परमेश्वर रूचाउनुभएको कारणले त होइन तर पापमाथिको लडाईंमा अन्तिम विजय हासिल गर्न ती कठोर परिक्षाहरू तिनीहरूको निम्ति आवश्यक थियो। शैतानबाट विभिन्न परिक्षा वा प्रलोभनहरू आउन नदिन परमेश्वरले बारम्बार तिनीहरूलाई उहाँको महिमाले ढाक्नु हुन्न। किनभने तिनीहरूले खप्ने शङ्कटहरूको उद्देप्य नै शैतानले ल्याउने विभिन्न आकर्षित छलहरूसँग सामना गर्न तिनीहरूलाई तयार पार्नु हो। यदि परमेश्वरका जनहरूले आफ्ना पापहरू स्वीकार गरे भने, पापलाई पन्छाएर बसे भने र उहाँका प्रतिज्ञाहरूलाई दावी गरे भने, कुनै पनि दुष्ट मानिस वा शैतानका दूतहरूले तिनीहरूको जीवनबाट उहाँको उपस्थितिलाई हटाउन सक्दैन। चाहे गोप्य होस् वा खुलाइएको होस्, शैतानको प्रत्येक परिक्षा वा प्रलोभनलाई परमेश्वरका भक्तले सफलतापूर्वक सामना गर्न सक्दछ। बाइबलमा लेखिएकोछ, “कुनै सैन्य शक्ति तिम्रो पाखुराको बलले होइन”, तर मेरो आत्माले, जगतका परमप्रभुले भन्नुभयो।” जकरिया ४:६।

“तिमीहरू राम्रो काम गर्न इच्छुक भयौं भने तिमीहरूलाई कसले हानि गर्छ? १ पत्रुस ३:१३। जतिसुकै कमजोर मानिस यदि खीष्टसँग रहन्छ भने अन्धकारका शक्तिहरू उसको दाँजोमा आउन सक्दैन भन्ने कुरालाई शैतानले राम्रोसँग बुझेको छ। त्यसकारण क्रुसका

सिपाहिँहरूलाई बलियो किल्लाबाट फुट्काउन शैतानले पासो थापिरहेको हुन्छ। छापामार्ने शैलीमा उसलाई आक्रमण गर्न शैतान तयार हुन्छ र जब उसको पासोमा पर्छन् तब परमेश्वरका ती योद्धाहरूलाई नाश गर्न सबै युक्तिहरू प्रयोग गर्दछन्। केवल परमेश्वरमाथि मात्र भर पर्‍यो र उहाँका सबै आज्ञाहरू पालन गर्न रुचायौं भनेमात्र हामी उहाँमा सुरक्षित हुन्छौं।

प्रार्थनाबिना कोही मानिस एक घन्टा वा एक दिनपनि सुरक्षित हुँदैन। उहाँको वचनको आत्मज्ञान पाउन परमेश्वरसँग विन्ति गर्नुहोस्। पवित्र धर्मशास्त्र उद्धृत गर्न शैतान अत्यन्त पौरख छ। मानिसहरू ठेस खाएर लडोस् भन्ने आशा राख्दै शैतानले परमेश्वरको वचनलाई आफ्नै तरिकाले वाख्या गर्छ। हृदयलाई नम्र बनाएर परमेश्वरको वचन लगनशीलतासाथ हामी अध्ययन गर्नुपर्छ। शैतानको विभिन्न चालबाजीहरूबाट लगातार सुरक्षित हुने क्रममा निरन्तररूपमा हामी यो विश्वासको प्रार्थना गरिरहनुपर्छ, “परिक्षा अर्थात् शैतानको पासोमा हामीलाई नदोन्याउनुहोस्।” मत्ती ६:१३।

स्वर्गमा विद्रोह मच्चाउने शैतानले यस पृथ्वीमा भएका मानिसहरूले पनि परमेश्वरको विरुद्धमा विद्रोह मच्चाऊन् भनेर तिनीहरू एक भएको उनी चाहन्छ । परमेश्वरको व्यवस्था पालन गरेर अदनको बगैँचामा रहेका आदम र हव्वा अत्यन्त खुशी थिए । परमेश्वरको व्यवस्था निरङ्कुस छ भनेर स्वर्गका दूतहरूसँग शैतानले छरेको भ्रमको खिलाफमा आदम र हव्वाको जीवनले उपरोक्त भ्रम जाली छ भनेर साक्षीको रूपमा निरन्तर खडा भएको थियो । शैतानले ती दम्पतीको पतन गर्ने अटोट गरेको थियो । तिनीहरूलाई पतन गरि यस पृथ्वीमा आफ्नो राज्य स्थापना गरि अति महान् परमेश्वरको खिलाफमा विद्रोह मच्चाउन शैतानले सङ्कल्प गरेको थियो ।

त्यस खतरनाक शत्रुको खिलाफमा आदम र हव्वालाई सतर्क गराइएको थियो । तर आफ्नो असली लक्ष्यलाई लुकाएर अन्धकारमा काम गर्न शैतान सिपालु थियो । मनमोहक रूप भएको सर्पलाई आफ्नो माध्यम बनाएर शैतानले उसबाट हव्वालाई यसरी सम्बोधन गर्छ: "बगैँचामा भएको प्रत्येक रूखको फल नखानू भनेर के परमेश्वरले भन्नुभएको छ ?" शैतानसँग बातचित गर्न तम्सेकी हव्वा उसको छलको शिकार हुन पुगिन्: "त्यस स्त्रीले सर्पलाई भनिन्, बगैँचामा भएका रूखहरूका फल हामी खान सक्छौं, तर बगैँचाको बीचमा रहेको रूखको फलको बारेमा परमेश्वरले भन्नुभयो, "त्यस रूखको फल नखानू, न त छुनु, नत्र भने तिमीहरू मर्नेछौं ।" अनि सर्पले त्यस स्त्रीलाई भन्यो, "तिमीहरू कदापी मर्नेछैनौं, किनभने तिमीहरू जुन दिन त्यो रूखको फल खान्छौं त्यो दिन तिमीहरूको आँखा खुल्नेछ, तिमीहरू देवताहरू जस्ता हुनेछौं, तिमीहरूले असल र ज्ञानको भेद थाहा पाउनेछौं भनेर परमेश्वरलाई थाहा छ ।" उत्पत्ति ३:१-५ ।

शैतानको कुरामा मख्ख परेर हव्वाले त्यस रूखको फल खाइन् र आदमलाई पनि आफ्नो प्रभाव पारि त्यो फल खान लगाएर पापलाई निम्त्याइन् । तिनीहरूले सर्परूपी शैतानको वचनलाई विश्वास गरे । तिनीहरूले सृष्टिकर्तामाथि अविश्वास गरे र तिनीहरूको स्वतन्त्रतालाई परमेश्वरले कस्तुभएको भनेर तिनीहरूले कल्पना गरे ।

तर “जुन दिन तिमीहरूले त्यस रूखको फल खान्छौ, त्यो दिन तिमीहरू मर्नेछौ ।” भन्ने परमेश्वरको वचनले आदमको निम्ति कस्तो अर्थ लाग्यो त? के त्यो फल खाएर उनलाई अझ महान् अस्तित्वमा पुऱ्यायो त? रूखको फल खाँदा के हुनेछ भनेर परमेश्वरले दिनुभएको वचनको खिलाफमा आफू जाँदा उच्च मानव वा भगवान भएको आभास् आदमले पाएनन् । उसले पापको दण्ड भोग्नुपर्छ भन्ने परमेश्वरको फैसला अनुसार मानिस अब माटैमा फर्किनुपर्ने भयो: “तिमी माटोबाट बनिएका हो, र माटैमा फर्किने छौ ।” उत्पत्ति ३:१९ । “तिमीहरूको आँखा खोलिने छ” भन्ने शैतानको वचन केही मात्रामा सत्य सावित हुन पुग्यो । आफूहरू कतिको मूर्ख रहेछौं भन्ने ज्ञानमा तिनीहरूका आँखाहरू खोलिएका थिए । खराब के हो तिनीहरूले थाहा पाए र परमेश्वरको आज्ञा उलङ्घन गरेकोमा तितो फल तिनीहरूले चाख्नुपऱ्यो ।

जीवनको रूखमा अमरत्व प्रदान गर्ने शक्ति थियो । त्यो रूखको फल स्वतन्त्र रूपमा टिपेर खान आदम स्वतन्त्र थिए र उनी सदासर्वदा जिउन पनि सक्थे । तर जब उनले पाप गरे तब त्यस जीवनको रूखबाट उनलाई अलग गरियो र मृत्युको फन्दामा उनी परे । परमेश्वरको आज्ञा उलङ्घन गरेकोले उनले पाउने अमरत्व गुमाउनु पऱ्यो । यदि परमेश्वर आफैले चाल्नुभएको कदमबाट उहाँको पुत्रको बलिदान नभएको भए मानिसहरूको पहुँचमा अमरत्व हुने थिएन । त्यसको फलस्वरूप मानव जातिमा कुनै आशा हुने थिएन । जबकि “सबै मानिसले पाप गरेका कारण सबै मानिसमा मृत्यु फैलियो” (रोमी ५:१२) “तर हाम्रो मुक्ति हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्ट आएपछि प्रकट भएको

हो । खीष्टले मृत्युलाई हटाउनुभयो र सुसमाचार सुनाएर कहिल्यै नमर्ने जीवन देखाउनुभयो ।" २ तिमोथी १:१० । खीष्टद्वारामात्र अमरत्व प्राप्त गर्न सकिन्छ । "परमेश्वरको पुत्रमाथि विश्वास गर्नेसँग अनन्त जीवन हुन्छ, तर पुत्रको आज्ञा नमान्नेले चाहिँ कहिल्यै पनि अनन्त जीवन पाउनेछैन । तर परमेश्वरको क्रोध उसमाथि परिरहन्छ ।" यूहन्ना ३:३६ ।

पहिलो फट्याई

परमेश्वरको आज्ञा नमान्नेले अमरत्व प्राप्त गर्न सक्छ भन्ने व्यक्ति महान् धोकेवाज हो । मानिस अमर छ भन्ने संसारको प्रथम धार्मिक उपदेश अदनको बगैंचामा सर्परूपी शैतानले प्रचार गरेको थियो जब उसले भन्यो, "निश्चय नै तिमीहरू मर्ने छैनौ ।" अझै पनि शैतानले आफ्नै अधिकार प्रयोग गरि घोषणा गरेको त्यस आवाजको प्रतिध्वनी बहुसंख्यक मानिसहरूलाई धार्मिक चाहे त्यो इसाई नै किन नहोस्, प्रचार गर्ने मञ्चबाट सुनाइरहेको छ र जसरी हाम्रो प्रथम पुर्खाले ग्रहण गरे तिनीहरूले पनि त्यसलाई ग्रहण गरिरहेका छन् "जो मानिसले पाप गर्छ, त्यो मर्छ" (इजकिएल १८:२०) भन्ने परमेश्वरको किटानी लागु गर्नको निमित्त लेखिएको हो । तर त्यसलाई खण्डन गर्न शैतानले भन्यो, "जो मानिस पाप गर्छ त्यो मर्दैन तर अमरै जीवन पाउँछ ।" हो यदि आदम र हव्वाले पाप गरेपछि जीवनको रूखको फल खान स्वतन्त्र छोडिदिएको भए पाप सदाको लागि रहने थियो । तर न त आदम न त उनको कुनै एउटा सन्तानलाई पनि त्यस जीवन दिने रूखबाट फल खान दिइएको थिएन । त्यसैले गर्दा कुनै पापी अमर हुँदैन ।

मानिस पतित भएपछि, मानिस स्वभाविकै रूपमा अमर छ भन्ने झुटो विद्या वा दर्शन मानिसहरूको विश्वासमा घुसाउन शैतानले उसका दूतहरूलाई खटाएको थियो । मानिसहरूमा त्यस्तो भ्रामक शिक्षा घुसाउन सफल भएपछि पापी मानिसहरू सदासर्वदा नरककुण्डमा

बिचल्ली भएर जिइरहन्छन् भन्ने निष्कर्षमा पुग्न तिनीहरू सफल भए । अब परमेश्वर प्रतिशोधको भावनाले ग्रस्त भएको निरङ्कुस शासक हुन् भनेर चित्रण गर्न अन्धकारको राजकुमार सफल भयो । जोसँग परमेश्वर खुशी हुनुहुन्न त्यसलाई नरक कुण्डमा फालिन्छ, जहाँ आगोको भट्टी दनदन जलिरहेको हुन्छ, अनि सृष्टिकर्ता परमेश्वर सन्तुष्ट मान्दै तिनीहरूलाई हेरिरहनुहुन्छ भन्ने परमेश्वरप्रति नकारात्मक चित्र कोर्न शैतान सफल भयो । त्यसरी शैतानले आफ्नै स्वभावका पोशाकहरू मानव जगतको हितैषीलाई लगाइ दिन्छ । निर्दयी, निष्ठुर वा कठोर हृदय हुनु शैतानको स्वभावलाई अङ्गाल्नु हो । परमेश्वर प्रेम र दयालु हुनुहुन्छ । शैतान त्यो शत्रु हो जसले मानिसहरूलाई पाप गर्न फसाउँछ, अनि सकेदेखि उसलाई सत्यानाश गर्दछ । यस संसारको छोटो जीवनमा गरिने पापको निम्ति दुष्ट पापी मानिस मरेपछि सधैं जलिरहने नरकको आगोमा जलाएर यातना दिने, त्यो पनि जबसम्म परमेश्वर रहिरन्छन् भन्ने शैतानको शिक्षा वा धर्म दर्शन प्रेमिलो, दयालु र न्यायी परमेश्वरको निम्ति कत्तिको वाक्क लाग्दो होला? एक जना धर्मशास्त्रमा विद्वता हासिल गरेको मानिसले भनेका थिए, “नर्कमा यातना पाइरहेको दृश्य हेरिरहँदा धर्मात्मा सन्तहरू सदासर्वदा अत्यन्त खुशी भएर बस्नेछन् । त्यस दृष्यले ती पापीहरू भन्दा तिनीहरू कति आनन्दित छन् भनेर सम्झाउँछ ।”

परमेश्वरको वचन पवित्र धर्मशास्त्रमा त्यस्तो मनगढन्ते शिक्षा कहाँ लेखिएको छ ? साधारण मानिसका भावनाहरूमा के त्यस्तो जङ्गली र निर्दयी स्वभाव लादिदिने? परमेश्वरको पुस्तकमा त्यस्तो शिक्षा सिकाइएको छैन, “११ तिनीहरूलाई यसो भन्नु, “म सार्वभौम परमप्रभु जीवित परमेश्वर छु भन्ने स्वयम् साक्षी राखी भन्दछु, म कुनै पापी मरेको देख्दा खुसी हुनेछैनँ । बरु त्यसले पाप गर्न छोडेर प्राण बचाएको हेर्न चाहन्छु । ए इस्राएल, तैले आफ्नो दुष्ट चाल छोड । तँ किन मर्न चाहन्छस् ?”इजकिएल ३३:११ ।

के निरन्तररूपमा यातना पाइरहेको दृष्य हेर्न परमेश्वर निको मान्नुहुन्छ त? के पापीहरू उहाँले बनाउनुभएको आगोको भट्टीमा पोलिँदै कष्ट र पीडाका आवाजहरू उठाउँदै गर्दा उहाँ आनन्द मनाउनुहुन्छ होला त? के त्यस भयानक र पीडादायक आवाजहरू अनन्त प्रेमी परमेश्वरको कानमा सङ्गीत भएर बज्छ होला त? यो त परमेश्वरकै विरुद्धमा बोलेको डरलाग्दो दर्शन हो । अनन्त युगसम्म पापलाई थामी रहँदा परमेश्वरको महिमालाई शोभा दिँदैन ।

नरक कुण्डमा यातना दिने झुटो धर्मदर्शन

नरक कुण्डमा सदासर्वदा यातना पाउने झुटो धर्मदर्शनले धेरै खराब स्वभावहरू निम्त्याइएका छन् । प्रेम र असलले भरिएको बाइबलको धर्मलाई अन्धविश्वास र आतङ्कको पोसाक ओडाएर अँध्यारो पारेको छ । परमेश्वरको चरित्रलाई शैतानले झुटो रङ्गले कोरिदिएको छ । त्यसले गर्दा हाम्रो सदाशयी, दयालु सृष्टिकर्ताप्रति मानिसहरू तर्सैका छन्, भयभित भएका छन् र घृणा गरेका छन् । इसाई नै किन नहोस्, धर्मको प्रवचन दिने मञ्चहरूबाट परमेश्वरको त्यस्तो भयानक चित्रण गरेर संसारभरी फिजाइरहेका छन् र त्यस्तो शिक्षाले नास्तिक र धर्मप्रति शङ्का गर्ने लाखौं मानिसहरू उत्पादन गरिरहेका छन् ।

झुटा धर्म वा बेबिलोन संज्ञा दिएको धार्मिक दर्शनहरूमा धेरै गलत शिक्षादीक्षाहरू छन् । त्यसमध्ये पापी मानिस मरे तापनि सदासर्वदा पीडादायी जीवन नर्कमा बाँचिरहन्छन् भन्ने शिक्षा पनि एक हो । त्यस्तो शिक्षा सारा राष्ट्रहरूलाई पिलाउने घृणित रक्सी हुन् भनेर परमेश्वरका दूतले भनेका थिए (प्रकाश १४:८:१७:२) । ख्रीष्टका धर्मगुरु बनाउँदाहरूले नै त्यस्तो गलत शिक्षा रोमबाट सिकेका थिए, जसरी असली साबथको ठाउँमा नक्कली साबथ अर्थात् आइतवारलाई अपनाउन सिके । विगतका धर्मगुरुहरूले सिकायो भन्दैमा यस्ता गलत सिद्धान्त वा दर्शनहरूलाई अङ्गाल्दै परमेश्वरको वचनबाट तर्केर गयौं भने

हामी पनि बेबिलोनलाई दिएको श्रापमा पर्नेछौं । उनले दिएको घृणित रक्सीलाई हामी पनि पिइरहेका हुन्छौं ।

अर्को ठूलो समूह पनि त्यसको उल्टो गलत शिक्षा ग्रहण गरिरहेको पाइन्छ । आफ्ना सृष्टिका जीवहरूलाई अनन्त आगोको कुण्डमा जलाउन दिने परमेश्वर होइन किनभने उहाँ मायालु, करुणामय र दयालु परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर तिनीहरूले विश्वास त गर्छन् तर मानिसहरू स्वभाविकै रूपमा अमर भएको कारणले सारा मानव जगतले मोक्ष पाउने छन् भनेर पनि त्यस समूहले सिकाउँदछ । परमेश्वरले दिनुभएको व्यवस्था वा नीतिलाई पालन नगरेतापनि पापीहरू स्वार्थमय मोजमज्जामा रहन सक्छन् किनभने तिनीहरूले परमेश्वरको निगाह पाइहाल्छन् नि रे ! परमेश्वरको दयालाई चाहिँ च्याप्ने तर उहाँको न्यायलाई वेवास्ता गर्ने शिक्षाले भौतिकवाद अर्थात् सुखविलास मात्र चाहना गर्ने हृदयलाई प्रसन्न पार्दछ ।

के प्रत्येक व्यक्तिले मुक्ति अर्थात् उद्धार पाउँदछ त ?

सबै मानिसहरू स्वतः मुक्ति पाउँछन् भनेर विश्वास गर्ने मानिसहरू बाइबलसम्मत मा लागेका हुँदैनन् । ख्रीष्टका कथित धर्मगुरु भनाउँदाहरूले पनि अदनको बगैँचामा सर्पले व्यक्त गरेको, “तिमीहरू निश्चय नै मर्दैनौं जुन दिन तिमीहरू यो फल खान्छौं त्यस दिनदेखि तिमीहरूका आँखाहरू खुल्नेछन् र तिमीहरू देवताहरू जस्तै हुनेछौं ।” भन्ने झुटो दर्शन सिकाइरहेका छन् । उसको भनाईको अर्थ यो हो, हत्यारा, चोर, डाँका, व्यभिचारी र जघन्य पापीहरू मरेपछि देवता भएर स्वर्गको आनन्दमा पस्नेछन् । मोजमज्जामा हिँड्न चाहने र भौतिकवादी व्यक्तिको निमित्त यो मनगढन्ते दन्त्यकथा अत्यन्त रमाइलो हुन गएको छ ।

यदि सबै मानिस मर्नेवित्तिकै स्वर्गमा सिधै जान्छ भने, यस संसारमा हामी बाँचिरहनुभन्दा मर्नु नै जाती छ भन्ने मनिस्थितिमा हामी पुग्छौं होला । हुन त त्यस धर्मदर्शनले गर्दा धेरै मानिसहरू छिट्टै मर्न

खोजिरहेको नपाइएको होइन । दुःख, कष्ट र निराशको भुमरीमा परिरहनुभन्दा जीवनको सासलाई चटककै चुँडाएर स्वर्गको आनन्दमा पस्न कतिपयले चाहना गरिरहेका हुन्छन् ।

जसले परमेश्वरको व्यवस्थालाई उलङ्घन गर्छ त्यसले दण्ड भोग्ने छ भनेर निर्णायक प्रमाण बाइबलमा परमेश्वरले दिनुभएको छ । के पापीहरूलाई न्याय नगर्न उहाँ त्यस्तो दयालु वा दण्डहीन परमेश्वर हुनुहुन्छ त? कलभरीको क्रूसलाई हेर्नुहोस् । पापको ज्याला मृत्यु हो (रोमी ६:२३) भन्ने प्रमाण परमेश्वरको पुत्रको मृत्युले दिन्छ । परमेश्वरको प्रत्येक आज्ञाको उल्लङ्घनले सजाय पाउनु पर्छ भन्ने उहाँको नीति छ । निर्दोष र पापरहित खीष्ट मानिसको निम्ति पाप हुनुभयो । मानिसहरूको पापको दोषलाई उहाँले बोक्नुभयो र परमेश्वर पिताको लुकिएको अनुहारलाई उहाँले सहनुभयो । पापी मानिसहरूले उद्धार पाऊन् भनेर उहाँले आफ्नो हृदयलाई छियाछिया पार्नुभयो र आफ्नो जीवनलाई नै उहाँले चकनाचुर पार्नुभयो । त्यस्तो जोखिम गरेर उपलब्ध गराइएको क्षमाको वरदानलाई अस्वीकार गर्ने प्रत्येक मानिसले आफ्नो पाप आफैँले बोक्नुपर्ने हुन्छ र परमेश्वरको नीतिलाई उलङ्घन गर्नेले आफैँ सजाय भोग्नुपर्ने हुन्छ ।

मुक्ति पाउने वा नपाउने शर्तहरू स्पष्टरूपमा तोकिएका छन्

“जो मानिस जीवित पानीको मुहानको निम्ति तिर्खाउँछ, त्यसलाई म त्यो पानी सित्तैमा दिनेछु ।” यो प्रतिज्ञा केवल तिनीहरूको निम्तिमात्र हो जो तिर्खाउँछ । “ज-जसले जित्छ, उसले मबाट सबै हक पाउनेछ । म उसको परमेश्वर हुन्छु र ऊ मेरो छोरो हुनेछ ।” प्रकाश २१:६,७ । सबै कुराहरूको हकदारी हुन हामीले पापलाई जित्न सक्नुपर्छ । त्यसकारण परमेश्वरको सन्तान हुन शर्तहरू स्पष्ट रूपमा तोकिएका छन् ।

“दुष्टहरूको भलो हुँदैन ।” उपदेशक ८:१३ । पापीहरू आफ्नो निम्ति के थुपारिरहेका छन् त भन्दा “तैपनि तिमीहरूले हृदय कठोर

पारेर उहाँतिर फर्कन चाहेनौ । त्यसकारण तिमीहरूले रिसको दिनमा अझ ठूलो दण्ड पाउनेछौ, जुन दिन परमेश्वर न्याय गर्न आउनुहुनेछ । ६ परमेश्वरले नै हरेक मानिसले गरेको कामको इनाम दिनुहुनेछ । ७ कति जना भलाइको काममा लागिरेर महिमा, आदर र अजम्मरी जीवन खोज्दछन् । परमेश्वरले उनीहरूलाई अजम्मरी जीवन दिनुहुनेछ । ८ अरू मानिसहरूले केवल आफैँलाई मात्र प्रेम गर्छन्, सत्यलाई मान्दैनन् र खराब कामका पछि लाग्छन् । परमेश्वरले तिनीहरूमाथि आफ्नो रिस खन्याउनुहुन्छ । ९ खराब काम गर्ने सबै मानिस पहिले यहूदीलाई अनि त्यसपछि अरूहरूलाई दुःख, कष्ट हुनेछ ।" रोमी २:५-९ ।

“तिमीहरूलाई थाहा हुनैपर्छ, व्यभिचार गर्ने अशुद्ध र लोभीले परमेश्वर र ख्रीष्टको राज्यमा हकै पाउनेछैन । लोभ गर्नुचाहिँ मूर्तिपूजा गर्नुजस्तै पाप हो" एफिसी ५:५ । “१४ उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्नेहरू धन्य हुन् । तिनीहरूले जीवनको रूखका फल खान र ती सहरका ढोकामा पस्ने हक पाउनेछन् । १५ तर सहरबाहिर चाहिँ कुकुरहरू, टुनामुना गर्नेहरू, व्यभिचारीहरू, हत्याराहरू, मूर्ति पुज्नेहरू र आफ्ना काम र वचन दुवैमा झूट हुनेहरू छन् ।" प्रकाश २२:१४,१५

पापको कार्वाही परमेश्वरले कसरी गर्नुहुनेछ भनेर परमेश्वरले घोषणा गर्नुभएको छ । “सबै दुष्टहरूलाई उहाँले नाश गर्नुहुनेछ ।" भजन १४५:२० । “३८ तर पापीहरू नाश भएर जान्छन् । अनि तिनका साखा-सन्तानको नाउँ-निशाना हराएर जान्छ" भजन ३७:३८ । ईश्वरीय शासनको अधिकार प्रयोग गरेर विद्रोहलाई पछ्याउनेछ । तै पनि परमेश्वरको सदाशयता, दयाको चरित्रसम्मत नै न्यायको फैसला उचित रूपमा गर्नुहुनेछ ।

कसैको स्वविवेकलाई जबरजस्ती परमेश्वरले नियन्त्रणमा लिनुहुन्न । दासत्वको बोझ बोकेर उहाँको सेवा गर्दा उहाँ प्रसन्न हुनुहुन्न । परमेश्वर प्रेमको योग्य हुनुभएकोले उहाँको हातले सृष्टि गरेका जीवहरूले उहाँलाई स्वइच्छाले प्रेम गर्नु भन्ने उहाँ चाहनुहुन्छ । परमेश्वरको ज्ञान, न्याय र उदारता अर्थात् सदाशयतालाई मानिसहरूले

बुझेर सराहना गर्न सक्ने क्षमता भएको हुनाले तिनीहरूले उहाँको आदेशहरूलाई पालन गरून् भन्ने उहाँको चाहना हो ।

“तिम्रो शत्रुहरूलाई प्रेम गर” (मत्ती ५:४४) भनेर मुक्तिदाताले दिनुभएको नीति परमेश्वरको राज्यको नीतिसम्मत नै छ । जगतको हितको निमित्त नै परमेश्वरले दुष्टमाथिको न्यायलाई कार्यान्वयन गर्नुहुन्छ । परमेश्वरको न्याय पाउनेहरूकै हितको निमित्त पनि उहाँले न्यायलाई लागु गर्नुहुन्छ । सकेसम्म उहाँले तिनीहरूलाई खुशी पार्न चाहनुहुन्छ । उहाँको प्रेमका प्रतिकहरूले तिनीहरूलाई वरिपरि घेर्नुहुन्छ । दयाको हात फैलाउँदै उहाँ तिनीहरूको अगाडि जानुहुन्छ । तर तिनीहरूले उहाँको प्रेमलाई तिरस्कार गरे, उहाँको व्यवस्था वा नीतिनिर्देशनहरूलाई वेवास्ता गरे र उहाँको दया तथा करुणालाई बहिष्कार गरे । परमेश्वरका उपहारहरूलाई नियमितरूपमा पाइरहेतापनि तिनीहरूले त्यस दाताको अपमान गरे । ती मानिसहरूको पथभ्रष्टतालाई परमेश्वरले धेरै सहनुभयो । तर के परमेश्वरले ती विद्रोहीहरूलाई सिक्रीले बाँधेर उहाँको पक्षमा राख्नुहुन्छ होला त? के तिनीहरूको स्वविवेकलाई ख्यालमा नराखी उहाँले जबरजस्ती तिनीहरूलाई उहाँको इच्छा लादनुहुन्छ होला त ?

स्वर्गमा पस्न तयार भएको छैन

जो मानिसहरू शैतानलाई आफ्नो अगुवा मान्दछन्, तिनीहरू परमेश्वरको सम्मुखमा जान तयार भएका हुँदैनन् । अड्कारी, छली, व्यभिचारी, उच्छृङ्खल र निर्दयीहरूले आफ्ना स्वभावहरूलाई आफैले निर्धारण गरिसकेका हुन्छन् । यस पृथ्वीमा परमेश्वरलाई घृणा गर्नेहरू के स्वर्गमा गएर सधैं रहेर संतुष्ट होला त? सत्यसँग असत्य कहिल्यै पनि सहमत हुन सक्दैन । आफ्नो महत्वाकाँक्षालाई प्राथमिकता दिने मानिस नम्रताले कहिल्यै पनि संतुष्ट हुन सक्दैन । भ्रष्टको निमित्त सोझो र निर्मलता कहिल्यै पनि स्वीकार्य हुँदैन । आफ्नो भाउ मात्र खोज्ने वा स्वार्थी मानिसको निमित्त निश्चार्थ प्रेम कहिल्यै पनि आकर्षित हुँदैन ।

आफ्नो स्वार्थी चासोको भुमरीमा पर्न मनपराउनेहरूको निम्ति स्वर्गले के रमाइलो दिन सक्छ होला र ?

परमेश्वरको बारेमा सुन्न वाक्क लाग्ने, सत्य र पवित्रतालाई हृदयदेखि नै घृणा गर्नेहरूले के स्वर्गका जीवहरूसँग मिलेर परमेश्वरको प्रशंसा गर्न रूचाउलान् र ? तिनीहरूले परमेश्वरतिर मन फर्काऊन् भनेर वर्षौंसम्म तिनीहरूको निम्ति अवसर खुला गरिएको थियो । तर शुद्ध वा निर्मल जीवनलाई मन पराउन तिनीहरूले आफ्नो दिमागलाई कहिल्यै पनि तालिम दिएनन् । स्वर्गको भाषा तिनीहरूले कहिल्यै पनि सिकेनन् । ख्रीष्टको आगमन हुनेबेलामा तिनीहरू बदलिन ढिलो भइसकेको हुनेछ ।

परमेश्वरको खिलाफमा विद्रोह गरेको हुनाले तिनीहरू स्वर्गमा पस्न अयोग्य हुन्छन् । स्वर्गको निर्मलता र शान्ति तिनीहरूको निम्ति यातनापूर्ण हुनेछ । परमेश्वरको तेजस्वीमय महिमा तिनीहरूको निम्ति जल्ने आगोसरह हुनेछ । त्यस पवित्र स्थानबाट भाग्न तिनीहरू आतुर हुनेछन् र आफ्नो नाशको तिब्र चाहना गर्नेछन् । तिनीहरूको उद्धारको निम्ति मर्नुहुने प्रभु येशूको अनुहारबाट तिनीहरू लुकन चाहेका हुन्छन् । दुष्टहरूको भविष्य आफ्नै स्वइच्छाले निर्धारण गरेको हुन्छ । स्वइच्छाले नै तिनीहरू स्वर्गमा पस्दैनन् । न्यायी, दयालु र सदाशयी परमेश्वरले पनि तिनीहरूको इच्छालाई कदर गर्नुहुन्छ । जब महान् न्यायको दिनमा पानीको भल जस्तै आगोको भल आउँछ तब त्यसबेला दुष्टहरू सच्चिने छैनन् भनेर परमेश्वरले फैसला गर्नुहुनेछ । जब जीवनको अन्त हुन्छ तब परमेश्वरको आज्ञा उलङ्घन गर्ने स्वभावलाई परिवर्तन गर्ने चाहना अबेर भइसकेको हुन्छ । घृणाले ओतप्रोत भएको मानिसले मृत्युको मुखमा परेपछि प्रेम गर्ने चाहना ढिलो भइसकेको हुन्छ ।

दुई गन्तव्य स्थान

“पापको ज्याला मृत्यु हो, तर हाम्रो प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा दिइएको अनन्त जीवन परमेश्वरको वरदान हो ।” जब अनन्त जीवन धर्मीहरूलाई निहित गरिएको अधिकार हो भने, मृत्यु दुष्टहरूलाई

छुट्याइएको हिस्सा हो । अनन्त जीवनको विपरीत “दोस्रो मृत्यु” अधर्मीहरूको थाप्लोमा थुपारिदिएको छ । रोमी ६:२३ र प्रकाश २०:१४ ।

आदमले पाप गरेको कारण सारा मानव जगतमा मृत्यु सरेको थियो । आदमको जस्तो स्वभाव भएका सबैजना मृत्युमा सहभागी भएका हुन्छन् । अनि मुक्तिको योजनाद्वारा सबैजना त्यस मृत्युको पासोबाट उम्किन सक्दछन्: “धर्मी र अधर्मी वा न्यायोचित काम गर्ने र अन्याय गर्ने दुवै मृत्युबाट बौरि उठ्नेछन्” जसरी आदममा सबै जना मर्छन् खीष्टमा सबै जना जीवन पाउँछन् ।” तर ती दुई खालका मानिसहरूको गन्तव्य स्थान तोकिसकिएको छ: “तिमीहरू मेरो कुरा सुनेर छक्क नपर किनभने त्यो बेला आउँदैछ, जुन बेला मरेकाहरूले मानव पुत्रको सोर सुन्नेछन् र फेरि जिउनेछन् । असल काम गर्नेहरूचाहिँ जीवित भएर अनन्त जीवन पाउनेछन् र खराब काम गर्नेहरूले चाहिँ जीवित भएर दण्ड भोग्नेछन् ।” प्रेरित २४:१५, १ कोरन्थी १५:२२, यूहन्ना ५:२८,२९ ।

सबै कष्टहरूको अन्त्य

जो अनन्त जीवनको निम्ति योग्य छन् तिनीहरू धन्यका हुन् । त्यस्ता जनहरूमा दोस्रो मृत्युले अधिकार जमाउन सक्दैन । (लूका २०:३५, प्रकाश २०:६) । तर जो विश्वास र पश्चातापद्वारा क्षमा नपाएर सुरक्षित भएका छन्, तिनीहरूले पापको ज्याला मृत्यु पाउनेछन् । तिनीहरूको कामअनुसार दण्ड भोग्नेछन् जुनचाहिँ दोस्रो मृत्यु हो ।

पापको दलदलमा पापीलाई परमेश्वरले मोक्ष दिन असम्भव भएको हुनाले उसको अस्तित्वलाई उहाँले मेटिदिनुहुन्छ । उसकै स्वइच्छाद्वारा परमेश्वरको आज्ञाहरूलाई मिचेको हुनाले ऊ अनन्त जीवन पाउन अयोग्य ठहरिएको स्थिति ऊ आफैले निम्त्याएको हो । “दुष्टहरू चाँडै हराइजान्नेछन्, तिमीहरूले तिनीहरूलाई खोजौला तर भेट्नुहुनेछैनौ ।” “१६ मेरो प्रजाले मेरो पवित्र डाँडामा दण्डको तीतो

कचौराबाट पिएको छ । तर चारैपट्टिका जातिहरूले त्योभन्दा अझ ठूलो दण्डको कचौराबाट पिउनेछन् र पिइसकेपछि तिनीहरू लोप हुनेछन् ।" भजन ३७:१०, ओबदिया १६ । तिनीहरू निराशको खाल्डोमा डुब्नेछन् । तिनीहरूको नामनिशाना नै सदाको निमित्त रहने छैन ।

त्यस प्रकारले पापको अन्त हुन्छ । "जाति-जातिहरूलाई तपाईंले हप्काउनुभएको छ र दुष्टहरूलाई नष्ट पार्नुभएको छ । तपाईंले तिनीहरूको नाउँ सधैंको निमित्त मेटिदिनुभएको छ । ६ शत्रुहरूमाथि अनन्त विनाश छाएको छ, तिनीहरूका सहरहरू तपाईंले उखेलनुभएको छ । तिनीहरूको नाउँनिशानै मेटिएको छ ।" भजन ९:५,६ । विसुर स्वरले अलिकति पनि बाधा नभएको जयगानको स्तुति सारा जगतमा गुञ्जिरहेको प्रकाशको पुस्तकको लेखक यूहन्नाले सुनेका थिए । अनन्तको आगोमा यातना नपाइरहेको कुनै पनि पापीले परमेश्वरको निन्दा गर्ने छैन । नरकमा कष्ट भोगिरहेका दुष्टहरूको पीडादायी स्वरले, मुक्ति पाएकाहरूले गाएका विजय गानहरूमा खलल पार्नेछैनन् (किनकि नरकको अस्तित्व नै हुनेछैन) ।

मानिस मरेपछि उसको आत्मा घुमिरहन्छ वा स्वर्ग र नरकमा जान्छ भन्ने धारणा सरासर गलत हो । अनन्तको आगोमा दुष्टहरू जलिरहने सिद्धान्त बाइबलसम्मत छैन न त हामीहरूको तर्कसम्मत छ न त मानवीयताको भावनामा छ ।

मुक्ति पाएकाहरू अहिले नै मरेपछि सिधै स्वर्गमा जान्छन् र यस संसारमा भइरहेका क्रियाकलापमा तिनीहरू संलग्न भइरहेका छन् भनेर कतिपय लोकप्रिय धर्मदर्शनहरूले सिकाउँदछन् । तर यस संसारमा जीवित भइरहेकाहरूले सहिरहनुपरेका दुःख, कष्ट, पीडा, निराश, वेदनालाई थाहा पाउँदा पाउँदै स्वर्गमा रहेका मुक्ति पाएकाहरूले स्वर्गको आनन्द कसरी पाइरहन सक्दछन् र ? साथै जब दुष्टको मृत्यु हुन्छ उसको आत्मा उसबाट छुट्टिएर नरकको दनदन आगोमा भुटिन जान्छ रे, यो पनि कस्तो वाक्क लाग्दो र विरोधाभास धार्मिक शिक्षा हो ।

मानिस मरेपछि के हुन्छ, धर्मशास्त्र बाइबलले के भन्छ ? मानिस मरेपछि उसको चेतना रहँदैन । त्यसको बारेमा बाइबलका विभिन्न पदहरूले स्पष्ट पारेका छन् । उदाहरणमा: भजन १४६:४ “जब तिनीहरूको आत्मा निस्कन्छ, तिनीहरू माटोमा मिलिहाल्छन् । त्यही दिन तिनीहरूका योजना अर्थात् सोचविचारहरू पनि नष्ट हुन्छन् । उपदेशक ९:५,६ “किनभने हामीहरू मर्नेछौं भनी जीवितहरूले जान्दछन्, तर मरेकाहरूले त केही पनि जान्दैनन् । तिनीहरूका निम्ति केही प्रतिफल हुँदैन । तिनीहरूको सम्झना पनि लोप हुन्छ । तिनीहरूका प्रेम, घृणा, ईर्ष्या सबै लोप भएका हुन्छन् । सूर्यमुनि गरिएको कुनै काममा तिनीहरूको फेरि कहिल्यै भाग हुँदैन ।” यशैया ३८:१८,१९ “पातालले तपाईंको प्रशंसा गर्न सक्दैन । मृत्युले तपाईंको प्रशंसा गर्न सक्दैन । खाइलमा जानेहरूले तपाईंका विश्वस्तताको आशा गर्न सक्दैनन् । १९ जीवितले मात्र तपाईंको प्रशंसा गर्छ, जसरी आज म गरिरहेछु । बाबुहरूले आफ्ना छोराछोरीहरूलाई तपाईंको विश्वस्तताको विषयमा वर्णन गर्छन् ।” भजन ६:५ “मृत्युमा तपाईंको सम्झना हुँदैन, पातालमा कसले तपाईंको प्रशंसा गर्न सक्छ र ?

पेन्टिकोस्टको दिनमा श्रोताहरूलाई सुनाउँदै पत्रुसले यो घोषणा गरे, “दाऊद मरिसकेकाछन् र गाडिएका छन् । उनको चिहान अझैसम्म हामीसँग छ, किनभने दाऊद स्वर्गमा उक्लेर गएका छैनन् ।” प्रेरित २:२९,३४ । पुनरुत्थान नहुँजेल दाऊद चिहानमै रहन्छन् भन्ने पत्रुसको भनाइले नै यो पुष्टि गर्दछ कि धर्मीहरू मरेपछि सिधै अहिले स्वर्गमा जाँदैन तर पुनरुत्थानपछि मात्र जान्छन् ।

अनन्त जीवनको निम्ति पुनरुत्थान

जब येशूले आफ्ना चेलाहरूबाट विछोड हुने भावना व्यक्त गरिरहनुभएको थियो, त्यसबेला उहाँ गए लगत्तै तिनीहरू पनि स्वर्गमा आउनेछन् भन्नुभएन । बरु उहाँले भन्नुभयो, “तिमीहरूको हृदय व्याकुल

नहोस् । तिमीहरू परमेश्वरमाथि विश्वास गर्दछौ, ममाथि पनि विश्वास गर । २ मेरा पिताको घरमा बस्ने ठाउँहरू धेरै छन् । त्यसो नभए, के म तिमीहरूलाई भन्नेथिएँन र, कि तिमीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पार्न म गइरहेछु? ३ अनि गएर मैले तिमीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पारेपछि म फेरि आउनेछु, र तिमीहरूलाई मकहाँ लैजानेछु, र जहाँ म छु, त्यहाँ तिमीहरू पनि हुनेछौ ।" यूहन्ना १४:१-३ । अझै अघि बढेर पावल भन्दछन् "किनकि प्रभु स्वयम् हुकुमको गर्जनसित, प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र परमेश्वरका तुरहीको सोरसित स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ, र ख्रीष्टमा मरेकाहरू चाहिँ पहिले बौरी उठ्नेछन् । १७ तब हामी बाँचिरहेका र छोडिएकाहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न तिमीहरूका साथसाथै बादलमा उठाइलगिनेछौं, र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहनेछौं ।" अनि यो थप्दै भन्दछन्, " यसैकारण एउटाले अर्कालाई यी वचनहरूले सान्त्वना देओ ।" १ थेस्सलोनी ४:१६-१८ । ख्रीष्ट आउनुहुँदा चिहानका बन्धनहरू फुट्नेछन्, अनि ख्रीष्टमा मर्नेहरू अनन्त जीवनको निम्ति बौरी उठ्नेछन् ।

स्वर्गमा लेखिएअनुसार सबैको न्याय हुनेछ र तिमीहरूको कामअनुसार फल पाउनेछन् । त्यो इन्साफ मानिसहरू मरेको लगत्तै हुँदैन । "किनकि उहाँले एक दिन तोकिदिनुभएको छ, जुन दिन उहाँले आफूले नियुक्त गर्नुभएका एक जना व्यक्तिद्वारा धार्मिकतामा संसारको इन्साफ गर्नुहुनेछ । उनलाई मृतकबाट जीवित पार्नुभएर उहाँले सबै मानिसहरूलाई यसको प्रमाण दिनुभएको छ ।" " आदमदेखि सातौं पुस्ताका हनोकले पनि यी मानिसहरूका विषयमा यस्तो अगमवाणी बोलेका थिए, "हेर, परमप्रभु आफ्ना असंख्य पवित्र जनहरूसँग आउनुभयो, सबैको इन्साफ गर्न, सबै मानिसहरूलाई दण्ड दिन, जसले अधार्मिक रीतिले भक्तिहीन कार्यहरू गरेका छन्, र ती भक्तिहीन मानिसहरूलाई दण्ड दिन जसले उहाँको विरुद्धमा कठोर कुरा बोलेका छन् ।" प्रेरित १७:३१, यहूदा १४,१५ ।

तर यदि लोकमा चलेको धारणाअनुसार मरेकाहरू अहिले नै स्वर्गको सुखमा छन् वा नर्कको आगोको पीडामा छन् भने भविष्यमा हुने न्यायप्रकरणको आवश्यकता नै किन? परमेश्वरको वचन साधारण मानिसले पनि बुझ्न सक्नुपर्दछ । स्वर्ग र नरकको बारेमा त्यस्तो खालको गलत धारणामा कुनचाहिँ सोझो मानिसले परमेश्वरको बुद्धि वा न्यायलाई चित्तबुझ्दो तरिकाले हेर्नसक्छ र ? के धर्मीहरूले यो निर्देशन अहिले नै पाउँछन् र “मालिकले त्यसलाई भने, ‘स्याबास, असल र विश्वासी नोकर ! तँ थोरै कुरामा विश्वासी भइस् अब म तँलाई धेरै कुराको जिम्मा दिनेछु । तँ आफ्ना मालिकको खुशीमा सहभागी हो ।” जब तिनीहरू उहाँसँगै लामो समयसम्म रहन्छन् भने, वा दुष्टहरू फेरि यातनामय नर्कबाट उठाइएर न्यायमूर्तिको अगाडि यो वचन भन्न उभ्याइन्छन् भने, “त्यसपछि उनले देब्रेपट्टिका मानिसहरूलाई भन्नेछन्, ‘श्रापित मानिस हो ! मबाट दूर होओ, र दियाबलस र त्यसका दूतहरूका लागि तयार गरिएको अनन्तको आगोमा जाओ ।” मत्ती २५:२९,४९ ।

मानिसको आत्मा अमर छ भन्ने गलत धर्मशिक्षा रोमका धर्मगुरुहरूले अन्य धर्म वा गैर-इसाई धर्महरूबाट लिएका हुन् । त्यसबारे सुधारवादी मार्टिन लुथरले भनेका थिए, “त्यस्ता राक्षसी दन्त्यकथाहरू रोमनहरूको बेकारको गोबरको थुप्रोसरह छन् ।” अहिले मरेकाहरू खीष्टको आगमनमा हुने पुनरुत्थान नहुँजेल निन्द्रामा परिरहेका हुन्छन् भनेर बाइबलले सिकाउँदछ ।

जब येशू फेरि आउनुहुन्छ तब मात्र अमरत्व प्राप्त हुन्छ

थकित र पेलानमा परेका धर्मीहरूको आराम धन्यको होस् ! समय चाहे लामो होस् वा छोटो, तिनीहरूको निम्ति क्षणिक मात्र हुन्छ । तिनीहरू आरामसँग सुतिरहेका हुन्छन्, महिमित अमरत्व प्राप्त गर्न तिनीहरूलाई परमेश्वरको तुरहीले उठाइदिनेछन् । “एकै क्षणमा, आँखाको एक निमेषमा, तुरहीको आखिरी आवाजमा । किनभने, तुरही

बज्नेछ, र मृतकहरू अविनाशी भएर जीवित हुनेछन् । अनि हाम्रोचाहिँ परिवर्तन हुनेछ । किनकि यस विनाशी स्वभावले अविनाशी, र यस मरणशील शरीरले अमरत्व धारण गर्नुपर्छ । जब विनाशीले अविनाशी र मरणशीलले अमरत्व धारण गर्छ, तब लेखिएको त्यो वचन पूरा हुनेछ, “मृत्यु विजयमा नलिएको छ ।” १ कोरन्थी १५:५२-५४ ।

जब मृत्युको निन्द्राबाट तिनीहरूलाई व्यङ्गाइन्छ तब तिनीहरू कहिले सुतेछन् भनेर सोचन थाल्नेछन् । तिनीहरूले सहनुपरेको अन्तिम पीडा मृत्युको घोच थियो । चिहान वा मृत्युको शिकारमा फस्दा तिनीहरूले सोचेका पीडादायी चित्कारलाई सम्झने छन् । जब तिनीहरू चिहानबाट उठ्दछन् तब तिनीहरू अत्यन्त भावविभोर भएर खुशीसाथ यो चित्कार गर्नेछन्, “ए मृत्यु, तेरो विजय कहाँ ? ए मृत्यु, तेरो खील कहाँ ?” १ कोरिन्थी १५:५५-५६ ।

भ्रम फैलाउने सापटी आशा

‘मानिस अमर छ’ भन्ने धारणा गैर-इसाई अर्थात् सर्वोच्च परमेश्वरलाई नमात्रे धर्मदर्शनहरूबाट लिएर परमेश्वरमा विश्वास नराख्ने महान् अन्धकार युगमा इसाई आस्थामा घुसारिएको हो । त्यसले उपदेशक ९:५ को कथनलाई सरासर साटेको छ, जसमा भनिएको छ, “मरेकोलाई केही पनि थाहा हुँदैन ।” लाखौंले हिब्रू १:१४ लाई गलत रूपमा व्याख्या गरेर भन्छन्, “मुक्तिको हकदार हुनेहरूलाई सेवा गर्न ती सेवक आत्माहरू” मरेका मानिसहरूका आत्मा हुन् ।

मानिस मरेपछि प्रेत आत्मा भएर जिउँदाहरूको सेवा गर्छ भन्ने शिक्षादीक्षाले आधुनिक अलौकिक अध्यात्मवादलाई उदय गराएको छ । यदि मर्नुभन्दा पहिले पाएको भन्दा बढी ज्ञान ती मरेकाहरूले पाएको भए पृथ्वीमा फर्केर जीवित मानिसहरूलाई किन सिकाउँदैनन् त ? यदि मरेका आत्माहरू तिनीहरूका आफन्त वा मित्रहरूका वरिपरि घुम्छन् भने तिनीहरूसँग सिधै किन सम्पर्क गर्दैनन्? मानिस मरेपछि पनि चेतनशील हुन्छ भन्ने विश्वास गर्नेहरूले ती ज्ञान पाएका मरेका आत्माहरूले ईश्वरको बारेमा सुनाउँदा त्यसलाई किन अस्वीकार गरेको त? यथार्थमा भन्ने हो भने यस्ता अलौकिक वा प्रेत आत्माहरूले मानिसहरूमा काम गरिरहन्छन् भन्ने आध्यात्मिक दर्शन शैतानको चालबाजी हो । उनीहरूले स्वर्गमा युद्ध भएपछि शैतानसँगै फ्याँकिएका पतित स्वर्गदूतहरू नै प्रेत आत्मा हुन् भनेर मानिसहरूलाई छकाइरहेका छन् ।

दुष्टको राजकुमार वा शैतानसँग यस्तो शक्ति छ कि उसले मानिसहरूलाई भुलाउन मरेका मानिसहरूका आकृतिलाई प्रस्तुत गर्न सक्दछ । अनि ती आकृति ती मरेका मानिसहरूका भूतप्रेत हुन् भनेर मानिसहरूलाई विश्वास दिलाउँछ । मरेका मानिसहरूको नक्कली रूप दुरुस्त देखाउन शैतान खप्पिस भएको छ । ‘मरेका प्रियजनहरू स्वर्गमा

रमाइलो गरिरहेका छन् भनेर त्यस्ता नक्कली आत्माहरूले भन्दा धेरै मानिसहरू दङ्ग परेको पाइन्छ । त्यस्ता मानिसहरूले प्रेतात्माको आवाजलाई निशङ्कोच रूपमा ग्रहण गर्दछन् । त्यो कतिको खतरापूर्ण छ भनेर तिनीहरूलाई ज्ञान छैन । बाइबलले स्पष्ट रूपमा भन्दछ, “पवित्र आत्मा प्रष्टै भन्नुहुन्छ कि पछि आउने समयमा छली आत्मा र भूतप्रेतका सिद्धान्ततिर मन लाएर कोही विश्वासबाट तर्कितजानेछन् । २ झूट बोल्ने मानिसहरूका छलद्वारा नै यो हुनेछ, जुनहरूका विवेक तातो फलामले डामेको जस्तो हुन्छ” १ तिमोथी ४:१-२ ।

परमेश्वरमा आस्था नराख्ने र उहाँको राज्यमा पस्न तयार नभएका मानिसहरू स्वर्गमा उच्च स्थान ओगटेर रमाइलो गरिरहेका छन् भनेर शैतानले दाबी गराउन लाउँछ । अर्कै आत्मिक संसारका कथित जीवहरू आएर कतिपय समयमा मानिसहरूलाई चेतावनी दिएको पनि पाउँछौं र त्यो चेतावनी सत्य सावित पनि भएको पाइएको छ । अनि जब तिनीहरूले मानिसको विश्वासलाई जित्छन् तब तिनीहरूले यस्ता शिक्षादीक्षा वा धर्मदर्शनहरू सिकाउँछन् कि पवित्र धर्मशास्त्रलाई ओझेलमा पार्दछन् । तिनीहरूले केही सत्य कुरालाई मिसाएर प्रस्तुत गर्छन् र भविष्यवाणी गरेर भविष्यका केही कुराहरू भन्दछन् पनि । तिनीहरूले सिकाएका कुराहरू भरपर्दो छ भनेर मानिसहरूलाई विश्वास दिलाउँछन् । त्यसको फलस्वरूप तिनीहरूको गलत वा भ्रमात्मक शिक्षादीक्षालाई जनमानसले स्वीकार गर्न पुग्छन् । परमेश्वरका नीतिहरू र आज्ञाहरूलाई पन्छाउँछन् र अनुग्रहको आत्मालाई तुच्छ ठान्दछन् । अलौकिक आत्माले काम गरेको भनेर देखाउने त्यस्तो अध्यात्मवादले खीष्टको परमेश्वरीय स्वभावलाई तिरस्कार गर्दछ र सृष्टिकर्तालाई तिनीहरूकै स्तरमा झार्दछ ।

छलले ल्याएका विभिन्न क्रियाकलापहरू सक्कली होइन भनेर मानिसहरूले टाउको फर्काएतापनि दुष्ट स्वर्गदूतहरूको संलग्नतामा प्रदर्शन भएको शक्तिका अनेकन् अलौकिक कामहरूलाई मानिसहरूले हत्तपत्त आँखा चिम्लन सकेको पाइँदैन । कतिपयले टुनामुना, तन्त्रमन्त्र

आदि केवल मानवीय क्रियाकलापहरू मात्र हुन् भनेर विश्वास त गर्लान्, तर जब कतिपय अलौकिक कामहरू तिनीहरूकै आँखाको सामुन्ने भएको देख्छन् तब ती कामहरू दैवी शक्तिले भएका हुन् भनेर विश्वास गर्न बाध्य हुन्छन् । त्यस्ता कामहरू परमेश्वरको महान् शक्तिको प्रदर्शन हो भनेर विश्वास गर्दै आफूहरूलाई शैतानको जालोमा पार्दछन् ।

जब मोशाले राजा फारोको अगाडि आश्चर्य काम गरेर परमेश्वरको शक्ति देखाउन खोजेका थिए तब राजाका जादुगरहरूले पनि उनको कामलाई नक्कल गरेका थिए । (मोशाले आफ्नो लट्टीलाई राजाको सामु भुइँमा फ्याँक्दा, त्यो लट्टी सर्प भएको थियो । राजाका जादुगरहरूले पनि आफ्ना लट्टीहरू भुइँमा फ्याँकेर सर्पहरूमा परिणत गरेका थिए । तर ती जादुगरका सर्पहरूलाई मोशाको सर्पले निलेको थियो, प्रस्थान ७:१०-१२) । येशू ख्रीष्टको दोस्रो आगमनभन्दा पहिले शैतान “कामकाजबमोजिम पापको मानिस सारा शक्ति र छलपूर्ण चिन्हहरू र चमत्कारसहित, र नाश हुनेहरूलाई छलमा पार्ने समस्त दुष्टतासहित आउनेछ, किनकि तिनीहरूले सत्यलाई प्रेम गर्न र त्यसरी बाँच्न इन्कार गरे ।” (२ थेस्लोनिकी २:८,१०) । त्यसै सन्दर्भमा यूहन्नाले यो कुरा व्यक्त गर्दछन्, “मानिसका आँखाको अघि आकाशबाट पृथ्वीमा आगो झार्नेजस्ता ठूला-ठूला चिन्हहरू पनि त्यसले गर्नुथे । पहिलो पशुको उपस्थितिमा जुन चमत्कार देखाउने शक्ति त्यसलाई दिइएको थियो, त्यही शक्तिद्वारा त्यसले पृथ्वीका बासिन्दाहरूलाई बहकायो । तरवारको चोट खाएर पनि जीवित भएको त्यस पहिलो पशुको सम्मानमा एउटा मूर्ति बनाउने हुकुम त्यसले तिनीहरूलाई दियो । त्यस पहिलो पशुको मूर्तिमा सास हालिदिने अनुमति त्यसलाई दिइयो, यस हेतुले कि पशुको त्यो मूर्ति बोल्न सकोस्, र त्यस पशुको मूर्तिलाई नपुग्नेहरू मारिऊन् ।” (प्रकाश १३:१३-१५) ।

यहाँ केवल कुनै ठगहरूको बारेमा मात्र भनिएको छैन । शैतानका फौजहरूले टुनामुना(तन्त्रमन्त्र(जादुद्वारा गरेका विभिन्न प्रत्यक्ष अलौकिक कामहरूले मानिसहरूलाई धोका दिँदछन् । ती कामहरू केवल देखावटी मात्र हुनेछन् ।

बुजुक वर्गहरूलाई पनि चित्त बुझाउने

अन्धकारका राजकुमारले समाजका अत्यन्त गन्यमान्य र बुजुक वर्गहरूलाई पनि टुनामुना र तन्त्रमन्त्रलाई केन्द्रिभूत गरी देखाएका अध्यात्मवादलाई अत्यन्त सफा र बौद्धिक स्तरको छ भनेर देखाउँछ । व्याख्या गर्न नसकिने कतिपय मनमोहक दृष्यहरूद्वारा शैतानले मानिसलाई मुग्ध पार्दछ । प्रेम र परोपकारको प्रभावशाली चित्रणहरूले मानिसहरूलाई त्यही नै सत्य हो भनेर शैतानको चाप्लुसीमा फसाउँछ । मानिसहरूको आफ्नै ज्ञान र बौद्धिक क्षमतामा गौरव गर्न उसले अगुवाई गर्दछ र तिनीहरूलाई उसले यति अहङ्कारी बनाउँदछ कि तिनीहरूले परमपिता सृष्टिकर्ता परमेश्वरलाई मनमनै तुच्छ ठान्न थाल्छन् ।

जसरी शैतानले अदनको बगैचामा हवालाई छल गरेर फसाएको थियो, त्यही नीतिले अहिले पनि मानिसहरूलाई छल गरिरहेको छ । आफू भगवान हुने स्वार्थी महत्वाकांक्षालाई उत्तेजित पारेर शैतानले मानिसहरूलाई भनिरहेको छ, "तिमीहरू भगवान हुनेछौ, र तिमीहरूलाई असल र खराबको ज्ञान हुनेछ" (उत्पत्ति ३:५) । तान्त्रिक अध्यात्मवादले मानिस विकसित जीव हो र आफ्नो सत्प्रयासबाट आफू भगवान हुनसक्छ भनेर सिकाउँदछ । कसैले भन्छ, "तिमीले जे निर्णय गर्नु त्यो ठीक हो, किनभने त्यो निर्णय तिम्रो भित्री मनले गरेको हो । तिम्रो मनको राजा तिमी नै हो ।" कसैले यो पनि भनेर मनमा खेलाइदिन्छ, "कुनै सिद्ध र न्यायपरायण व्यक्ति खीष्टको रूप नै हो ।"

परमेश्वरको व्यवस्थाको मापदण्ड मानिसको स्वभाव आफैं हो भनेर शैतानले परमेश्वरको नीतिलाई पापी मानिसको नीतिले साटेको छ । बौद्धिक क्षमता दर्शाउने यस्तो धारणा प्रगतिशील भएतापनि त्यो तल खस्काउने प्रतिगामी चिन्तन हो । आफूले निर्धारण गरेको निष्कलङ्कपना र राम्रोपनभन्दा माथि मानिस कहिल्यै पनि उक्लँदैन । यदि आफ्नो भाउलाई एकदम माथि उचाल्ने उसको महत्वाकांक्षा हो भने त्योभन्दा माथि जान ऊ कहिल्यै पनि अग्रसर हुँदैन । मानिसलाई उच्च स्थानमा राख्ने अधिकार र शक्ति केवल परमेश्वरको अनुग्रहमा मात्र निहित छ ।

मानिसलाई कुन प्रगतिमा लाने हो भन्ने कुरा मानिसकै सोचमा जिम्मा लगाइयो भने त्यो मानिस, माथि होइन तर तल तल झर्दै जान्छ ।

मोजमज्जा र मनोरञ्जनमा मात्र जिउन चाहनेको निम्ति आग्रह

आफ्नो स्वार्थ पूर्तिको निम्ति तँछाडमछाड गर्ने, मोजमज्जामा लाग्न चाहने र कामवासनालाई आपूर्ति गर्न चाहने व्यक्तिको निम्ति तान्त्रिक वा तन्त्रमन्त्र गर्ने अध्यात्मवाद धर्मको खोल ओड्ने तर कम छल देखिने तत्व देखिन्छ । भित्रीमनले रुचाएको भन्ने बहानामा त्यस्ता अध्यात्मवाद अत्यन्त भयानक हुन सक्दछन् । मानिसले कस्तो पाप गर्न चाहन्छ भन्ने प्रवृत्तिलाई शैतानले टिपिरहेको हुन्छ । अनि त्यो प्रवृत्तिलाई पूरा गर्न उसले हर अवसर दिइरहेको हुन्छ । बाहिरी रूपमा त्यो प्रवृत्ति नराम्रो भनेर देखाइएतापनि त्यस्ता मानिसको चाहना पूरा गराइ छाड्ने नीति शैतानको हो । आत्मसंयमलाई कमजोर बनाएर शैतानले मानिसको शारीरिक, मानसिक र नैतिक शक्तिलाई अशक्त अर्थात दुर्बल बनाइदिन्छ । जोश, सोख वा मनोरञ्जनमा मानिसहरूलाई फसाएर हजारौंलाई उसले नाश गरिरहेको छ । त्यस्ता मानिसका स्वभावलाई नै उसले जङ्गलीपनामा धकेलिदिन्छ । मानिसको विवेक वा चेतनालाई स्वच्छ बनाउने निहुँमा यस्ता अनेकन् युक्तिहरूले उसको दिमागलाई धोइदिएको हुन्छ: “कुनै पनि नीतिभन्दा मानिसको बौद्धिक ज्ञान क्षमता माथि छ,” “तिम्रो मनले जे ठीक छ भनेर देख्छ त्यसलाई परमेश्वरले दोषी ठहराउनुहुन्न” र “सबै पापहरू अज्ञानताले गर्दा हुने भएकोले त्यसलाई अपराध भन्न मिल्दैन” आदि । जब मानिसका आकाँक्षाहरू नै सर्वोपरि छ र कुनै नीतिभन्दा माथि छ भनेर विश्वास गर्छन्, स्वतन्त्रता वा आफूले चाहेको कुरामा लाग्नु जन्मसिद्ध अधिकार हो, मानिसको लेखा मानिसले नै राख्दछ भन्ने नीतिहरूलाई प्राथमिकता दिएर मानिस चल्छ भने कुनै पनि देशमा भ्रष्ट स्वभावलाई उचालिराख्दा के कोही छक्क पर्ने ठाउँ छ त? आफ्ना प्रवल शारीरिक महत्वाकांक्षाहरूमा हजारौं मानिसहरूलाई शैतानले फसाइरहेको छ ।

यसरी नै इसाई बनाउँदाहरू समेतलाई समेटेर शैतानले हजारौंलाई आफ्नो चक्रव्यूहमा फसाइरहेको छ ।

तर त्यस चक्रव्यूहको फन्डाफोर गर्न वा पत्ता लगाउन परमेश्वरले चाहिँदो आत्मज्ञान मानिसहरूलाई दिनुभएको छ । तन्त्रमन्त्र वा तान्त्रिक अध्यात्मवाद अर्थात् भूतप्रेत जगाउनेको नाउँमा मानिसलाई फसाउने आत्मिक दर्शन नै परमेश्वरको धर्मशास्त्रसँग संग्राम गर्ने मूल जरो हो । मरेका मानिसहरूलाई केही पनि थाहा हुँदैन, जुन दिन तिनीहरू मर्छन् तिनीहरूको चेतना, विवेक वा सोचविचार पनि नाश हुन्छ, यस संसारमा बाँचिरहेका मानिसहरूको दुःखसुखमा तिनीहरूको कुनै सहभागिता हुँदैन भनेर बाइबलले स्पष्ट रूपमा घोषणा गर्दछ ।

निषेधित सङ्गति

शैतानका दूतहरूले मरेका मानिसहरूको आत्माको रूपमा आएर मानिसहरूलाई छकाउँछन् । त्यस्ता देखावटी मरेका आत्मा वा भूतप्रेत भन्नेहरूसँग सम्पर्क गर्न परमेश्वरले निषेध गर्नुभएको छ । अरू ग्रहहरूबाट आएका भनेर चिनिने ती मृतआत्माहरू वास्तविक रूपमा शैतानका फौजहरू नै हुन् भनेर बाइबलले ठोकुवा गर्दछ । उदाहरणमा, १ कोरन्थी १०:२० “त्यसो होइन, तर म यही भन्न लागि रहेछु, कि मूर्तिपूजकहरूले जो बलि चढाउँछन् त्यो परमेश्वरलाई होइन, तर भूतप्रेतलाई चढाउँछन् र तिमीहरू भूतप्रेतसँग सहभागी होओ भन्ने म चाहन्नै” प्रकाश १६:१४ “१४ तिनीहरू चमत्कार देखाउने दुष्टात्माहरू हुन् । तिनीहरू समस्त संसारका राजाहरूकहाँ जाँदछन् र सर्वशक्तिमान् परमेश्वरको महान् दिनमा युद्ध गर्नलाई तिनीहरूलाई भेला गर्छन् ।” परमप्रभुबाहेक हातले बनाएका मूर्तिहरूलाई देवताहरू भनेर तिनीहरूलाई पूजाआजा गर्ने इस्राएलीहरूप्रति परमेश्वर रिसाउनुभएको थियो भनेर गन्ती २५:१-३ ले यसरी बताउँछ, “इस्राएलीहरू शिक्तीममा हुँदा मानिसहरूले मोआबका छोरीहरूसँग व्यभिचार गर्न लागे । तिनीहरूले यी मानिसहरूलाई तिनका देवताहरूका बलिदानमा निम्तो दिए, र यी मानिसहरूले खाएर तिनका देवताहरूलाई दण्डवत् गरे ।

यसरी इस्राएलीहरू पोरको बाल देवतालाई पुजन लागे । अनि इस्राएलीहरूसित परमप्रभु रिसाउनुभयो ।" यस्ता चिनिएका भनेका छुद्मभेषी भूतात्मा वा मानिसलाई उत्तेजित पार्ने आत्माहरूसँग कारोबार गर्ने तत्कालिन इस्राएलीहरूलाई मृत्युदण्डको भागी बनाइन्थ्यो (लेवी १९:३१,२०:२७) । तर वर्तमान परिवेशमा धेरै मानिसहरू भूतात्माहरूसँग सम्पर्क गर्ने अध्यात्मवादी र वैज्ञानिकहरूको घेरामा परेका छन् । उनीहरूले चर्चहरूमा पनि आक्रमण गरिरहेका छन्, विधायकहरूलाई पनि आफ्नो पक्षमा लिइरहेका छन् र देशका राजा तथा प्रमुखहरूका कक्षहरूमा आफ्नो जालो फिँजाइरहेका छन् । मानिसहरूको बीचमा उत्तेजना फैलाउने क्रियाकलापहरू आत्मिक पुनर्जागरण भनेर प्रभाव पार्ने यो भयङ्कर छल पुरानो समाजमा बोक्सी विद्या भनेर निन्दा गरिन्थ्यो ।

मानिसहरूका तल्लोभन्दा पनि तल्लोस्तरका स्वभावहरूलाई उत्तेजना गराइ ती स्वर्गबाट आएका हुन् भनेर मानिसहरूलाई विश्वस्त बनाउने क्रममा शैतानले संसारलाई यो सन्देश दिइरहेको छ, "तिमीहरूले परमेश्वरलाई विश्वास गर वा नगर, बाइबलप्रति तिमीहरूको आस्था होस् वा नहोस्, यस संसारमा तिम्रो चाहनाअनुसार रमाइलो गरेर बिताएपनि हुन्छ किनभने अन्तमा स्वर्ग तिमीहरूको घर स्वतः हुनेछ ।" शैतानको यस आह्वान परमेश्वरलाई अमान्य छ भनेर उहाँको वचनमा स्पष्ट गरिएको छ, "धिककार तिनीहरूलाई, जसले खराबलाई असल र असललाई खराब भन्दछन्, जसले अँध्यारोलाई उज्यालो र उज्यालोलाई अँध्यारो मान्दछन् अनि तितोलाई मीठो र मीठोलाई तितोको निम्ति लिन्छन्" यशैया ५:२० ।

बाइबल कपोलकल्पित भनेर भ्रम फैलाउने प्रवृत्ति

शैतानका भ्रमात्मक आत्माहरू मानिसको रूपमा देखा परेर येशूका चेलाहरूले लेखेका वचनहरू एक आपसमा मेल खाँदैनन् भनेर सिकाइरहेका छन् । बाइबल दन्त्यकथा वा कल्पोकल्पिक शास्त्र हुन् र पुरानो जमानाको निम्ति हो र अहिले काम लाग्दैन भनेर शैतानले

संसारका मानिसहरूलाई विश्वास दिलाइरहेको छ । शैतान र उसका मतियारहरूलाई न्याय गर्ने कितावलाई उसले ओझेलमा पारिरहेको छ । यस संसारका मुक्तिदाता येशू अरू जस्तै सर्वसाधारण मानिसभन्दा उच्च छैन भनेर उसले प्रचारवाजी गर्दछ । अध्यात्मिक चमत्कारलाई विश्वास गर्नेहरूले उद्धारकर्ताको आश्चर्यकाम कुनै असाधारण होइन भनेर देखाउन खोज्दछन् । तिनीहरू आफैले गरेका आश्चर्य काम वा जादु टुनामुना र मन्त्रतन्त्रले येशूको कामलाई माथ गर्छ भनेर उहाँलाई चुनौति दिन प्रयत्न गर्दछन् ।

इसाई धर्मको खोल ओढेर पनि जादु, टुनामुना र तन्त्रमन्त्र गर्ने अध्यात्मिकवाद वर्तमान जगतमा फैलिरहेको छ । तर त्यसले सिकाएका विद्याहरू अस्वीकार्य छ र लुकाउन सकिँदैन । बाइबलको खोल ओढेका यस्ता विद्या खतरापूर्ण छ, चलाखीपूर्ण छ र छली छ । यसले येशूलाई विश्वास गर्छ, बाइबललाई पनि मान्छ भनेर देखावटी दाबी गर्दछ । तर मन परिवर्तन नभएका मानिसहरूलाई खुशी पार्न यस्ता मानिसहरूले बाइबललाई व्याख्या गर्दछन् । परमेश्वरको मुख्य स्वभाव प्रेम भएतापनि त्यस प्रेमलाई उसले कमजोर मानसिक तृष्णामा झार्दछ । पापप्रति परमेश्वरको तिरस्कारलाई वेवास्ता गर्दै पवित्र दश आज्ञाका निर्देशनहरूलाई त्यस्ता धर्मको खोल ओढेकाहरूले पन्छाइदिन्छन् । अनेक किसिममा काल्पनिक र दन्त्यकथाहरूले मानिसहरूलाई मुग्ध पार्दछन् र विश्वासको जग बाइबललाई तिरस्कार गर्न तिनीहरूले उक्साउँछन् । पहिलाको जस्तै येशूलाई अस्वीकार गर्दछन्, तर मानिसहरूले त्यो छललाई छुट्याउन सक्दैनन् ।

टुनामुना, तान्त्रिक विद्याहरूको छली शक्तिको बारेमा थोरैलाई मात्र ज्ञान छ । आफ्नो उत्सुकता वा कौतुहलतालाई मेटाउन धेरै मानिसहरू त्यस्ता विद्याको धरापमा पर्दछन् । भूतात्माहरूको नियन्त्रणमा आफूलाई सुम्पिने सोच भयानक छ भनेर तिनीहरूले ठान्दछन् । तर तिनीहरू नै निषेधित क्षेत्रमा पस्न साहस गर्दछन् । अनि विस्तारै विस्तारै तिनीहरू शैतानको अधिनमा पर्दछन् र तिनीहरूको इच्छाविपरीत नै तिनीहरूलाई नियन्त्रण गर्दै उसले आफ्नो काबुमा

राखदछ । जब एकफेरा तिनीहरू शैतानको बाटोतिर मन फर्काउँछन् तब शैतानले तिनीहरूलाई कब्जामा लिन्छ । यदि तिनीहरूले भित्री क्रन्दनदेखि परमेश्वरको पुकारा गरे भने मात्र तिनीहरूलाई शैतानको कब्जाबाट राहत मिल्दछ नत्र भने कुनै शक्तिले पनि तिनीहरूलाई सहायता गर्न सक्दैन ।

जानी जानी पापलाई खेलाइरहने सबैजनाले शैतानको आकर्षणमा आफूहरूलाई निम्त्याइरहेका हुन्छन् । परमेश्वरबाट तिनीहरू आफूलाई अलग राखदछन् र परमेश्वरका दूतहरूको हेरचाहबाट आफूहरूलाई पन्छाउँछन् । यस्तो परिस्थितिमा तिनीहरूले आफूहरूलाई असुरक्षित घेरामा पार्दछन् ।

“जब मानिसहरूले तिमीहरूलाई भूतप्रेत खेलाउने र तन्त्रमन्त्र गर्ने धामीझाँक्रीसँग सल्लाह लेओ भनी भन्लान् तब के मानिसहरूले आफ्ना परमेश्वरकहाँ गएर सोध्नुपर्दैन र? जीवितहरूका विषयमा मरेकाहरूलाई किन सोध्ने? व्यवस्था र गवाहीकहाँ जाओ ! यदि तिनीहरू यस वचनअनुसार बोलेनन् भने तिनीहरूसित बिहानको मिरमिरे उज्यालो पनि छैन” यशैया ८:१९,२० ।

यदि बाइबलले सिधा सिकाएको मानिसको स्वभाव र मरेकाहरूको स्थितिलाई स्वीकार गर्न राजी भएको भए तिनीहरू शैतानले ल्याउने टुनामुना, तन्त्रमन्त्र र जाली चमत्कारहरूको फन्दामा पर्ने थिएनन् । तर कैयौंले परमेश्वररले दिनुहुने आत्मज्ञानको ज्योतिलाई ग्रहण नगर्न आँखा चिम्लिन्छन् । यस्ता मानिसहरू आफूले बुनेका जालहरूमा पर्दछन् । "नाश हुनेहरूलाई छलमा पार्ने समस्त दुष्टतासहित आउनेछ, किनकि तिनीहरूले सत्यलाई प्रेम गर्न र त्यसरी बाँच्न इन्कार गरे । ११ यसैकारण तिनीहरूले झूटा कुरामा विश्वास गरून् भनेर परमेश्वरले तिनीहरूमाथि एक शक्तिशाली भ्रम पठाउनुहुन्छ, ताकि सत्यमाथि विश्वास नगर्ने, तर अधार्मिकतामा आनन्द मनाउने सबै जना दोषी ठहरिऊन्” २ थेसोलोनीकी २:१०,११ ।

जो मानिसहरू तन्त्रमन्त्र, धामीझाँक्री वा तान्त्रिक विद्याहरूको विरोध गर्दछन् तिनीहरूले शैतान र उसका मतियारहरूलाई प्रहार गरिरहेका हुन्छन् । स्वर्गका दूतहरूले नघचेटिञ्जेल शैतानले आफ्नो क्षेत्रबाट एक इन्चपनि छोड्दैन । खीष्टको समयमा जस्तै उसले पवित्र धर्मशास्त्र बाइबललाई उद्धृत गर्न सक्दछ । बाइबलका शिक्षाहरूलाई उसले बँग्याइर्टिंग्याइ पारिदिन्छ । यस्तो कठिन परिस्थितिमा अडिग भएर बस्नका लागि मानिसहरूले धर्मशास्त्र बाइबलको गवाहीलाई बुझ्नु आवश्यक छ ।

बाइबल धर्मशास्त्रको ज्ञानलाई बुझ्नु

परिचित मित्र र नातेदारहरू जस्तै शैतानका दुष्ट आत्माहरू देखा पर्दछन् । मानिसहरूलाई माया गरेको झैं देखाएर तिनीहरूलाई सहानुभूति देखाउँछन् र अनेकन् चमत्कार काम गरेर आफूतिर आकर्षित गर्दछन् । बाइबलले सिकाएका सत्यलाई जानेर हामीले त्यस्ता चरित्रको सामना गर्नुपर्दछ किनभने बाइबलले भन्दछ मरेकालाई केही कुराको पनि ज्ञान हुँदैन र जो भूतप्रेत भएर देखापर्दछन्, तिनीहरू केवल शैतानका मतियारहरू हुन् ।

सबैजना जसको आस्था र विश्वास परमेश्वरको वचनमा आधारित हुँदैन, तिनीहरूले धोका पाउनेछन् र शैतानको शक्तिले तिनीहरूलाई जित्नेछन् । अनेकन् अधर्मी छलहरू गरेर शैतानले काम गर्दछन् र त्यस्ता छली कामहरू अधिकतम मात्रामा बढ्नेछन् । तर जसले परमेश्वरको सत्य ज्ञानको खोजी गर्दछ र परमेश्वरका आज्ञाहरू मानेर आफ्ना आत्माहरू चोखो राख्दछ तिनीहरूलाई परमेश्वरको सत्यताले सुरक्षित राख्दछ । उहाँलाई विश्वास गर्ने उहाँका जनहरू जसले शैतानलाई जित्न चाहन्छ तिनीहरूको उद्धारको निम्ति उद्धारकर्ताले स्वर्गका प्रत्येक स्वर्गदूतलाई खटाउनुहुन्छ चाहे एक जना विश्वासीलाई मात्र किन नहोस् । पापीहरूले दण्ड भोग्नुपर्दैन भनेर कतिपय मानिसहरू विश्वास गर्दछन् र आफूहरूलाई ढुक्क बनाउँछन् । कष्टको दिनमा सुरक्षा दिन परमेश्वरले उपलब्ध गराउनुभएको सत्य वचनलाई तिरस्कार गर्ने र पापीहरूले दण्ड पाउँदैन

भनेर विश्वास गर्ने मानिसहरूले शैतानले उपलब्ध गराएका भ्रमलाई स्वीकार गरेका हुन्छन् । भूतप्रेत, तन्त्रमन्त्र, धामीझाँकी आदिको खोल ओढ्दै शैतान अध्यात्मवादी बनेर देखापर्दछ र मानिसहरूलाई छकाउँछ । खिल्ली उडाउनेहरूले मुक्तिको योजनाको बारेमा र सत्यलाई तिरस्कार गर्नेहरूले दण्ड पाउनेछ, भनेर सिकाउने धर्मशास्त्रको ज्ञानलाई उपहासको रूपमा प्रयोग गर्दछन् । परमेश्वरको आज्ञा वा नीति निर्देशनलाई पालन गर्ने महान् चिन्तकहरूलाई तिनीहरूले अन्धविश्वासी, संकुचित र कमजोर मानिसहरू भनेर हेला गर्दछन् । शैतानको आकर्षणमा आफूलाई यसरी पार्दछन् र उससँग यसरी एकमत हुँदछन् कि उसको आत्मालाई आफ्नो जीवनमा घुसाएका हुन्छन् र उसको जालोबाट छुट्टिन अलिकति मन पनि लगाउँदैनन् ।

अदनको बगैँचामा हव्वालालाई दिएको शैतानको आश्वासन नै उसको कामको जग थियो । उसले भनेको थियो, “तिमीहरू मर्दैनौ । किनकि परमेश्वर जान्नुहुन्छ कि जुन दिन तिमीहरू त्यो खान्छौ त्यही दिन तिमीहरूका आँखा खुल्नेछन् र असल र खराबको ज्ञान पाएर तिमीहरू परमेश्वरजस्तै हुनेछौ” उत्पत्ति ३:४,५ । संसारको अन्तिम क्षणमा उसको जालोको उत्कृष्ट काम देखापर्नेछ । अगमवक्ताले भन्नुभएको छ, “तब मैले अजिङ्गरको मुखबाट, त्यस पशुको मुखबाट र झूटो अगमवक्ताको मुखबाट भ्यागुताहरू जस्ता तीनवटा घृणित आत्माहरू निस्किरहेको देखे । तिनीहरू चमत्कार देखाउने दुष्टात्माहरू हुन् । तिनीहरू समस्त संसारका राजाहरूकहाँ जाँदछन् र सर्वशक्तिमान् परमेश्वरको महान् दिनमा युद्ध गर्नलाई तिनीहरूलाई भेला गर्छन् । ‘हेर, म चोरजस्तै आउनेछु । त्यो धन्य हो, जो जागा रहन्छ र आफ्नो वस्त्रको रक्षा गर्छ । नत्रता त्यो नाङ्गै हिँड्नेछ, र त्यसको नगनता देखिनेछ’ प्रकाश १६:१३-१५ ।

परमेश्वरको वचनमा विश्वास राख्दै उहाँको शक्तिमा भर नपर्ने संसारका सबै मानिसहरू उसको चक्रव्यूहमा परेर सखाप हुनेछन् । शैतानको सत्यानाशको जालोमा मानिसहरू आकर्षित भइरहेका छन् । जब परमेश्वरको क्रोध पोखिन्छ, अनिमात्र तिनीहरू व्युँझिनेछन् ।

जहाँ जहाँ परमेश्वरको वचन सहीरूपमा प्रचार गरिएको थियो त्यहाँ त्यहाँ परमेश्वरले काम गरिरहेको नतिजा देखिएको थियो। पापीहरूले तिनीहरूको चेतना जागिरहेको अनुभव हुन्थ्यो। तिनीहरूको मन र दिमागमा आफूहरू दोषी भएको गहिरोरूपमा स्वीकार्न पुगेको थियो। परमेश्वरको धार्मिकताको आभास पाएर तिनीहरूले यसरी चित्कार गरेका थिए, “हाय, म कस्तो दुःखी मानिस! यस मृत्युको शरीरबाट मलाई कसले छुटाउला?” रोमी ७:२४। जब तिनीहरूलाई क्रूसको बारेमा आत्मज्ञान प्रकट गराइएको थियो तब आफ्नो पापलाई धुन कुनै थोक होइन केवल खीष्टको धार्मिकताले मात्र हुन्छ भनेर तिनीहरूले देखेका थिए। “परमेश्वरले खीष्टलाई उहाँको रगतद्वारा प्रायश्चितको बलिदानस्वरूप प्रस्तुत गर्नुभयो, जुन प्रायश्चित विश्वासद्वारा ग्रहण गर्नुपर्दछ। यो काम परमेश्वरले आफ्नो धार्मिकता देखाउनलाई गर्नुभयो, किनभने उहाँको ईश्वरीय धैर्यमा अगाडिका पापहरूलाई उहाँले वास्ता गर्नुभएको थिएन। परमेश्वर आफै धर्मी हुनुहुन्छ र येशूमा विश्वास राख्नेहरूलाई उहाँले धर्मी ठहराउनुहुन्छ भन्ने कुरा प्रमाण गर्नलाई उहाँले वर्तमान समयमा यो गर्नुभयो।” रोमी ३:२५-२६। हो तिनीहरूको विगतको पाप पखालन केवल येशूको रगतले मात्र हुन्छ भनेर तिनीहरूले स्वीकार गरेका थिए।

ती मानिसहरूले येशूमा विश्वास गरे, बसिस्मा लिए र नयाँ जीवन लिएर अगाडि बढेका थिए। परमेश्वरको पुत्रको विश्वासले उहाँको पाइलामा चलन, उहाँको स्वभावलाई प्रतिविम्ब गर्न र जसरी उहाँ चोखो हुनुहुन्थ्यो त्यसरी नै चोखो हुन तिनीहरू उत्सुक थिए। विगतका घृणित कुराहरूलाई अहिले तिनीहरूले मन पराउन थाले र पहिला मन पराएका कुराहरूलाई अहिले घृणा गर्न थाले। अहङ्कारी

मानिसहरू नम्र भए, व्यर्थ र आफ्नो मात्र भाउ खोजी अरूलाई निच ठान्नेहरू गम्भीर भए र सरल भए। जँड्याहाहरू सुध्रिए, चरित्रहीन मानिसहरू आदर्शवान भए। यस्ता कुरामा इसाईहरूले ध्यान दिन थाले, “तिमीहरूका भित्री हृदयलाई भलो र शान्त आत्माको अविनाशी रत्नले सजाओ, जो परमेश्वरको दृष्टिमा साह्रै मूल्यवान् छ। किनकि यही किसिमले अघिअघि परमेश्वरमा आशा राख्ने पवित्र स्त्रीहरूले पनि सिङ्गार गर्थे, र आफ्ना पतिका अधीनमा बस्थे।” १ पत्रुस ३:४-५।

पापीहरूलाई विनम्र निवेदन गर्दै आत्मिक पुनर्जागरणको बुलन्द आवाज उठेको थियो। स्वार्थ त्याग गर्न खुम्चिनेहरूबाट होइन तर खीष्टको निमित्त कष्ट पाउँदा अवसर ठान्नेहरू आनन्दित हुन्थे। त्यस्ता विश्वासीहरूको विश्वासको फल मानिसहरूले देखेका थिए। येशूको नाउँ लिनेहरूको जीवन काँचुली फेरिएको जनमानसले हेर्न पाएका थिए। बखत बखतमा हुने आत्मिक जागरणमा त्यस्ता खालका नतिजाहरू विगत समयमा हुन्थे।

तर आधुनिक समयमा हुने कतिपय आत्मिक पुनर्जागरण ठ्याक्कै उल्टो भएको पाइएको छ। परमेश्वरमा नयाँ जीवन पाएँ भनेर कतिपयले दाबी त गर्छन् र साथै चर्च चर्चहरूमा धेरै मानिसहरू बढिरहेका पनि छन्। त्यसको अनुपातमा विश्वासको दाबीसँग वास्तविक आत्मिक जीवन गुणात्मक पाइरहेको छैन। सुरु सुरुमा जागृतिले जलेको आगो विस्तारै विस्तारै निभेर गएको पाइएको छ।

लोकप्रिय पुनर्जागरणले मानिसको तत्कालीन भावनालाई उत्तेजित पार्दछ। आश्चर्य र नयाँ नयाँ कुराहरूको सोख गर्नेहरूको उत्सुकता मेटाइदिएको हुन्छ। तर येशूमा नयाँ जीवन पाएँ भनेर दाबी गर्ने त्यस्ता मानिसहरूको बाइबलका सत्य वचनहरूतिर ध्यान त्यसरी जाँदैन। उत्तेजना दिने धार्मिक कार्यक्रमहरू भएन भने त्यस्ता मानिसहरू चर्चप्रति आकर्षित हुँदैनन्।

साँचो हृदयले मनपरिवर्तन भएको मानिसको महान् विषयवस्तु नै परमेश्वरसँगको सम्बन्ध र अनन्त जीवन हुन्छ। वर्तमान लोकप्रिय

चर्चहरूमा परमेश्वरप्रति भारी समर्पण देखाएको जोश खोइ? इसाई भयौं भनेर दाबी गर्नेहरूले संसारप्रति मोह र आफ्नो अहंलाई त्यागेको हुँदैन। विनम्र र अरूप्रतिको हितलाई बढी प्राथमिकता दिने येशूको चरित्रलाई पछ्याउन आफूलाई त्याग गर्न नचाहेको तिनीहरूले देखाउँदछन्। त्यस्ता मानिसहरू इसाई हुनुभन्दा अधिको स्थितिभन्दा त्यस्तो फरक देखिँदैन। धेरै जसो चर्चहरूमा ईश्वरीय स्वभाव प्रत्यक्ष रूपमा हटिरहेको देखिएको छ।

ख्रीष्टका सत अनुयायीहरू

विश्वासमा हास आउने क्रम जताततै फैलिरहेतापनि ख्रीष्टका सत अनुयायीहरू विभिन्न चर्चहरूमा छन्। परमेश्वरको न्याय यस संसारमा भित्रिनुभन्दा पहिले परमेश्वरका जनहरूको बीचमा यस्तो खालको आत्मिक पुनर्जागरण भएको मानिसहरूले देखेछन् जुन प्रथम शताब्दीका येशूका चेलाहरूको पालादेखि भएको थिएन। पहिलो शताब्दीमा भएको जस्तो जागृतिले भक्तहरूको ईश्वरीय स्वभावलाई देखाउनेछ। परमेश्वरको आत्मा तिनीहरूमाथि खन्याइनेछ। संसारप्रति मोहले जरा गाढिएका र परमेश्वरको वचनबाट टाढिएका चर्चहरूबाट धेरै मानिसहरू छुट्टिनेछन्। विभिन्न चर्चका धेरै धर्मगुरु र मानिसहरूले ती महान् सत्यहरूलाई स्वीकार गर्नेछन् जसले मानिसहरूलाई येशूको दोस्रो आगमनको निमित्त तयार पार्दछन्।

मानिसहरूका शत्रुले त्यस पुनर्जागरणको प्रक्रियालाई बाधा दिन चाहन्छ। त्यस महान् पुनर्जागरण अभियानको समय पहिला उसले नक्कली पुनर्जागरणलाई घुसाउन प्रयास गर्नेछ। त्यसले सक्कली पुनर्जागरणलाई रोक्न भरमग्दुर प्रयत्न गर्नेछ। उसको मातहतमा आउन सक्ने चर्चहरूमा यस्तो किसिमका विशेष आशिषहरू उसले खन्याउनेछ जुन परमेश्वरबाटै हो भनेर उसले विश्वास दिलाउँछ। जमातका जमात मानिसहरू जोशले उत्तेजित हुनेछन्। “परमेश्वरले अचम्म तरिकाले काम गरिरहनुभएको छ” भनेर तिनीहरूले दाबी गर्नेछन् तर अर्कै आत्माले काम गरिरहेको हुन्छ। आत्मिक जागरण वा धर्मको लुगा

लगाएर शैतानले आफ्नो प्रभाव इसाई जगतमा फैलाउन प्रयास गर्नेछ। यस्तो खालको पुनर्जागरणमा जोश र भावनात्मक उत्तेजनाले अरू कुरालाई माथ गर्नेछ। मानिसहरूलाई गलत बाटोमा लान सत्यसँग झुटलाई मिसाएर तिनीहरूलाई ढुक्क बनाउनेछ।

तैपनि परमेश्वरको वचनको ज्योति अगाडि त्यस्ता खालका आत्मिक पुनर्जागरण अभियानको स्वभावलाई ठम्याउन गाह्रो हुँदैन। जहाँ बाइबलको गवाहीलाई वेवास्ता गर्दछ, संसारको मोह र स्वार्थलाई त्याग्न आह्वान गरिएको सरल र आत्मआलोचना गर्ने सत्यबाट पिठ्युँ फर्काउँछ त्यहाँ परमेश्वरको सत आशिष् खनिएको छैन भनेर हामी निश्चित हुनुपर्दछ। “तिनीहरूको फलले तिनीहरूको स्वभावलाई तिमीहरूले पहिचान गर्नु” (मत्ती ७:१६) भन्ने येशूको नीतिले ती अभियानहरू परमेश्वरको काम होइन भनेर देखाउनेछ।

शैतानका विभिन्न जालहरूबाट सुरक्षित हुन परमेश्वरको सत्य वचनलाई सुरक्षाकवचको रूपमा भिर्नुपर्दछ। परमेश्वरको वचनले सिकाएका विभिन्न सत्यहरूलाई वेवास्ता गर्दा दुष्टको ढोकाहरू यस संसारमा जताततै खोलिएका छन्। परमेश्वरको दश आज्ञाका गरिमामय आवश्यकता धेरै मानिसहरूको नजरबाट हराइरहेको छ। परमेश्वरको दश आज्ञाप्रतिको गलत धारणाले इसाई भएँ भनेर दाबी गर्नेहरूको बीचमा पनि गलत पवित्रताको ज्ञान पसेका छन् जसको फलस्वरूप धर्मपरायणता र नैतिक स्तरमा कमसल हुँदै गइरहेको छ। हामीहरूको समयमा हुने आत्मिक पुनर्जागरणमा परमेश्वरको आत्माले किन काम गरिरहेको छैन भन्ने रहस्य उपरोक्त तथ्यले बताउँछ।

स्वतन्त्र बनाउने परमेश्वरको व्यवस्था

खीष्टको मृत्युले परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाहरूलाई निलम्बन गरियो भनेर धेरै इसाई धार्मिक गुरुहरूले सिकाउँदछन्। कसैले ती आज्ञाहरूलाई अत्यन्त बोझिलो भार भनेर सिकाउँदछन् भने कसैले सुसमाचार पाएपछि मानिस स्वतन्त्र भयो त्यसकारण त्यस

आज्ञाको बन्धनमा पर्नु आवश्यक छैन भनेर मनलाई खुशी पार्न खोज्दछन्।

तर परमेश्वरका अगमवक्ता र प्रेरितहरूले उहाँको दश आज्ञा वा पवित्र व्यवस्थाको बारेमा त्यस्तो धारणा राखेका थिएनन्। राजा दाउदले भनेका थिए, “म स्वतन्त्र भएर हिँड्नेछु, किनकि मैले तपाईंका आदेशहरू खोजी निकालेको छु।” भजन ११९:४५। दश आज्ञाको बारेमा प्रभुको चेला याकूबले भन्दछन्, “तर त्यो मानिस जसले स्वतन्त्रता दिने शुद्ध व्यवस्थालाई हेर्दछ र त्यसैमा लागिरहन्छ, अनि सुनेर बिसिहाल्ने होइन तर काम गर्ने पनि हुन्छ, त्यसले चाहिँ आफूले गरेको काममा आशिष् पाउनेछ।” याकूब १:२५। प्रकाशको पुस्तकको लेखक यूहन्नाले त्यस्ता भक्तहरूमाथि आशिष् उच्चारण गरेका थिए जसले “तिनीहरू धन्य हुन् जसले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्छन्, तिनीहरूले जीवनको रूखको अधिकार पाउनेछन् र सहरको ढोकाभित्र जान पाउनेछन्।” प्रकाश २२:१४। (यही पदलाई नेपाली बाइबल र अरू कतिपयले “जीवनका वृक्षको हक पाउन र सहरका ढोकाहरूबाट भित्र पस्न पाऊँ भनी आफ्ना वस्त्र धुनेहरू धन्यका हुन्।” भनेर अनुवाद गरेका छन्। तर ग्रीक वा बाइबलको सुरूको अनुवादमा “आज्ञाहरू...” भनेका छन्। प्रकाश १४:१२ले पनि दश आज्ञाप्रति यूहन्ना स्पष्ट भएको देखाइएको छ, “परमेश्वरका पवित्र जनहरू, जसले परमेश्वरको वचन (आज्ञाहरू) मान्छन् र प्रभु येशूमा विश्वास राख्छन्, तिनीहरू स्थिर भएर बस्नुपर्छ।” -अनुवादकको टिप्पणी।)

यदि परमेश्वरका आज्ञाहरू वा व्यवस्थाको परिवर्तन भएको भए वा त्यसलाई पन्छाइएको भए मानिसको पापको दण्ड भोग्न येशूको मृत्युको आवश्यक थिएन। “आफ्नो धार्मिकताको खातिर आफ्नो व्यवस्था र शिक्षालाई गौरवशाली बनाउन” (यशैया ४२:२१) परमेश्वरको पुत्र आउनुभयो। येशू आफैले भन्नुभयो, “मोशाले दिएको व्यवस्था र अगमवक्ताहरूले भनेका कुरा रद्द गर्न म आएको हुँ भन्ने नसम्झ। म रद्द गर्न होइनँ, तर पूरा गर्न आएको हुँ। साँच्चै म

तिमीहरूलाई भन्छु, आकाश र पृथ्वी बितेर नगएसम्म परमेश्वरको व्यवस्थाको सानोभन्दा सानो कुरा पनि पूरा नभई छोड्नेछैन।" मत्ती ५:१७-१८। आफ्नो बारेमा उहाँले यो घोषणा गर्नुभयो, "मेरो परमेश्वर! म तपाईंको इच्छा पालन गर्न कति मन पराउँछु! तपाईंको शिक्षा मेरो मनमा राख्छु।" भजन संग्रह ४०:८।

परमेश्वरको आज्ञा वा व्यवस्था अपरिवर्तनीय छन्। दश आज्ञा वा परमेश्वरले आफ्नै हातले कुँदेर मोशालाई दिनुभएको नीति त्यसको लेखकको चरित्र हो। परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ र उहाँको व्यवस्था प्रेम हो। "माया गर्नेले अर्काको कुभलो गर्दैन। यसैकारण माया गर्नु व्यवस्था पूरा गर्नु हो।" रोमी १३:१०। भजनसंग्रहको रचयिताले भन्छन्, "तपाईंको धार्मिकता सदाकाल रहनेछ र तपाईंको व्यवस्था सधैं सत्य छ।...म तपाईंको व्यवस्थाबारे गाउनेछु किनभने तपाईंका आज्ञाहरू धार्मिक छन्।" भजनसंग्रह ११९:१४२,१७२। दश आज्ञा वा परमेश्वरको व्यवस्था यसको लेखक जतिकै स्थिर छन्।

परमेश्वरका आज्ञाहरू सम्मत मानिसहरूलाई ल्याउने काम आत्मपरिवर्तित र पवित्र जीवनको काम हो। सुरुमा परमेश्वरको व्यवस्थासँग मानिसको अत्यन्त तालमेल थियो। तर पापले गर्दा मानिस सृष्टिकर्तासँग अलग्गिनुपऱ्यो। मानिसको हृदय स्वःत परमेश्वरको नीतिविरुद्ध युद्ध गर्छ। "शारीरिक स्वभावको अधीनमा चल्ने मानिस परमेश्वरको विरोधी हुन्छ किनभने उसले व्यवस्था पालन गरेको हुँदैन र पालन गर्न पनि सक्दैन।" रोमी ८:७। मानिस परमेश्वरसँग मिलास र उसको सृष्टिकर्तासँग तालमेल होस् भनेर नै "परमेश्वरले संसारलाई अत्यन्त प्रेम गर्नुभयो र आफ्नो एक मात्र पुत्रलाई दिनुभयो।" यूहन्ना ३:१६। तर नयाँ जन्मबाटमात्र त्यो स्थितिमा मानिस आउनसक्छ किनभने कोही नयाँ गरि जन्मेन भने उसले परमेश्वरको राज्यलाई देख्न सक्दैन।" यूहन्ना ३:४।

पापी छु भनेर ठहरिनु

यदि कोही मानिस परमेश्वरसँग मिल्न चाहन्छ भने उसले चालनुपर्ने पहिलो कदम आफू पापी छु भनेर ठहर गर्नु पर्दछ। बाइबलले स्पष्टरूपमा भन्छ, “पाप गरिरहनेहरूलाई व्यवस्था नमानेको दोष लाग्छ किनभने व्यवस्था नमान्नु पाप हो।” १ यूहन्ना ३:४ र “व्यवस्था पालनले कोही पनि परमेश्वरको अगाडि ठीक ठहरिनेछैन किनभने व्यवस्थाले त मानिसले गरेको पाप चिनाइदिन्छ।” रोमी ३:२०। आफ्नो दोष हेर्न परमेश्वरको सिद्ध ऐनालाई हेरेर आफ्नो चरित्रलाई जाँचनुपर्छ। त्यस ऐनाले परमेश्वरको सिद्ध चरित्रलाई देखाउँछ जसले गर्दा पापीले आफ्नो चरित्रको खोट देख्छ।

परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाले मानिसको पापलाई औँल्याउँछ तर त्यसले पापको औषधि उपलब्ध गराउँदैन। आज्ञा उलङ्घन गर्नेले मृत्युमा सहभागी हुनुपर्छ भनेर त्यसले घोषणा गर्छ। पापले प्रदुषित भएको मानिसलाई शुद्ध पार्न वा त्यसको दोषबाट मुक्त हुन केवल खीष्टको सुसमाचार मात्र एउटा उपाय छ। परमेश्वरतिर फर्केर उसले पश्चाताप गर्नुपर्छ किनभने उसले परमेश्वरको आज्ञालाई उलङ्घन गरेको थियो। उसलाई पापबाट मुक्त गराउन मर्नुभएको खीष्टमा उसले विश्वास गर्नुपर्छ। “परमेश्वरले खीष्ट येशूलाई हाम्रो लागि प्रायश्चितको बलिदानस्वरूप दिनुभएर उहाँको रगत हाम्रो लागि बगाइएको हो भनी विश्वास गर्ने मानिसको पाप मेटिदिनुभएको छ। परमेश्वरले पापको सजाय खीष्टमा दिएर आफैँलाई न्यायी देखाउनुभयो। परमेश्वरले खीष्ट आउनुभन्दा पहिले आफ्नो रिस थामेर मानिसलाई पापको सजाय दिनुभएन।” रोमी ३:२५ लाई उसले आत्मसात् गर्नुपर्छ अनि ऊ परमेश्वरको सन्तान हुनसक्छ।

पन्ध्रौं शताब्दीको इसाई सुधारवादी धर्मगुरूले पापको क्षमा र मुक्तिको बारेमा चित्रण गर्दछन्

पन्ध्रौं शताब्दीको रोमन क्याथोलिक चर्चको भिक्षु मार्टिन लुथरले परमेश्वरसँग शान्ति खोज्न चाहेका थिए। त्यसले गर्दा उनी भिक्षुको जीवन बिताउन इसाई गुम्बामा गए। त्यहाँ उनले एकदम तल्लो स्तरको काम गर्न कडा परिश्रम गर्नुपरेको थियो। त्यत्तिमात्र नभएर उनले घर घरमा गएर भिक्षा माग्नुपरेको थियो। धैर्यसाथ त्यो अपमानजनक काम उनले गरे। उनको पाप कटाउन ती कामहरू गर्नुपर्छ भनेर उनले विश्वास गरेका थिए।

आफ्नो पापलाई कटाउन उनले कठोर परिश्रमको जीवन बिताए। अनेकौं उपवास बसे। दिनरात जाग्रन बसे, भजनकिर्तन गरे। आफ्नो पापी स्वभावलाई दबाउन उनले आफूले आफूलाई नै सास्ती दिए।

पछि उनले भनेका थिए, “यदि कोही भिक्षुले भिक्षुको अथक प्रयासद्वारा स्वर्ग कमाउन सक्छ भने निश्चय नै म पाउँछु होला। ...यदि त्यो अथक प्रयास मैले जारी राखेको भए म मृत्युको मुखमा परिसकेको हुन्थेँ।” उनको अनेकौं त्याग र तपस्याले उनको आत्माले शान्तिको राहत पाएको अनुभव गर्न सकेको थिएन। अन्तमा आएर उनी नैराश्यको खाडलमा पुर्न लागेका थिए।

जब मुक्ति पाउने आशा मरेको अनुभव उनलाई भएको थियो, त्यसबेला परमेश्वरले उनको निम्ति एक जना मित्र खडा गर्नुभयो। उनको नाउँ थियो स्टाउपिज। स्टाउपिजले परमेश्वरको वचनबाट लुथरको दिमाग खोलिदिए। आफूबाट नजर झिकेर येशूतिर लगाउन लुथरलाई उनले सुझाव दिए। उनले लुथरलाई भने, “तपाईंको पापको निम्ति आफूलाई सास्ती दिनुभन्दा बरू मुक्तिदाताको पाखुरामा तपाईंले आफूलाई सुम्पनुहोस्। उहाँको धार्मिक जीवनलाई मध्यनजर राखेर उहाँमाथि भर पर्नुहोस्। पापको क्षमा पाउन तपाईंको निम्ति येशू मर्नुभयो भनेर विश्वास गर्नुहोस्। परमेश्वरको निगाहा तपाईंले पाओस्

भनेर ढुक्क पार्न उहाँको पुत्र मानव अवतार लिएर आउनुभयो। तपाईंलाई पहिला प्रेम गर्नेलाई तपाईंले प्रेम गर्नुहोस्।" त्यस मित्रको वचनले लुथरको मनलाई गहिरो प्रभाव पान्यो। उनको छटपटिएको मनमा शान्ति छायो।

पछि लुथरले चर्चको मञ्चबाट गम्भीर चेतावनीको बुलन्द आवाज निकाल्यो। पापको घिनलाग्दो चरित्रको बारेमा उनले मानिसहरूको सामु भन्डाफोर गरे। पापबाट मुक्त हुन र त्यसको सजायबाट उम्किन मानिसको अथक प्रयासबाट असम्भव हुन्छ भनेर उनले सिकाए। परमेश्वरतिर फर्केर पश्चाताप गर्दा र खीष्टमाथि विश्वास गर्दा मात्र पापीले मुक्ति पाइन्छ भनेर उनले प्रचार गरे। खीष्टको अनुग्रहलाई किन्न सकिँदैन। त्यो सित्तैमा पाइने वरदान हो। तत्कालीन प्रचलित रोमन क्याथोलिक चर्चले सिकाएको पापबाट मुक्तिको निम्ति पैसा तिरेर प्रमाणपत्र लिने कामलाई रोक्न अनुरोध गरे। पापबाट मुक्तिको निम्ति क्रूसमा टाँगिएको उद्धारकर्तालाई हेर्न उनले मानिसहरूलाई अनुरोध गरे। उनले आफ्नै दुःखदायी अनुभवको बारेमा सुनाए र श्रोताहरूलाई उनले भने कि खीष्टमा विश्वास गरेपछि मात्र उनले शान्ति र आनन्द पाए।

तर परमेश्वरले हाम्रो पाप क्षमा गर्नुभयो भन्दैमा के उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्नबाट हामी मुक्त हुन्छौं त?

के क्षमा पाएको पापीले अब परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन नगर्न स्वतन्त्र हुन्छ त? पावलले भन्दछन्, "परमेश्वरको सामु विश्वासद्वारा ठीक ठहरिन्छ भने के परमेश्वरको नियमचाहिँ काम नलाग्ने हुन्छ त? अहँ होइन। बरु हामी उहाँको नियमलाई साँचो रूपले मान्छौं।" रोमी ३:३१। "त्यसो भए हामीले के भन्ने? के परमेश्वरको अनुग्रह धेरै पाइरहन हामी पाप गरिरहौं त? अहँ, त्यसो गर्नुहुँदैन। पापको लागि त हामी मुर्दा हौं, मुर्दा कसरी अब पाप गरेर जिउन सक्छ? ३ तिमीहरूलाई थाहै छ, हामीले खीष्टमा बप्तिस्मा पाउँदा उहाँसँगै एक भएर मर्नु।"

रोमी ६:१-३। येशूको चेला यूहन्नाले पनि यो घोषणा गर्दछन्, “किनभने परमेश्वरको आज्ञा मान्नु नै उहाँलाई प्रेम गर्नु हो। उहाँका आज्ञाहरू त्यति कठिन छैनन्।” १ यूहन्ना ५:३। जब कुनै मानिसले येशूलाई विश्वास गरेर नयाँ जन्मको अनुभव गर्छ भने त्यो व्यक्तिको परमेश्वरसँग तालमेल हुन्छ र उहाँका आज्ञाहरू सम्मत ऊ हिँडछ। जब कोही पापी परिवर्तन हुन्छ तब ऊ मृत्युबाट जीवनमा प्रवेश गरेको हुन्छ, परमेश्वरको आज्ञालाई अस्वीकार गरि उहाँको विरोधमा लाग्ने मानिस उहाँका आज्ञाहरू मात्र तयार हुन्छ र उहाँप्रति बफादारी हुन्छ। पुरानो जीवनको अन्त्य भइसकेको हुन्छ। मेलमिलाप, आस्था र प्रेमको नयाँ जीवन अब सुरु हुन्छ। अनि “यसरी शारीरिक स्वभावअनुसार होइन तर पवित्र आत्माअनुसार चल्नेहरूका लागि व्यवस्थाले चाहेको कुरा पूरा भएको हुन्छ।” रोमी ८:४। भित्री चेतनाको आवाज यस्तो हुनेछ, “म तपाईंको व्यवस्थालाई कति प्रेम गर्दछु! म दिनभरि त्यसको बारे सोच्दछु।”

परमेश्वरका नीतिहरू वा आज्ञाहरू बिना मानिसहरूलाई पापको बारेमा ज्ञान हुँदैन र पश्चाताप गर्नुपर्छ भन्ने आवश्यकता उसले देख्दैन। खीष्टको शुद्धीकरण गर्ने रगतको आवश्यकता तिनीहरूलाई भएको महसुस गर्दैन। हृदयको आमूल परिवर्तनबिना र सुधारिएको जीवनबिना मुक्तिको आशालाई मानिसहरूले ग्रहण गर्दछन्। जताततै देखावटी इसाई भएको देखापर्छन्। खीष्टसँग एकमत नभएका हुलकाहुल मानिसहरू कथित इसाई भएर चर्चमा सम्मिलित भएको देखिएको छ।

पवित्र वा चोखो जीवन जिउनु भनेको के हो?

परमेश्वरका आज्ञा वा नीतिहरूलाई वेवास्ता गर्ने वा इन्कार गर्नेहरूको माझमा पवित्र वा चोखो जीवन बिताउनुको बारेमा विभिन्न गलत धारणाहरू प्रस्तुत भएका छन्। ती धारणाहरूमा गलत शिक्षादीक्षा पसेका हुन्छन् र तिनीहरूलाई लागु गरिएमा भयाभह परिस्थित खडा

हुनसक्छ। तर लोकमा यस्तै खालका धारणाहरूले मान्यता पाइरहेका छन्।

“तिमीहरू पवित्र होओ भन्ने परमेश्वरको इच्छा छ।” भनेर सबै विश्वासीको निम्ति पावलले परमेश्वरको चाहना व्यक्त गर्दछन् (१ थेस्सोलोनीकी ४:३)। पवित्र वा चोखो भएर बस्नु भनेको के हो र त्यसलाई कसरी प्राप्त गर्न सकिन्छ भनेर बाइबलले स्पष्टरूपमा सिकाउँछ। उद्धारकर्ताले आफ्ना चेलाहरूको निम्ति प्रार्थना गर्नुभएको थियो, “तिनीहरूलाई सत्यद्वारा तपाईंको पवित्र सेवकहरू बनाउनुहोस् किनभने तपाईंको वचन सत्य हो।” (यूहन्ना १७:१७)। विश्वासीहरू “पवित्र आत्माले चोखिएर परमेश्वरलाई मनपर्ने भेटी होऊन्।” भनेर पावलले सिकाउँदछन् (रोमी १५:१६-१७)।

पवित्र आत्माको काम के हो त? येशूले उहाँका चेलाहरूलाई भन्नुभयो, “ तर सत्यका आत्मा आउनुभएपछि उहाँले नै सत्य के हो भन्ने कुरा तिमीहरूलाई बुझाइदिनुहुनेछ।” यूहन्ना १६:१३। भजनसंग्रहको लेखकले भन्दछन्, “तपाईंको व्यवस्था सत्य हो।” परमेश्वरको व्यवस्था पवित्र, न्यायोचित र असल भएको कारणले त्यस व्यवस्थालाई पालन गरेर आफ्नो चरित्रलाई ढाल्दछ भने त्यो व्यक्ति पवित्र वा चोखो हुन्छ। यस्तो चरित्रको उत्कृष्ट अनुकरणीय उदाहरण येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ। उहाँले भन्नुहुन्छ: “मचाहिँ मेरा पिताको आज्ञापालन गरेर पिताको प्रेममा रहिरहन्छु।” “मलाई पठाउनुहुने मसँगै हुनुहुन्छ, उहाँले मलाई एकलै छोड्नुभएको छैन किनभने म जहिले पनि उहाँलाई खुसी तुल्याउने काम मात्रै गर्छु।” यूहन्ना १५:१०, यूहन्ना ८:२९। ख्रीष्टका अनुयायीहरू उहाँजस्तै हुनुपर्दछ-परमेश्वरको अनुग्रहले तिनीहरूको चरित्रलाई यस्तरी ढाल्नुपर्छ कि उहाँको पवित्र व्यवस्था वा दश आज्ञासँग तालमेल हुनुपर्दछ।

केवल विश्वास वा आस्थाद्वारा मात्र

पवित्र वा चोखो हुने कार्य केवल खीष्टमा विश्वास वा आस्था राखेर मात्र पूरा हुनसक्छ। त्यसको लागि परमेश्वरको पवित्र आत्माको शक्ति त्यस आस्थावान मानिसमा हुनुपर्दछ। इसाईहरूले पापसँग सामना गरिरहनुपर्दछ तर त्यससँग निरन्तररूपमा संघर्ष गरिरहनुपर्दछ। यस समयमा खीष्टको सहायताको आवश्यकता पर्दछ। जब मानिसको कमजोरपना परमेश्वरको दिव्य शक्तिसँग एक हुन्छ तब त्यस मानिसले यस्तो विश्वासको उल्लास व्यक्त गर्दछ: “तर परमेश्वरलाई धन्यवाद होस्, उहाँले हाम्रो प्रभु येशू खीष्टद्वारा हामीलाई जीत दिनुहुन्छ।” १ कोरिन्थी १५:५७।

चोखो वा पवित्र हुने काम एक दिनको होइन तर प्रगतिशील छ। जब कुनै मानिसको आत्मिक परिवर्तन हुन्छ तब उसले परमेश्वरमा शान्ति पाउँछ र त्यसबाट इसाई जीवनको सुरु हुन्छ। तब ऊ खीष्टका बारेमा सुरु-सुरुका शिक्षाहरूमा मात्र नरहेर अलिक गहकिलो र पाको शिक्षातिर लाग्दछ, खीष्टको परिपक्वतामा बढ्नेछ र खीष्टकै भरिपूर्णताको मात्रामा पुग्नेछ। हिब्रू ६:१, एफिसी ३:१४। अनि पावलले जस्तै उसले यो दाबी गर्दै अगाडि बढिरहन्छ “यसकारण स्वर्गको इनाम जित्ने विचारले निशानातिर दगुर्दै छु।” फिलिप्पी ३:१४।

जुन मानिसहरूले बाइबलले सिकाएअनुसार पवित्र र चोखो जीवनको अनुभव गर्दछन् त्यो अनुभवलाई तिनीहरूको नम्रताले प्रदर्शन गर्दछ। अनन्त परमेश्वरको पवित्रता र चोखोपनाको सामु आफू अयोग्य भएको तिनीहरूले महसुस गर्दछन्। सच्चा पवित्रता वा चोखोपनाको अनुकरणीय उदाहरण अगमवक्ता दानियल थियो। आफू साधु, शुद्ध र पवित्र छु भनेर उनले दाबी गरेनन् बरू आफ्ना जनहरूको निम्ति परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्ने क्रममा आफू पनि पापी इस्रायलीहरूसँग एक भएको त्यस आदरणीय अगमवक्ताले व्यक्त गरे। दानियल १०:११, ९:१५, १८, २०, १०:८, ११।

कलवरी क्रूसको छहारीमा हिँड्नेहरूले आफ्नो भाउ खोज्दैनन् न त आफू पापबाट स्वतन्त्र भएँ भनेर अभिमानले फुल्दछन्। तिनीहरूको पापले परमेश्वरको पुत्रको हृदय छियाछिया भएको तिनीहरूले आभास् पाउनेछन्। त्यस सोचले आफू अति निच भएको ठान्नेछन्। जो येशू भक्तहरू येशूको नजिकमा रहन्छन् मानिस कतिको पापी र दुर्बल रहेछन् भनेर तिनीहरूले स्पष्टरूपमा थाहा पाउनेछन्। अनि क्रूसमा टाँगिएको र बौरी उठ्नुभएको मुक्तिदाताको खुबीमा मात्र आशा भएको तिनीहरूले स्वीकार्दछन्।

आजभोलि धार्मिक जगतमा सिद्धपना र चोखोपनाको दाबीमा बिगबिगी बढिरहेका छन्। त्यस दाबीमा आफ्नो भाउ खोज्ने वा आफू कतिको साधु छु भनेर प्रभाव दिन प्रयत्न गरेको हुन्छ तर तिनीहरूले परमेश्वरको नीति वा व्यवस्थालाई पन्छाएको हुन्छ। त्यस्तो आत्मिक क्रान्ति बाइबलको निमित्त अनौठो छ। त्यस्तो दाबी गर्नेहरूले सिद्धता वा पवित्रता तुरन्तै प्राप्त गर्न सकिन्छ भन्छन् र केवल विश्वासमात्र गर्नाले सिद्ध प्राप्त गर्न सक्छ भनेर सिकाउँछन्। “केवल विश्वासमात्र गर आशिषहरू तिम्रो हुनेछ।” भनेर तिनीहरूले मानिसहरूलाई मख्ख पार्दछन्। आशिष पाउनेहरूले केही गर्नु आवश्यक छैन भन्ने क्रममा परमेश्वरको व्यवस्था वा आज्ञाहरूको आधिकारिकतालाई इन्कार गर्दछन्। परमेश्वरको दस आज्ञाबाट हामी स्वतन्त्र भयौँ त्यसकारण त्यसमा भएका नीतिहरूलाई पालन गर्नु आवश्यक छैन भनेर तिनीहरूले मानिसहरूलाई उक्साउँछन्। तर परमेश्वरले व्यक्त गर्नुभएको आफ्नो स्वभाव र इच्छाको नीतिहरूसँग तालमेल नगरि के कोही पवित्र वा चोखो वा सिद्ध हुनसक्छ र?

आफूले केही गर्नु पर्दैन वा आचरणीय सुधारमा प्रयत्न गर्नु पर्दैन तर केवल विश्वास मात्र गरेपुग्छ, मुक्ति पाइहाल्छ भन्ने छली शिक्षाको खिलाफमा परमेश्वरको वचन साक्षी भएर उभिएको पाइन्छ। परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको नीतिसम्मत चलनु पर्दैन केवल विश्वास गरे पुगिहाल्छ परमेश्वरको अनुग्रह स्वतः पाइहालिन्छ भन्ने धार्मिक शिक्षादीक्षाले

परमेश्वरमा सक्कली आस्था जगाउँदैन बरू उहाँको नीतिलाई चुनौति दिने दुस्साहस गरेको ठहराउँछ। हेर्नुहोस् याकूब २:१४-२४।

परमेश्वरको एक मात्र आज्ञा वा उहाँले अपेक्षा गर्नुभएको आचारसंहिताका नीतिहरूलाई जानी जानी तोड्ने मानिस पवित्र हुनसक्छ भन्ने जालमा कोही पनि नपरोस्। विवेकलाई मिचेर पाप गर्ने मानिसले पवित्र आत्माको आवाजलाई मौन पार्दछ र आफूलाई परमेश्वरबाट अलग्याउँछ। येशूका चेला यूहन्नाले प्रेमको बारेमा धेरै व्याख्या गरेतापनि उनले त्यस्ता मानिसहरूको चरित्रको भन्डाफोर गर्न हिचकिचाउँदैन जो चोखो वा पवित्र छु भनेर दाबी त गर्छन् तर परमेश्वरको आज्ञाको खिलाफमा खुलेआम जीवन बिताइरहेका हुन्छन्। उनले भन्दछन्, "हामीले उहाँको आज्ञा मान्ने गर्नुभन्ने साँच्चै हामीले उहाँलाई चिनेका रहेछौं भनेर थाहा हुन्छ। कसैले उहाँलाई चिन्छु भन्छ तर उहाँको आज्ञा मान्दैन भने त्यो झुटो हो अनि त्यसमा सत्य हुँदैन। तर जसले उहाँको वचन मान्ने गर्छ, उसले परमेश्वरलाई पूरा प्रेम गरेको हुन्छ। यसैबाट हामी उहाँमा छौं भनेर जान्नेछौं। परमेश्वरमा छु भन्ने मानिसले खीष्टकै जस्तो चालचलनमा हिँड्नुपर्छ।" १ यूहन्ना २:३-६। यदि कोही मानिस इसाई हुँ भनेर दाबी गर्छन् भने त्यसलाई जाँच्ने मापदण्ड त्यही हो। यदी कसैले परमेश्वरको नीतिलाई होच्याउँछ र हल्का रूपमा लिन्छ भने त्यसले येशूको यस वचनलाई के भन्ने? "साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्छु, आकाश र पृथ्वी बितेर नगएसम्म परमेश्वरको व्यवस्थाको सानोभन्दा सानो कुरा पनि पूरा नभई छोड्ने छैन। व्यवस्थाको सानोभन्दा सानो कुरालाई मिच्ने र मिच्न सिकाउने मानिस परमेश्वरको राज्यमा सबैभन्दा सानो ठहरिनेछ। तर व्यवस्था आफू पनि मान्ने र अरूलाई पनि मान्न लगाउनेचाहिँ परमेश्वरको राज्यमा ठूलो ठहरिनेछ। यसैकारण म तिमीहरूलाई भन्छु, व्यवस्थाका आज्ञाहरूलाई धर्म-गुरु र फरिसीहरूले भन्दा राम्ररी पालन गरेनौं भने तिमीहरू परमेश्वरको राज्यमा पस्न पाउने छैनौं।" मत्ती ५:१८-२०।

परमेश्वरका आज्ञाहरूलाई पन्छाएर बस्ने इसाईहरूका, इसाई हुँ भन्ने दाबीहरू आधारहीन छन् भनेर हामीले थाहा पाउनुपर्दछ।

ममा पाप छैन, अरूभन्दा म स्वच्छ छु, अरूभन्दा म धर्मी छु भनेर दाबी गर्नेहरू परमेश्वरले निर्धारण गर्नुभएको पवित्रता वा धर्मात्माको पक्षमा छैनन् भनेर नै प्रमाणित गरिरहेका हुन्छन्। त्यस्तो मानिसमा परमेश्वरको अनन्तको पवित्रता र शुद्धताको बारेमा सत्य ज्ञान नभएको देखाउँछ। उसलाई पापको घातक परिणाम र दुष्टताको बारेमा पनि ज्ञान नभएको हुन्छ। त्यो मानिस खीष्टबाट जति टाढा हुन्छ त्यति आफू धर्मात्मा भएको आफ्नै आँखाले देख्न थाल्छ।

बाइबलले सिकाएको पवित्र र शुद्ध जीवन

बाइबलअनुसार शुद्ध वा पवित्र जीवनले सारा प्राण, आत्मा र शरीरलाई समेटेको हुन्छ। १ थेस्सोलोनिकी ५:२३ मा पावलले भन्दछन् “शान्तिका परमेश्वर आफैले तिमीहरूलाई पूरा तवरले पवित्र राखून्, हाम्रा प्रभु येशू खीष्ट नआएसम्म तिमीहरूको आत्मा, प्राण र शरीर स्वस्थ, दागबिनाको र निर्दोष होओस्।” इसाई हुँ भनेर दाबी गर्नेहरूले आफ्नो शरीरलाई कस्तो राखेर परमेश्वरलाई समर्पण गर्नुपर्छ भनेर पावलले यसरी आग्रह गर्दछन् “मेरा प्यारा दाजुभाइहरू, परमेश्वरको धेरै दया तिमीहरूमाथि भएको छ। त्यसैले आफ्नै शरीर पवित्र र परमेश्वरलाई मनपर्दो जिउँदो बलिदान बनाएर परमेश्वरको सेवा गर्न उहाँको सामु चढाओ भनेर म तिमीहरूलाई बिन्ती गर्दछु। तिमीहरूको आत्माले गर्नुपर्ने साँचो आराधना पनि यही नै हो।” जानाजानी जुनसुकै रूपमा शारीरिक र मानसिक तागतलाई कमजोर बनाएर बस्ने मानिस सृष्टिकर्ता परमेश्वरको सेवाको निम्ति योग्य हुँदैन। परमेश्वरलाई हृदयदेखि प्रेम गर्ने मानिसहरूले तिनीहरूको प्रत्येक शक्ति वा बललाई उहाँको व्यवस्था वा नीतिसँग तालमेल गरेर हिँड्दछन्। परमेश्वरको इच्छा पालन गर्न तिनीहरू सामर्थी हुन चाहन्छन् र त्यस सामर्थ्यलाई बलियो बनाउन तिनीहरू भरमगदुर प्रयास गर्दछन्।

तिनीहरूको शरीर स्वर्गमा हुनुभएको परमेश्वर पिताको निम्ति चढाइरहने जीवित बलिदान भएको हुनाले तिनीहरूले यस्तो कुनै खानपिन वा अभिलाषामा दिल लगाउँदैनन् जसले तिनीहरूलाई कमजोर र अशुद्ध बनाउँछन्।

मेरो मनले मागेको भन्दै आफूलाई सन्तुष्ट पार्ने प्रत्येक पापपूर्ण काममा जुट्ने वा खानपिनमा सयंमता नअपनाउने मानिसले मानसिक र आत्मिक दृष्टिकोणहरूलाई लाटो र मरेतुल्य बनाउँछन्। त्यस्ता मानिसहरूको हृदयमा परमेश्वरको वचनले कमै प्रभाव पार्दछ। पावलको निर्देशन छ, “यसकारण प्यारा साथी हो, हामीले यी प्रतिज्ञा पाएकोले शरीर र आत्मालाई बिटुल्याउने सबै किसिमका कुराहरूबाट हामीहरू टाढै बसौं अनि परमेश्वरको डर मानेर पूरासँग पवित्र हुँदै जाऔं।” २ कोरिन्थी ७:१।

इसाई हुँ भनेर दावी गर्ने कतिपय मानिसहरू खन्चुवा भएर, मद्यपानमा तल्लिन भएर र साथै मनाही गरेका मोजमज्जामा लागेर ईश्वरीय मानव जीवनलाई तल्लो स्तरमा झारिरहेकाछन्। अनि कतिपय चर्चहरूले पनि यस्तो खराब परिस्थितिलाई खडा गरिदिन्छ, चर्चको खजानालाई प्रयोग गर्दछन् र खीष्टलाई प्रेम गर्ने वा आत्मिक क्षेत्रमा वढावा गर्नको लागि भने खर्चमा कञ्जुस्याई गर्दछन्। यदि यस्ता चर्चहरूमा येशू पस्नुभयो भने, धर्मको नाउँमा भोज भतेर गर्ने प्रवृत्तिलाई उहाँले के गर्नुहुन्छ होला? जसरी मन्दिरमा पैसा साट्ने मानिसहरूलाई धपाउनु भयो त्यसरी नै ती अपवित्र पार्नेहरूलाई के उहाँले धपाउनुहुन्न होला?

“के तिमीहरूको शरीर पवित्र आत्माको मन्दिर हो भनी तिमीहरूलाई थाहा छैन? परमेश्वरले दिनुभएको पवित्र आत्मा नै तिमीहरूको शरीरभित्र बस्नुहुन्छ। त्यसो हुँदा तिमीहरू आफैं पनि आफ्ना होइनौ। तिमीहरूलाई परमेश्वरले मोल तिरेर किन्नुभएको हो। यसकारण तिमीहरूले आफ्नो शरीरले परमेश्वरको आदर गर।” १ कोरिन्थी ६:१९-२०। जो मानिस आफ्नो शरीरलाई परमेश्वरको मन्दिर हो भनेर

सजग भएर बस्दछ, त्यस्तो मानिस घातक बानिव्यहोरा वा जीवनशैलीको दासत्वमा बस्दैन। उसमा भएको शक्ति वा तागत खीष्टको अधीनमा रहेको हुन्छ। उसँग रहेको चलअचल सम्पत्ति परमेश्वरको हो। उसमाथि विश्वास राखेर उसलाई सुम्पेको परमेश्वरको सम्पत्तिलाई जथाभावी चलाउने हिम्मत उसको हुँदैन।

कतिपय ढोंगी इसाईहरूले हानिकारक सोखमा अतिधेरै पैसा वर्ष वर्षमा खर्च गर्दछन्। दशांस र भेटी नदिएर परमेश्वरलाई लुटिरहेका छन्, आत्मसंतुष्टिको निम्ति नाश हुने वेदीमा तिनीहरू होमिरहन्छन्। गरिबलाई राहत दिन र सुसमाचार प्रचारको निम्ति सहायता गर्न तिनीहरू कङ्गाल भएको देखाउँछन्। यदि सबै जना जो खीष्टलाई माया गर्छु भनेर दावी गर्नेहरू बाइबलले सिकाएको पवित्रताको मार्गमा हिँडेको भए तिनीहरूको आम्दानी अनावश्यक र घातक कुराहरूमा खर्च गर्नुभन्दा परमेश्वरको ढुकुटीमा जम्मा गर्थे होलान्। संयमता र स्वार्थत्यागको अनुकरणीय उदाहरण भएर इसाईहरू जनसमक्ष देखाउन सक्नेछन्। अनि तिनीहरू सांचिककै संसारको ज्योति भएर चम्कन सक्नेछन्।

“आँखाको लालच, शरीरको कुइच्छा र जीवनको घमण्डले जनसाधारणलाई नियन्त्रणमा लिइरहेको छ। १ यूहन्ना २:१६। तर खीष्टका अनुयायीहरूलाई पवित्र जीवनको निम्ति आह्वान गरिएको छ। “यसकारण परमप्रभु आफैं भन्नुहुन्छ, “तिमीहरूले तिनीहरूलाई छोडिदेओ र तिनीहरूबाट छुट्टिएर बस। सबै अशुद्ध थोक नछोओ।” जो भक्तहरू त्यस शर्तलाई मान्छ तिनीहरूको निम्ति परमेश्वरको प्रतिज्ञा यो छ, “त्यसो भए तिमीहरूलाई म आफ्नो बनाउनेछु र म तिमीहरूका पिता हुनेछु, तिमीहरू मेरा छोरा-छोरी हुनेछौ। यही नै सर्वशक्तिमान् परमप्रभु भन्नुहुन्छ।” २ कोरिन्थी ६:१७-१८।

परमेश्वरकहाँ सिधा पहुँच

प्रत्येक विश्वासको कदम र आज्ञापालन नीतिले विश्वासीलाई संसारको ज्योतिसँग मिल्न नजिक ल्याउँदछ। धार्मिकताको सूर्यको चहकिलो किरण परमेश्वरका सेवकहरूमा चम्किरहेको हुन्छ, र तिनीहरूले उहाँको किरणलाई प्रतिविम्बित गर्नुपर्दछ। आकाशका ताराहरूले हामीलाई भन्दछन् कि स्वर्गमा तेजस्वीमय महिमा छ जसले तिनीहरूलाई चम्काउँछन्। त्यसरी नै इसाईहरूले त्यो आभास दिनुपर्दछ कि स्वर्गको सिंहासनमा परमेश्वर हुनुहुन्छ जसको चरित्र अनुकरणीय र प्रशंसायोग्य छन्। उहाँका भक्तजनहरूले उहाँको पवित्र चरित्रलाई प्रकट गर्न अपेक्षा गरिएको छ।

असीमित शक्तिको सिंहासनमा खीष्टको गुणले गर्दा हाम्रो पहुँच छ। "उहाँले आफ्नो पुत्रसम्मलाई पनि जोगाइराख्नुभएन तर हाम्रा लागि दिनुभयो। हाम्रा लागि आफ्ना पुत्रसम्म दिनुहुनेले झन् उहाँसँगै अरू सबै कुरा हामीलाई दिनुहुन्न र? रोमी ८:३२। येशूले भन्नुभयो, "तिमीहरू दुष्ट भएर पनि आफ्ना छोरा-छोरीलाई असल कुरा दिन जान्दछौं भने झन् स्वर्गमा हुनुहुने तिमीहरूका पिताले उहाँसँग माग्नेहरूलाई कति बढी गरी पवित्र आत्मा दिनुहुन्छ।" लुका ११:१३। "तिमीहरूले कुनै कुरो मेरो नाउँमा माग्यौं भने म त्यो दिनेछु। "अहिलेसम्म त तिमीहरूले मेरो नाउँमा केही पनि मागेका छैनौं। माग त तिमीहरूले पाउनेछौं अनि तिमीहरूको आनन्द पूरा हुनेछ।" यूहन्ना १४:१४, १६:२४।

परमेश्वरले अनुमोदन गर्नुभएको र आशिषित जीवन बिताउनु प्रत्येक येशूभक्तको अवसर हो। अन्धकारको दण्डाज्ञाको मुनि हामीहरू रहौं भन्ने परमपिता स्वर्गका परमेश्वरले कहिल्यै पनि इच्छा गर्नुभएको छैन। स्वार्थ, अहङ्कार र आफ्नो भाउ खोज्ने मनस्थितिले हृदय भराएर शिर झुकाउँदै हिँड्ने मानिसले सच्चा नम्रताको प्रमाण दिँदैन। तर हामी येशूकहाँ जान सक्छौं, उहाँबाट चोखो हुनसक्छौं र परमेश्वरको व्यवस्थाको सामु लाज र पश्चातापबिना उभिन सक्छौं। येशूद्वारा

आदमका पतित छोराछोरीहरू परमेश्वरका छोराछोरीहरू बन्न सक्दछन्। “मानिसलाई पवित्र बनाउनुहुने येशू र पवित्र बनाइएका सबैका एउटै पिता छन्। यसैकारण येशू आफैले पवित्र बनाउनुभएकाहरूलाई “भाइहरू भन्न अफठ्यारो मान्नुहुन्न।” हिब्रू २:११। परमेश्वरमा विश्वास, आस्था, विजय र आनन्दले भरिएको जीवन प्रत्येक इसाईको हुनुपर्दछ। “परमेश्वरको आनन्द नै तिम्रो बल हो।” नहेम्याह ८:१०। “सधैँभरि खुशी होओ। प्रार्थनामा लागिबस। जस्तोसुकै अवस्थामा जे परिआउँछ, ती सबैमा तिमी खीष्टमा धन्यवादी होओ। खीष्टमा भएर तिमीहरूले गर्नुपर्ने परमेश्वरको इच्छा यही हो।” १ थेस्सोलोनीकी ५:१६-१८।

जो मानिस चोला होइन आत्मपरिवर्तन गर्छन् र परमेश्वरमा चोखो भएर बस्दछन् त्यस्तो मानिसले माथि उल्लेख गरेका फलहरू फलाउँदछन्। जब व्यवस्थाले औँल्याएका धार्मिकताको महान् नीतिहरूलाई मानिसहरूले ओझेलमा पार्दछन् तब तिनीहरूको जीवनमा उपरोक्त परमेश्वरसम्मत फलहरू फलाएको कमै देखिन्छ। त्यसैले गर्दा पहिलाका मानिसहरूमा आत्मिक पुनर्जागरण हुँदा परमेश्वरको आत्मा तिनीहरूसँग रहेर गम्भीर रूपमा काम गरेको हुन्छ सो अहिलेका आत्मिक पुनर्जागरणमा कमै देखिन्छ।

जसलाई हामी हेर्दछौं हामी पनि त्यस्तै भएर परिवर्तन हुनेछौं। जब परमेश्वरले दिनुभएको पवित्र नीतिमा खोलिएको उहाँको सिद्धता र पवित्रताको चरित्रलाई मानिसहरूले वेवास्ता गर्दछन्, मानिसका दिमागहरू मानवीय शिक्षादीक्षा र तर्कहरूमा आकर्षित हुन्छन् तब चर्चमा हुनुपर्ने धर्मपरायणता र कर्तव्यपरायणतामा हास आउन थाल्दछ। पुरानो समयमा परमेश्वरका भक्तजनहरूले अनुभव गरेका आत्मपरिवर्तनको पुनर्जागरण र ईस्वरीय स्वभाव अङ्गाल्ने ठीक अवस्था त्यसबेलामा मात्र हुन्छ जब परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञालाई मानिसहरूको हृदयमा पुनर्स्थापित हुन्छ।

अन्धकारका छली शक्तिहरूबाट सुरक्षित हुन परमेश्वरका जनहरूलाई पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलतिर निर्देशित गरिएको छ। बाइबलबाट मानिसहरूले ज्ञान नपाउन् भनेर शैतानले अनेकौं प्रयास र उपायहरू प्रयोग गरिरहेको हुन्छ। जब जब परमेश्वरको कामको निम्ति आत्मिक पुनर्जागरण हुन्छ, तब तब उसले त्यस लक्ष्यलाई बिगार्न आफ्नो प्रयासमा तीव्रता ल्याएको हुन्छ। खीष्ट र उहाँका भक्तजनहरूको खिलाफमा छेडिरहेको युद्धको अन्तिम घडी हाम्रो अगाडि छिट्टै खोल्दैछ। नक्कली पुनर्जागरणले सक्कली पुनर्जागरणलाई यसरी ओझेलमा पार्नेछ कि पवित्र धर्मशास्त्रको ज्ञानबिना त्यसलाई छुट्याउन कठिन हुनेछ।

परमेश्वरका सबै आज्ञाहरूलाई पालन गर्न खोज्ने मानिसहरूको विरोध गरिनेछ र तिनीहरूलाई खिसी गरिनेछ। यस्तो किसिमको कठिन परिस्थितिमा अडिग भएर बस्न परमेश्वरको वचनमा देखाएको परमेश्वरको इच्छा के हो सो तिनीहरूले बुझ्नु अति आवश्यक छ। उहाँको चरित्र, शासन र लक्ष्यको बारेमा ठीक धारणा भएमा मात्र तिनीहरूले उहाँलाई सम्मान गर्न सक्छन्। परमेश्वरको दायरामा रहेर उहाँको नीतिअनुसार चलेमा मात्र उहाँको उचित सम्मान गर्न सकिन्छ। जसको दिमागले परमेश्वरको वचनले बताएको सत्यमा किल्ला गाडेको छ त्यसले मात्र अन्तिम महान् युद्धमा अडिग भएर बस्न सक्दछ।

आफूलाई क्रूसमा टाँग्नेछु र आफू बौरिउठ्नेछु भनेर क्रूसमा टाँगिनुभन्दा पहिल्यै उद्धारकर्ताले चेलाहरूलाई सूचित गराउनुभएको थियो। उहाँका वचनहरूलाई चेलाहरूको हृदय र दिमागमा गाभिदिन स्वर्गदूतहरू उपस्थित थिए। तर चेलाहरूको हृदयबाट ती वचनहरू गायब भएका थिए। जब येशूलाई मारिँदा तिनीहरूको जाँच गरियो तब तिनीहरूमा भएका आशाहरू चक्नाचुर भए र येशूले अगाडिबाटै

भन्नुभएको कुराहरूलाई तिनीहरूले बिर्सीदिए। जसरी चेलाहरूलाई भविष्यका कुराहरूलाई खीष्टले प्रकट गर्नुभएको थियो त्यसरी नै हामीलाई पनि सरल रूपमा भविष्यवाणीहरू प्रकट भएका छन्। तर कहिल्यै पनि प्रकट नभएको जस्तै लाखौं मानिसहरूले ती महत्त्वपूर्ण सत्यहरूको ज्ञान बुझ्न सकेका छैनन्।

जब परमेश्वरले सावधानीहरू पठाउनुहुन्छ तब बुझ्न सक्ने क्षमता भएको प्रत्येक व्यक्तिले ती सन्देशहरूलाई ग्रहण गर्नु भनेर उहाँ अपेक्षा गर्नुहुन्छ। पशुरूपी शैतान र उसको मूर्तिलाई पूजा गर्ने व्यक्तिलाई डरलाग्दो न्यायको चेतावनी दिइएको छ (प्रकाश १४:९-११)। यस सन्देशले तिनीहरूलाई पशुको चिन्ह के हो र त्यसबाट कसरी अलग हुने भनेर सिक्न अग्रसर गराउँदछ। तर कतिपय मानिसहरूले बाइबलले सिकाएको सत्यलाई चाहेको हुँदैनन् किनभने तिनीहरूको पापले हृदयको चाहनालाई हस्तक्षेप गरेको हुन्छ। तिनीहरूले मनपराएका छलहरूलाई शैतानले साथ दिइरहेको हुन्छ।

सबै शिक्षादीक्षा र सुधारिएको जीवनको आधार बाइबल र बाइबलमात्र हो भनेर बाइबललाई मात्र मापदण्ड बनाएर राख्ने मानिसहरूलाई परमेश्वरले प्रोत्साहन दिइरहनुहुनेछ। बाइबलले निर्धारण गरेको दीक्षाको पक्ष वा विपक्षलाई प्रमाणित गर्न शिक्षित वा विद्वानहरूको विचार, विज्ञानको निष्कर्ष, धार्मिक सभासदहरूको निर्णय, बहुमतको आवाजलाई मापदण्डको रूपमा लिनुहुँदैन। सरल भाषामा "परमेश्वरले यसरी बोल्नुभयो" भन्ने कुरालाई हामीले माग गर्नुपर्दछ। पवित्र धर्मशास्त्र बाइबललाई आफैले खोजेर सत्यलाई पत्ता लगाउनुको सट्टा पास्टर, धर्मका विद्वान गुरुहरूलाई अगुवाई गर्न शैतानले प्रयोग गर्न सक्दछ। तिनीहरूलाई नियन्त्रण गरेर शैतानले विशाल समूहलाई प्रभाव पार्न सक्दछ।

जब खीष्ट आउनुभयो, सर्वसाधारण जनताले उहाँको वचनलाई खुशीसाथ सुनेका थिए। तर मूल पूजाहारी र समाजका अग्रजहरूले आफूहरूलाई येशूप्रतिको पूर्वाग्रहको बाकसभिन्न थुनिन मनपराएका

थिए। तिनीहरूले येशू नै मसीह हुन् भन्ने प्रमाणलाई ठुकराइदिएका थिए। कतिपय मानिसहरूले छक्क परेर सोध्थे, “हाम्रा शासक र विद्वान धर्मगुरुहरूले येशूलाई किन विश्वास गर्दैनन्?” धर्मका मतियारहरू वा धर्मगुरु भनाउँदाहरूले नै मुक्तिदातालाई अस्वीकार गराउन यहूदी राष्ट्रलाई उक्साएका थिए।

मानव प्रभुत्वलाई उचाल्ने काम गर्नु

कसैको चेतना वा आत्मनिर्णयमा प्रभुत्व जमाउने काममा मानिसलाई उचाल्ने प्रवृत्तिलाई खीष्टले अधिवाटै देख्नुभएको थियो। त्यस प्रवृत्ति सारा युगको निम्ति भयङ्कर श्राप भएर खडा भइरहेको छ। आँखा चिम्लेर अगुवाहरूको पछि नलाग्न भावी पिढीहरूलाई येशूले सचेत गराउनुभएको लेखा बाइबलमा छ।

बाइबललाई व्याख्या गर्ने अधिकार केवल रोमन क्याथोलिक चर्चको धर्मगुरुहरूलाई मात्र छ भनेर दाबी गरेको थियो। पन्ध्रौं शताब्दीमा आत्मिक सुधारवादी अभियानले सबै मानिसहरूलाई बाइबल पढ्ने अवसर प्रदान गरेतापनि कतिपय सुधारवादी वा प्रोटेस्टेन्ट चर्चका अगुवाहरूले हजारौं सर्वसाधारण जनतालाई स्वइच्छाले सत्यको खोजी गर्नबाट रोक लगाइरहेका छन्। तिनीहरूले रोमन क्याथोलिक चर्चको नीतिलाई नै अङ्गालेको देखिन्छ। चर्चले जे सिकायो त्यही मात्र विश्वास गर्नुपर्छ भनेर मानिसहरूबाट अपेक्षा गरिएको हुन्छ। चर्चको दीक्षामा असर पर्ने भएकोले हजारौं मानिसहरू धर्मशास्त्र बाइबलको सरल शिक्षाबाट बञ्चित भएर बसेका छन्।

धेरै मानिसहरू आफ्ना आत्माहरूलाई धर्मका पण्डितहरूलाई सुम्पन्न तयार हुन्छन्। कतिपय बाइबलका धर्मगुरुहरूले उद्धारकर्ता येशूका शिक्षाहरूलाई ओझेलमा पाउँ सिकाउँछन्। त्यसकारण के बाइबलका गुरु वा पण्डितहरू भयो भन्दैमा तिनीहरू कहिल्यै गल्ती नगर्ने मानिसहरू हुन् त? परमेश्वरको वचन हामीलाई थाहा छैन ती मानिसहरू परमेश्वरका चिराग बोक्नेहरू हुन् र तिनीहरूको अगुवाई

उचित छन् भनेर हामीले कसरी थाहा पाउने? नैतिक साहसको अभावमा कतिपय मानिसहरू आफूभन्दा जान्नेहरूको पछि लाग्दछन् र तिनीहरूले भनेको ठीक छ भनेर तिनीहरूको गल्तीमा आफूहरूलाई पनि गाँस्दछन् । ती मानिसहरू समयसापेक्ष बाइबलका सत्यहरूलाई देख्न त देख्छन् र सत्यलाई प्रचार गरिएको बेलामा पवित्र आत्माको शक्तिको अनुभव पनि गर्दछन् तर आफूहरूले व्यक्तिगतरूपमा बाइबल नपढ्दा चर्चका धर्मगुरुले जे सिकायो त्यसैमा पत्यार गर्छन्। परमेश्वरको सतज्ञानबाट तर्काएर राख्न ती मानिसहरूले धर्मगुरुहरूलाई नै सरिक गराउँछन्।

रेशमी डोरीको आकर्षणले बाँध्दै हजारौं मानिसहरूलाई क्रूसका बैरीहरूको पक्षमा शैतानले उभ्याउँछन्। आमाबाबु, दाजुभाई दिदीबहिनी, आत्मीय वा सामाजिक मित्रजस्तो रूप देखाएर मानिसहरूलाई पासोमा पार्दछन्। तिनीहरूको चङ्गुलमा परेपछि आफ्नो स्वविवेकले देखाएको बाटोमा पनि हिँड्न साहस गर्दैन।

ठीक बाटोमा हिँड्यो भने भइहाल्यो नी, मानिसले कसमाथि आस्था वा विश्वास राख्छ त्यसको पर्वाह छैन भनेर कतिले दाबी गर्दछन्। तर मानिसको जीवन कसमाथिको आस्था वा विश्वासमा ढालेको हुन्छ ? यदि हाम्रो पहुँचमा सत्य छ तर त्यसलाई वेवास्ता गरियो भने हामी उज्यालो होइन अन्धकारमा हिँड्न हिचकिचाउँदैनौं।

अज्ञानताले पाप र गलत गर्न छुटकारा दिँदैन। जब परमेश्वरको इच्छालाई चिन्ने प्रत्येक अवसरलाई मानिसले मिल्काइरह्यो भने “मलाई थाहा थिएन” भन्ने उसको बहानालाई उचित मानिँदैन। कोही यात्रु यात्रा गर्ने क्रममा चौबाटोमा आइपुग्छ र त्यहाँ कुन बाटो कहाँ जाने भनेर साइनबोर्डहरू टाँसेका खम्बाहरू उसले देख्छ। तर कुनबाटो कहाँ जाने भनेर लेखिएको साइनबोर्डलाई वेवास्ता गरेर आफूखुशी हिँड्यो भने ऊ गन्तव्य स्थानमा पुग्छ भन्ने छैन। भित्री मनले यही बाटो हिँड भनेकोले हिँड्ने भन्दैमा ऊ ठीक बाटोमै हिँड्छ भन्ने छैन।

सबभन्दा पहिलो र उच्च कर्तव्य

असल मनशाय हुँदैमा, जे ठीक छ त्यही गर्छु भनेर सोचदैमा र धर्मगुरुहरूले ठीक छ भनेकोले चलेको भन्दैमा त्यो मानिसमा सबै कुरा पुग्छ भन्ने छैन। पवित्र धर्मशास्त्र बाइबललाई ऊ आफैले केलाएर पढ्नुपर्छ। त्यस शास्त्रमा स्वर्गको यात्रामा जान कोरिएको नक्सा छ। कहिले पनि अनुमानको भरमा ऊ लाग्नु हुँदैन।

प्रत्येक सोचन सक्ने मानिसको पहिलो र उच्च कर्तव्य वा धर्म नै बाइबलबाट के सत्य छ त्यो सिक्नुपर्दछ। बाइबलबाट पाएको आत्मज्ञानमा आफू हिँड्नुपर्छ र अरू पनि हिँडोस् भनेर हौसला दिन उदाहरण बन्नुपर्दछ। परमेश्वरको सामु के जवाफ दिने भन्ने सोचाईमा परेर हामीले हाम्रोप्रतिको धारणालाई परमेश्वरको वचनसम्मत ढाल्नुपर्छ।

कतिपय ठूला ठूला बुद्धिजीवी भनाउँदाहरू र बडे बडे विद्वानका खोल ओढ्नेहरूले बाइबल रहस्यमय छ, त्यसमा कसैले हतपत्त नबुझ्ने आत्मिक तत्वहरू छन् जुन त्यहाँ लेखिएको भाषाको भरमा बुझ्न सकिँदैन भनेर सिकाउँदछन्। बाइबलमा लेखिएको भाषाकै अनुसार त्यसको अर्थ खोल्नुपर्छ, केवल साङ्केतिक वा प्रतीकबाहेक। यदि बाइबल जसरी लेखिएको छ त्यसरी नै पढियो भने गलत बाटोमा हिँडेका हजारौं अलमलिएका इसाईहरू खीष्टको दायरामा सफलतापूर्वक आउन सक्दछन्।

कतिपय विद्वान भनाउँदाहरूले वेवास्ता गरेका बाइबलका वचनहरू खीष्टको पाठशालामा लाग्नेहरूको निमित्त सान्त्वनादायक र आनन्दप्रद हुन्छन्। बाइबलमा लेखिएका सत्य कुराहरू जान्न मानिसमा ठूलो बौद्धिक क्षमता हुनुपर्छ भन्ने छैन। तर कोही मानिसले धार्मिक चरित्रवान हुने प्रवृत्त चाहनालाई मध्यनजर राखेर धर्मशास्त्र बाइबल अध्ययन गर्नु भन्ने उसले त्यसबाट आत्मज्ञान प्राप्त गर्न सक्दछ।

प्रार्थना गर्ने र बाइबल पढ्ने बानीलाई वेवास्ता गर्दा हुने नतिजाहरू

प्रार्थनाबिना बाइबल कहिल्यै पनि पढ्नुहुन्न। महत्त्वपूर्ण बुझ्नुपर्ने कुराहरू बुझ्न पवित्र आत्माले मात्र सिकाउन सक्नुहुन्छ। यदि कुनै नबुझेको कुराहरूमा हामी अडिक्यौं भने पनि पवित्र आत्माले बुझाउन सक्नुहुन्छ। परमेश्वरको वचन बुझ्न स्वर्गका दूतहरूले मानिसको हृदयलाई तयार पार्दछन्। धर्मशास्त्रमा भएको सौन्दर्यताले हामी मुग्ध हुनसक्छौं र त्यसमा भएका परमेश्वरको प्रतिज्ञाहरूले हामीहरूको आत्मबल बलियो हुनसक्छ। परीक्षा, दुःख कष्ट आउँदा कतिपय मानिसहरू त्यसको सामना गर्न असमर्थ हुन्छन् किनभने तिनीहरूले परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई तुरून्तै सम्झन सक्दैन र शैतानसँग भिँड्न बाइबलको हतियार भिरेको हुँदैन। तर जो मनैदेखि सिक्न चाहना गर्छन्, तिनीहरूलाई सिकाउन स्वर्गदूतहरू चारैतिर रहिरहेका हुन्छन्। जब आवश्यकता हुन्छ तिनीहरूलाई बाइबलका आवश्यक सत्यहरूलाई ती स्वर्गदूतहरूले स्मरण गराउँछन्।

“पिताले मेरो नाउँमा सहायता गर्न पठाउनुहुने पवित्र आत्माले तिमीहरूलाई सबै कुरा सिकाउनुहुनेछ र मैले भनेका सबै कुराको सम्झना गराउनुहुनेछ।” यूहन्ना १४:२६। तर जब कष्टको समयमा खीष्टको शिक्षादीक्षाहरू हाम्रो दिमागमा आएको हामी चाहन्छौं भने परमेश्वरको आत्माले हामीलाई सम्झना गराउन तिनीहरूलाई हाम्रो दिमागमा पहिले नै थुपारिराख्नुपर्छ।

यस संसारमा जन्मिएका सारा मानिसहरूको भविष्य निर्णायक घडीमा आइपुगेको छ। खीष्टका प्रत्येक भक्तले हृदयदेखि यो प्रार्थना गर्नुपर्छ: “प्रभु, तपाईंले मलाई के गरेको चाहनुहुन्छ?” प्रेरित ९:६। परमेश्वरका गहिरा गहिरा कुराहरू हामीले अहिले खोज्नुपर्छ र उहाँसँग जीवित अनुभवको चाहना गर्नुपर्छ। खेर फाल्ने समय अलिकति पनि छैन। हामी शैतानको आकर्षित चक्रव्युहमा छौं। हे परमेश्वरका योद्धाहरू, नसुत !

आफूले नराम्रो केही गरेको छैन भनेर कतिले आफूले आफैँलाई धाप मार्दछन्। तिनीहरू परमेश्वरको बगैँचामा रूखहरू मात्र भएर बसेको पुग्दैन। तिनीहरूले फल फलाउनु पर्दछ। परमेश्वरका खेतालाहरू भनेर तिनीहरूको नाउँ स्वर्गको पुस्तकहरूमा लेखिएका हुन्छन्। जो मानिसहरू परमेश्वरको सदाशयतालाई अलिकति भएतापनि वेवास्ता गर्छन् र उहाँको अनुग्रहलाई दुरूपयोग गर्छन्, तिनीहरूलाई सहनशील कोमल हृदय भएको परमेश्वरले उहाँतिर फर्क भनेर आह्वान गरिरहनुहुन्छ।

गर्मी ऋतुमा सधैं हरियो रहने रूख र अरू रूखहरूको बीचमा त्यत्ति भिन्नता भएको देखिँदैन। तर जब चिसो यामको झोक्का आउँछ तब सधैं हरियो भएर बस्ने रूख हरियै भएर बस्छ तर अरूचाहिँ सुकेर जान थाल्छ। जतिसुकै विरोध आओस्, जतिसुकै अरूले असहिष्णुता जारी राखोस्, जतिसुकै यातनाको आगो बलोस्, र जतिसुकै ढाँगी र आधीमनले विश्वास गर्नेहरूले विश्वासलाई त्यागोस्, तर सत्य इसाई वा येशूभक्त व्यक्ति सम्पन्न भएको दिनहरूमा भन्दा अडिग भएर बस्छ, उसको विश्वास बलियो हुँदै जान्छ, उसको आशा चहकिलो हुँदै जान्छ।

“त्यो खोलाको छेउमा उम्रेको रूखजस्तो हो, जसको जरा पानीसम्म फिजिएको हुन्छ। गर्मीका दिनमा त्यसलाई डर हुँदैन किनभने त्यसका पातहरू सधैंभरि हरिया रहन्छन्। खडेरी पर्दा पनि त्यसलाई केही चिन्ता हुँदैन किनभने त्यसले आफ्नो फल दिइरहन्छ।” यर्मिया १७:८।

सत्यको पक्षमा

परमेश्वर सृष्टिकर्ता हुनुभएको आधारमा उहाँको उपासना गर्नु मानिसको कर्तव्य हो। “परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ भनी जान। उहाँले नै हामीलाई बनाउनुभयो, र हामी उहाँकै हौं, हामी उहाँका प्रजा र उहाँको गोठका भेडाहरू हौं।” “आओ, दण्डवत् गरौं र निहुरौं, हाम्रा सृष्टिकर्ता परमेश्वरकै सामु घुँडा टेकौं।” भजन १००:३, ९५:६।

मानव जगतलाई सृष्टिकर्ताको आराधना गर र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर भनेर प्रकाश १४ अध्यायमा आह्वान गरिएको छ। “तर सातौँचाहिँ दिन परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको निमित्त शबाथ-दिन हो। त्यसमा तिमीहरूले केही काम नगर्नु, न त आफ्नो छोराले, न छोरिले, न कमारा-कमारीले, न गाईबस्तुले, न मूल ढोकाभिन्न भएको परदेशीले केही काम गरोस्। किनकि छ दिनमा परमप्रभुले आकाश, पृथ्वी, समुद्र र तिनमा भएका सबै थोक बनाउनुभयो, तर सातौँ दिनमा चाहिँ विश्राम गर्नुभयो। त्यसकारण परमप्रभुले शबाथ दिनलाई आशिष् दिनुभयो, र त्यसलाई पवित्र गर्नुभयो।” प्रस्थान २०:११। हप्ताको सातौँ दिन अर्थात् शनिवारको दिनको बारेमा परमेश्वरले अगाडि भन्नुहुन्छ, “मेरा शबाथहरू पवित्र राख, र ती मेरो र तिमीहरूका बीचमा चिन्ह होऊन्। तब तिमीहरूले म नै परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर हुँ भनी जान्नेछौं।” इजकिएल २०:२०। यदि मानव जगतले विश्वव्यापीरूपमा शबाथमा झुकाव राखेर त्यसप्रति सोचविचारमा तल्लिन हुँदै त्यसलाई पालन गर्दै सृष्टिकर्ताप्रति आकर्षित भएर आराधना गरेको भए यस संसारमा मूर्तिपूजक, नास्तिक र धर्मप्रति वाक्क हुने व्यक्तिहरूको प्रादुर्भाव हुने थिएन। सत्य सनातन सृष्टिकर्ता परमपिता परमेश्वरप्रति बफादार छ भनेर प्रमाणित गर्ने चिनो नै शबाथ हो। “स्वर्ग, पृथ्वी, समुद्र र पानीका मूलहरू बनाउनुहुनेलाई दण्डवत् गर।” प्रकाश १४:७। परमेश्वरको

उपासना गर र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर भन्ने सन्देशमा चौथो आज्ञालाई पालन गर भनेर आह्वान गरिएको छ।

सत्यको पुनःप्रतिस्थापन

संसारको अन्तिम इतिहासमा शबाथको चलन पुनः चालु गरिनेछ भनेर अगमवक्ता यशैयाले भनेका छन्: “त्यो मानिस धन्यको हो जसले यो गर्दछ, त्यो मानिस, जो यस कुरामा स्थिर रहन्छ, जसले शबाथ-दिन बिटुलो नपारी मान्छ, र आफ्नो हात कुनै पनि खराब गर्नबाट अलग राख्छ।” परमप्रभुसँग आफूलाई बन्धनमा बाँधेको कुनै विदेशीले यसो नभनोस्, “निश्चय नै परमप्रभुले मलाई आफ्नो प्रजाबाट अलग गर्नुहुनेछ।” कुनै पनि नपुंसकले यस्तो उजूर नगरोस्, “हेर, म त सुकेको रूख हुँ।” किनकि परमप्रभु भन्नुहुन्छ, “मेरा शबाथहरू पालन गर्ने, मलाई इच्छा लागेको काम गर्ने, र मेरो करारलाई दृढतापूर्वक समात्ने नपुंसकहरूलाई म मेरो मन्दिर र त्यसका पर्खालहरूभित्र छोराछोरीहरू भन्दा पनि अझ असल स्मारक तुल्याउनेछु, र तिनीहरूलाई अझ असल नाउँ दिनेछु। म तिनीहरूलाई कहिल्यै नकाटिने अनन्तको नाउँ दिनेछु। “परमप्रभुको सेवा गर्न, परमप्रभुको नाउँलाई प्रेम गर्न र उहाँको आराधना गर्न, शबाथ-दिन बिटुलो नपारी मान्न र मेरो करार पालन गर्न परमप्रभुमा बाँधिएका सबै विदेशीहरूलाई म मेरो पवित्र पर्वतमा ल्याएर मेरो प्रार्थनाको घरमा आनन्दित तुल्याउनेछु। तिनीहरूका होमबलि र बलिदानहरू मेरो वेदीमा ग्रहणयोग्य हुनेछन्, किनकि मेरो भवन सबै जातिहरूका निमित्त प्रार्थनाको घर भनिनेछ।” यशैया ५६:२-७।

माथिका ती वचनहरूको सन्दर्भमा इसाई युगमा लागु हुन्छ (पद ८)। अन्यजाति वा गैर-यहूदीहरू जम्मा हुनेछन् भनेर भविष्यवाणी गरिएको छ। त्यो भविष्यवाणी पूरा हुन्छ, जब उहाँका सेवकहरूले सारा संसारमा सुसमाचार खुशीको खबर प्रचार गर्नेछन्।

“मेरा भक्तहरूको बीचमा मेरो व्यवस्थाको लालमोहर लगाउनु” (यशैया ८:१६) भनेर परमेश्वरले निर्देशन दिनुहुन्छ। परमेश्वरको

व्यवस्थाको लालमोहर वा टाँचा चौथो आज्ञामा पाइन्छ। परमेश्वरको नाउँ र उहाँ व्यवस्था दिने न्यायकर्ता हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण दश आज्ञाहरूमा केवल चौथो आज्ञामा मात्र पाइन्छ। जब रोमन क्याथोलिक चर्चको सर्वोच्च धर्मगुरु पोपले आफ्नो अधिकार प्रयोग गरि हप्ताको सातौँ दिन अर्थात् शनिबारलाई बदलेर प्रथम दिन अर्थात् आइतवारको दिनलाई सबै इसाईहरूले मान्नुपर्छ भन्ने उर्दी दिए तब परमेश्वरको दश आज्ञाबाट त्यो टाँचालाई हटाइएको थियो। परमेश्वर सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ भन्ने स्मृति र उहाँको आधिपत्यको प्रमाण शबाथलाई उचाली त्यसको गरिमालाई पुनर्स्थापित गर्न येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई आह्वान गर्नुभएको थियो।

आइतवार, येशूको पुनरुत्थानको दिन भएकोले त्यसलाई इसाई शबाथ भनेर पालन गर्नु भनेर प्रायःजसो सबै प्रोटेस्टेन्ट वा इसाई धर्मालम्बीहरूले सिकाउँदछन्। तर हप्ताको पहिलो दिनलाई न त खीष्टले न त प्रेरितहरूले सम्मान गरेका थिए। “विधिविहीनको रहस्य” (२ थेस्सोलोनिकी २:७(रूपान्तरित)मा आइतवारलाई पालन गर्ने जग स्थापना भएको छ। परमेश्वरको विधिदेखि विचलित पार्ने तत्वहरू पावलको समयदेखि नै क्रियाशील हुन थालेको थियो। पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलले अनुमोदन नगरेको दिनलाई पालन गराउने इसाई बनाउँदाहरूको नियत के हो?

हुन त कतिपय प्रोटेस्टेन्ट इसाई विद्वान तथा धर्मगुरुहरूले यो स्वीकार गर्दछन् कि “आइतवारलाई शबाथ पालन गर भनेर दिएको निर्देशन नयाँ करारमा मौन छ न त त्यसदिनको विधिहरूलाई पालन गर्न कुनै राय नै व्यक्त गरिएको छ।”

“खीष्टको मृत्युसम्म पवित्र दिनलाई कुनै परिवर्तन गरिएको थिएन। येशूका चेलाहरूले पनि शबाथलाई त्याग्न भनेर लेखा छोडेर गएका छैनन्। हप्ताको पहिलो दिनलाई शबाथ पालन गर्नु भनेर तिनीहरूले सिकाएर गएका छैनन्।”

तिनीहरूको चर्चले शबाथलाई परिवर्तन गरेको हो भनेर रोमन क्याथोलिकका अनुयायीहरूले दाबी गर्दछन्। कतिपय प्रोटेस्टेन्ट इसाईहरूले आइतवारलाई पालन गर्दा तिनीहरूले रोमन क्याथोलिक चर्चको आधिपत्यलाई स्वीकार गर्दछन् भनेर रोमन क्याथोलिक धर्माबलम्बीहरूले आइतवारलाई मात्रै इसाईहरूको भेद खोल्दछन्। यस्तो वक्तव्य प्रकाशित भएको छ: “पुरानो व्यवस्थाअनुसार शनिवारलाई पवित्र दिन मानिएको थियो, तर पवित्र आत्माको अगुवाईमा येशू ख्रीष्टको निर्देशनअनुसार रोमन क्याथोलिक चर्चले शनिवारको बदली आइतवारलाई पवित्र दिन बनाएको छ। सातौँ दिनलाई पवित्र बनाइएको छैन। अहिले आइतवारलाई प्रभुको दिन भनेर अर्थ लगाइएको छ।”

धर्मशास्त्र बाइबलमा यो निर्देशन दिइएको छ: “१ “चर्को गरी करा, नथाम्। तुरहीको आवाज जस्तै उच्च सोरले करा। मेरो प्रजालाई तिनीहरूको बागीपन र याकूबको घरानालाई तिनीहरूका पाप जनाइदे। २ किनकि तिनीहरूले मलाई दिनहुँ खोज्छन्। जे ठीक छ त्यही गर्ने र आफ्ना परमेश्वरको आज्ञा भङ्ग नगर्ने तर मेरो मार्ग जान्न इच्छा गर्ने जातिजस्तै तिनीहरू देखिन्छन्। तिनीहरू मसँग उचित निर्णयहरू माग्छन्, र परमेश्वर तिनीहरूका नजिकै आऊन् भनी उत्सुक भएका देखिन्छन्।” यशैया ५८:१,२। परमेश्वरको सेवा गर्ने भनेर आफूहरूलाई धर्मी ठहराउनेहरूले परमेश्वरको आज्ञालाई उलङ्घन गरेकोमा आपत्ति जनाउनु भनेर उहाँले आफ्ना जनहरूलाई सुनाउनुहुन्छ। मानव हृदयलाई खोज्ने परमेश्वरको त्यस गम्भीर आरोपले परमेश्वरका आचारसंहितालाई इसाई हुँ भनेर दाबी गर्नेहरूले कुल्चिरहेका छन् भनेर स्पष्ट पार्दछ।

परमेश्वरको कुन विधिलाई मानिसहरूले त्यागे भनेर यशैया अगमवक्ताले औल्याउँछन्, “तिमीहरूका मानिसहरूले पुराना भग्नावशेष फेरि बनाउनेछन्। धेरै पुराना जगहरू तिनीहरूले उठाउनेछन्। तिमीहरू भत्केका पर्खालहरू निर्माण गर्ने, र बस्ने घरहरूका निम्ति

बाटो फेरि नयाँ बनाउनेहरू भनिनेछौं। तिमीहरूले मेरो शबाथ-दिन तोडेनौ र मेरो पवित्र दिनमा आफूखुशी गरेनौ भने, र परमप्रभुको शबाथलाई आदरणीय ठान्यौ, र आफ्नो इच्छाअनुसार नगरी यस दिनलाई मान्यता दियो र यसमा आफ्नो खुशी नगरी व्यर्थका कुरा गरेनौ भने, तिमीहरूले परमप्रभुमा रमाहट पाउनेछौ, र म तिमीहरूलाई देशका उच्च स्थानहरूमा सवार गर्ने तुल्याउनेछु र म तिमीहरूलाई तिमीहरूका पुर्खा याकूबको उत्तराधिकारबाट भोज खुवाउने तुल्याउनेछु।” परमप्रभुको मुखैले यसो भन्नुभएको छ।” यशैया ५९:११-१४।

जब रोमन क्याथोलिक चर्चले आफ्नो अधिकार प्रयोग गरि परमेश्वरले दिनुभएको शबाथलाई परिवर्तन गर्नु तब उनले उहाँको व्यवस्था वा विधिको शासनलाई भङ्ग गरेको थियो। तर त्यो भङ्ग गरेको व्यवस्थालाई निर्माण गर्न समय आएको छ।

अदनको बगैचामा पापरहित भएको बेलामा र पापमा फसेपछि दुःखित भएको आदमले सबाथलाई पालन गरेका थिए। हाबिलदेखि नोहासम्म, अब्राहमदेखि याकूबका पुर्खाहरूले शबाथलाई विधिपूर्वक पालन गरेका थिए। मरुभूमिमा सारा जनसमूहलाई परमेश्वरले सम्बोधन गर्नुभएको थियो। त्यसबेला उहाँले आफ्नो व्यवस्थाको घोषणा गर्नुभएको थियो।

सत्य शबाथलाई सधैं पालन गरिएको थियो

सृष्टिको सुरुदेखि अहिलेसम्म सत्य शबाथलाई पालन गरिनै रहेको छ। धर्मको खोल ओढेका “पापको मानिस”ले परमेश्वरको पवित्र दिनलाई कुल्चन सफल भएतापनि कहीं कहीं गोप्य ठाउँहरूमा परमेश्वरका भक्तहरूले सत्य शबाथको गरिमालाई मान्यता दिइरहेका छन्। सुधारवादी युगको फलस्वरूप प्रोटेस्टेन्ट चर्चको उदय भएतापनि अधिकांस इसाईहरूले आइतवारलाई नै पवित्र दिन भनेर मानिरहेका थिए। तर पनि प्रत्येक पिँढीमा कोही न कोहीले परमेश्वरको पवित्र दिनलाई पालन गरिरहेका थिए।

अनन्तको सुसमाचार प्रचार गर्ने, साथै शबाथको बारेमा मात्रै ती सत्यहरूले खीष्टको असली चर्च कुन् भनेर उहाँको आगमनमा छुट्याइनेछ। “परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने र येशूमाथि विश्वास राख्ने सन्तहरूको धैर्य धारण यसैमा छ।” प्रकाश १४:१२।

स्वर्गमा भएको पवित्र मन्दिरमा येशूले हाम्रो निम्ति गरिरहनुभएको प्रधान पूजाहारीको सेवाकार्य र परमेश्वरको दश आज्ञाको बारेमा ज्ञानबोध पाएकाहरूले सत्यले कसरी मेल खाएको छ भन्ने कुरादेखि अत्यन्त आनन्द मानेका थिए। आफूले पाएका आत्मज्ञानलाई अरू इसाईहरूलाई पनि फैलाउन तिनीहरूले चाहेका थिए। तर धेरै इसाई हुँ भनेर दाबी गर्नेहरूले लोकसम्मत धार्मिक दीक्षाबाट फरक देखिएकोले सत्य आत्मज्ञानलाई स्वागत गर्न चाहेन।

सत्य शबाथको बारेमा अरू इसाईहरूलाई सुनाउँदा तिनीहरूले यसरी जवाफ दिएका थिए: “हामीले सधैं आइतवारलाई मानिआएका छौं। हामीहरूका पितापुर्खाले त्यही दिनलाई मानेका थिए र धेरै असल मानिसहरू त्यही दिनलाई मानेर मरेर गए। नयाँ शबाथलाई (सृष्टिको सुरुमा नै सनातन परमेश्वरले दिनुभएको पवित्र शबाथलाई अज्ञानताको कारण नयाँ शबाथ वा खतम भइसकेको पुरानो शबाथ भनेर प्रायःजसो इसाई धर्मालम्बीहरूले मान्दछन्) पालन गर्दा संसार वा लोकप्रिय आइतवारको तालमेलबाट हामीलाई अलग गरिन्छ। सारा संसारले आइतवार पालन गरिरहेका छन्, जाबो सानो झुण्डले सातौँ दिन पालन गर्दा के उपलब्ध हुनसक्छ र?” त्यही तर्कले यहूदीहरूले खीष्टलाई बहिष्कार गरेका थिए। त्यसकारण प्रोटेस्टेन्ट चर्चको अग्रज मार्टिन लुथरको समयमा पनि पोप र उसका अनुयायीहरूले सकली इसाईहरू रोमन क्याथोलिक चर्चकै सदस्य भएर मरे भनेर तर्क प्रस्तुत गरेका थिए। त्यसकारण त्यही धर्म ठीक छ। यस्ता किसिमका धारणाहरूले परमेश्वरप्रतिको सत आस्थाको प्रगतिमा बाधा ल्याउँछ।

शताब्दीयौँदेखि आइतवार पालन गर्ने विधि व्यापकरूपमा फैलिरहेको छ भनेर धेरैले सिकाउँदछन्। तर त्यसको प्रतिवाद गर्न

सत्य शबाथ संसार जस्तै पुरानो छ र परमेश्वर आफैले स्थापना गर्नुभएको छ भनेर देखाइनुपर्दछ।

शबाथको बारेमा बाइबलमा देखाइएका ज्ञानहरूको कमिले गर्दा कतिले भन्दछन्: हाम्रा महान् विद्वानहरूले शबाथको बारेमा किन सोधेनन्? तपाईंहरू जस्तै थोरैले मात्र विश्वास गर्दछन्। तपाईंहरू मात्र ठीक अरू ती महान् विद्वानहरू बेठीक भन्न मिल्दैन।"

त्यस्ता तर्कहरूसँग सामना गर्न पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलका पदहरूलाई उद्धृत गर्नुपर्छ र साथै सारा युगमा परमेश्वरका जनहरूलाई कसरी व्यवहार गरियो त्यसबारेमा पनि ज्ञान हुनु आवश्यक छ। आफैले निर्धारण गरेका नीतिहरू र धार्मिक प्रणालीमा विश्वास गर्ने र परमेश्वरको धर्मशास्त्र बाइबलले सिकाएका कुराहरूलाई त्यक्तिको ध्यान दिनु आवश्यकता छैन भनेर ती विद्वानहरूले जिकिर गर्ने भएकोले सत्यलाई सुधार्ने प्रक्रियामा परमेश्वरले तिनीहरूलाई चुन्नुहुन्न। कतिपटक अनपढ वा अलिकति मात्र पढेका मानिसहरूलाई सत्यको प्रचार गर्न परमेश्वरले चुन्नुहुन्छ। तिनीहरू विद्वान भएको कारणले होइन तर आफू अल्पज्ञान भएको र परमेश्वरबाट सिक्न उत्सुक भएकोले नै त्यस्ता मानिसहरूप्रति परमेश्वरले नजर लगाउनुहुन्छ। तिनीहरूको नम्रता र परमेश्वरको आज्ञालाई शिरोपर गर्ने प्रवृत्तिले तिनीहरूलाई महान् बनाउँछ।

आस्था र साहस

चालीस वर्षसम्म इस्राएलीहरू उजाड स्थानमा भौतारिऊन् भन्ने परमेश्वरको चाहना थिएन। उहाँले ती मानिसहरूलाई इजिप्टबाट सिधै कनान देशमा (आधुनिक इस्राएल) लगेर पवित्र र खुशी बनाएर स्थापना गर्न परमेश्वरको इच्छा थियो। तर बाइबल स्पष्ट छ, "तिनीहरूको अविश्वासले गर्दा तिनीहरू भिन्निन सकेनन्।" हिब्रू ३:१९। त्यही प्रकारले खीष्टको आगमन ढिलो होस् र उहाँका जनहरू यस संसारमा वर्षौंसम्म पाप र कष्टको चँगुलमा परून् भन्ने परमेश्वरको चाहना होइन। अविश्वासले गर्दा मानिसहरूलाई परमेश्वरबाट अलग गरियो।

संसारलाई करूणा देखाइएको कारणले नै येशूको आगमन ढिलो भएको हो। परमेश्वरको क्रोध पोखिनुभन्दा पहिले पापीहरूले चेतावनीका आवाजहरू सुनुन् र परमेश्वरमा सुरक्षित होऊन् भनेर नै येशूको दोस्रो आगमन पर सरिरहेको छ।

पहिलाका युगहरूमा जस्तै जब सत्य वचनलाई मानिसहरूको सामु प्रस्तुत गरिन्छ त्यहाँ विरोधको आगो सल्किनेछ। अलौकिक प्रिय सत्यलाई प्रचार गर्नेहरूको विपक्षमा धेरै मानिसहरूले तिनीहरूको नियत र चरित्रमाथि आक्रमण गर्नेछन्। इस्राएललाई तहसनहस पार्न खोज्ने एलिया हुन् भनेर उनको खिलाफमा राजा नै लागेको थियो भने यर्मियालाई देशद्रोही र गद्दार भनेर आरोप लगाएर जनताले दुःख दिएका थिए। मन्दिरलाई विटुलो बनाउने भनेर पावललाई त मन्दिरमै अतिवादी यहूदीहरूले मार्न खोजेका थिए।

सन्त र शहीदहरूले स्वीकार गरेको आस्था, तिनीहरूको पवित्र र अखण्ड निष्ठाका अनुकरणीय उदाहरणहरूले परमेश्वरको वर्तमान आह्वान गरिएका साक्षी बक्नेहरूलाई प्रेरणा र साहस दिनुपर्दछ। यस्तो समयमा परमेश्वरका सेवकहरूलाई यो निर्देशन सम्बोधन गरिएको छ: “चर्को गरी करा, नथाम्। तुरहीको आवाज जस्तै उच्च सोरले करा। मेरो प्रजालाई तिनीहरूको बागीपन र याकूबको घरानालाई तिनीहरूका पाप जनाइदे।”, “हे मानिसको छोरो, मैले तँलाई इस्राएलका घरानाको पहरादार तुल्याएको छु। यसैले मैले भनेको कुरा सुन् र तिनीहरूलाई मबाट चेतावनी दे।” यशैया ५८:१ र इजकिएल ३३:७।

असुविधा र अरूको भनाइ खानुपर्ने संस्कार नै सत्यलाई स्वीकार नगराउने बाधाको रूपमा खडा भएको छ। सत्यको खिलाफमा प्रस्तुत गर्ने तर्क केवल बाधा मात्र हो, तर सत्यको विरोधमा बक्ने शैतानसँग सत्यलाई खण्डन गर्ने अरू आँट छैन। तर खीष्टका सत भक्तहरूले सत्य लोकप्रिय हुनसम्म पर्खेर बस्दैन। तर तिनीहरूले प्रेरित पावलसँग सहमत हुँदै क्रूसलाई यसरी अङ्गाल्छन्: “किनकि हाम्रो हलुको र क्षणभरको कष्टले हाम्रानिमित्त अतुलनीय तथा अनन्तको महान् महिमा

तयार गरिरहेछ।" र साथै मोशाको अनुभवलाई सम्झँदै भन्दछन्
"मिश्रदेशको धन-सम्पत्तिभन्दा खीष्टको निमित्त निन्दित हुन तिनले
मूल्यवान् सम्पत्ति ठाने।" २ कोरन्थी ४:१७, हिब्रू ११:२६।

जुन ठीक वा उचित छ त्यसलाई नै ठीक वा उचित भनेर
रोज्नुपर्छ, र बाँकी नतिजा परमेश्वरमा छोड्नुपर्छ। आस्था, नीति र
साहसमा चल्ने मानिसहरूप्रति यस संसार कृतज्ञ छ किनभने तिनीहरूकै
कारण यस संसारमा ठूला ठूला सुधार भएका थिए। यस समयमा पनि
त्यस्ता मानिसहरूले आत्मिक सुधारका कामहरूलाई निरन्तरता
दिइरहनुपर्दछ।

साँचो वा सककलीआशा

मानव जगतको मुक्तिको महान् कार्य सम्पन्न गर्न आउनुहुने येशूको दोस्रो आगमन पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको मूल विषयवस्तु हो। पापले गर्दा गुमेको आनन्दमय स्वर्गस्थलमा फेरि ल्याइयोस् भनेर अदनको बगैँचादेखि अहिलेसम्म विश्वासका सन्तानहरूले प्रतिज्ञा गरिएको प्रभुलाई पर्खिरहेका छन्।

तीन सय वर्षसम्म परमेश्वरसँगै हिँडेका अदनको बगैँचामा सृष्टिभएको आदमको सातौँ पुस्ताको हनोकले यो घोषणा गरेका थिए, “हेर, परमप्रभु आफ्ना असंख्य पवित्र जनहरूसँग आउनुभयो, सबैको इन्साफ गर्न, सबै मानिसहरूलाई दण्ड दिन, जसले अधार्मिक रीतिले भक्तिहीन कार्यहरू गरेका छन् र ती भक्तिहीन मानिसहरूलाई दण्ड दिन जसले उहाँको विरुद्धमा कठोर कुरा बोलेका छन्।” यहूदा १४(१५)। महासास्ती खाइरहेको अय्यबले पनि यसरी चित्कार गरेका थिए, “तर म जान्दछु, मेरा उद्धारक जीवित हुनुहुन्छ, सबैभन्दा अन्तिम समयमा उहाँ पृथ्वीमा खडा हुनुहुनेछ। अनि मेरा छाला नाश गरिसकेपछि, मेरो शरीरमै म परमेश्वरलाई देखेनेछु। म आफ्नै आँखाले उहाँलाई देखेनेछु, आफैँले नै देखेनेछु अरू कसैले होइन। मेरो हृदय मभित्रै कति लालायित बन्छ!” (अय्यव १९:२५-२७)। ख्रीष्टको आगमनको बारेमा कवि र अगमवक्ताहरूले आगो जस्तो प्रज्वलित शब्दहरूले व्यक्त गरेका थिए। “स्वर्ग आनन्दित होस्, र पृथ्वी रमाओस्, समुद्र र त्यसमा भएका सबै थोकले हर्षनाद गरून्। खेत र त्यसमा भएका सबै कुरा उल्लसित होऊन्। तब जङ्गलमा भएका वृक्षहरू आनन्दले गाउनेछन्, तिनीहरूले परमप्रभुको सम्मुख गाउनेछन्, किनकि उहाँ आउनुहुन्छ, उहाँ पृथ्वीको न्याय गर्न आउनुहुन्छ। उहाँले संसारको न्याय धार्मिकतामा, र

मानिसहरूको न्याय आफ्नो सत्यतामा गर्नुहुनेछ।" भजन ९६:११-१३।

परमेश्वरको अगमवक्ता यशैयाले यसरी भविष्यवाणी गर्छन्, "त्यस दिन तिनीहरूले यसो भन्नेछन्, "निश्चय उहाँ नै हाम्रा परमेश्वर हुनुहुन्छ, हामीले उहाँमाथि भरोसा गर्नु र उहाँले नै हामीलाई बचाउनुभयो। उहाँ नै परमप्रभु हुनुहुन्छ, उहाँमाथि हामीले भरोसा गर्नु र उहाँले गर्नुभएको उद्धारमा हामी खुशी होऔं र रमाऔं।" यशैया २५:९।

आफ्ना चेलाहरूलाई सान्त्वना दिँदै उहाँको आगमन सुनिश्चित छ भनेर येशूले भन्नुभएको थियो: "तिमीहरूको हृदय व्याकुल नहोस्। तिमीहरू परमेश्वरमाथि विश्वास गर्दछौ, ममाथि पनि विश्वास गर। मेरा पिताको घरमा बस्ने ठाउँहरू धेरै छन्। त्यसो नभए, के म तिमीहरूलाई भन्नेथिएँ र, कि तिमीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पार्न म गइरहेछु? अनि गएर मैले तिमीहरूका निम्ति ठाउँ तयार पारेपछि म फेरि आउनेछु, र तिमीहरूलाई मकहाँ लैजानेछु, र जहाँ म छु, त्यहाँ तिमीहरू पनि हुनेछौ।", "जब मानिसको पुत्र सारा स्वर्गदूतहरूसँग आफ्नो महिमामा आउनेछ, तब ऊ आफ्नो महिमामय सिंहासनमा बस्नेछ। र उसको सामुन्ने सबै जातिहरू भेला हुनेछन्, र जसरी गोठालाले भेडा र बाखालाई छुट्ट्याउँछ, त्यसरी नै उसले तिनीहरूलाई एउटालाई अर्काबाट अलग गर्नेछ। उसले भेडाहरूलाई आफ्नो दाहिनेपट्टि, र बाखाहरूलाई देब्रेपट्टि राख्नेछ।" यूहन्ना १४:१-३, मत्ती २५:३१-३३।

येशूको पुनरागमनको बारेमा चेलाहरूलाई स्वर्गदूतहरूले दोन्याएका थिए, "गालीलका मानिस हो, तिमीहरू किन आकाशतिर हेर्दै उभिरहेका छौ? यही येशू, जो तिमीहरूबाट स्वर्गमा लगिनुभयो, अहिले जसरी तिमीहरूले उहाँलाई स्वर्गमा जानुभएको देख्यौ, त्यसरी नै उहाँ फेरि आउनुहुनेछ।" प्रेरित १:११। र पावलले पनि साक्षी दिन्छन्: "किनकि प्रभु स्वयम् हुकुमको गर्जनसित, प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र

परमेश्वरका तुरहीको सोरसित स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ, र खीष्टमा मरेकाहरूचाहिँ पहिले बौरिउठ्नेछन्। तब हामी बाँचिरहेका र छोडिएकाहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न तिनीहरूका साथसाथै बादलमा उठाइलगिनेछौं, र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहनेछौं।" १ थेसलोनिकी ४:१६-१७। आफ्नो विश्वासको निम्ति पत्मोसको टापुमा फ्याँकिएका येशूका चेला यूहन्नाले पनि भविष्यवाणी गरेका थिए: "हेर, उहाँ बादलहरू साथ आउँदैहुनुहुन्छ, र हरेक आँखाले उहाँलाई देखेछ, तिनीहरूले पनि जसले उहाँलाई घोचे । र पृथ्वीका सबै कुलहरूले उहाँको कारण विलाप गर्नेछन्। यसै होस्। आमेन।" प्रकाश १:७।

उहाँको आगमनपछि लामो समयसम्म शासन गरिरहेको दुष्टको शक्ति चकनाचुर हुनेछ: "अनि सातौँ स्वर्गदूतले आफ्नो तुरही फुके, र त्यसपछि स्वर्गमा यसो भन्ने ठूला-ठूला आवाज गुञ्जिए, "संसारको राज्य हाम्रा प्रभुको र उहाँका खीष्टको राज्य भएको छ, अनि उहाँले सदासर्वदा राज्य गर्नुहुनेछ।" प्रकाश ११:१५। "किनकि जसरी भूमिले आफ्नो विरुवा उमाछ्छ, र जसरी बगैँचाले बीउहरू उमाछ्छ, त्यसरी नै परमप्रभु परमेश्वरले धार्मिकता र प्रशंसा सारा जातिहरूका सामुन्ने उत्पत्ति गर्नुहुनेछ।" यशैया ६१:११।

अनि मसिहको शान्तिप्रिय राज्य स्थापना हुनेछ: "परमप्रभुले निश्चय नै सियोनलाई सान्त्वना दिनुहुनेछ, र उहाँले त्यसका सब भग्नावशेषहरूलाई दयाको दृष्टिले हेर्नुहुनेछ। अनि त्यसको मरुभूमिलाई अदनझैं, र त्यसको रूखो जमिनलाई परमप्रभुको बगैँचाझैं बनाउनुहुनेछ। हर्ष र आनन्द, धन्यवाद र गीतको सोर त्यसमा पाइनेछ।" यशैया ५१:३।

सारा युगमा रहेका परमेश्वरका सत्य भक्तजनहरूको आशा नै प्रभुको आगमनमा केन्द्रित भइरहेको छ। दुःख, कष्ट र यातनाको बीचमा पनि "हाम्रो धन्यको आशा- हाम्रा महान् परमेश्वर र मुक्तिदाता येशू खीष्टका महिमाको आगमनको हामी प्रतीक्षा गर्दछौं" (तीतस २:१३) भनेर उहाँको आगमनको प्रतीक्षामा भक्तजनहरू झुण्डिरहेका

थिए। उद्धारकर्ताको आगमनमा पुनरुत्थान हुनेछ र खीष्टमा मरेकाहरू बौरिउठ्नेछन् र तिनीहरूसँग जिइरहेका विश्वासीहरू पनि प्रभुलाई भेट्न बादलमा उक्लेछन् भनेर प्रेरित पावलले औँल्याउँछन्। उनले भन्छन्, “र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहनेछौं। यसैकारण एउटाले अर्कालाई यी वचनहरूले सान्त्वना देओ।” १ थेसलोनिकी ४:१७-१८।

येशूका प्रिय चेला यूहन्नाले पत्मोसको टापुमा यो प्रतिज्ञा सुनेका थिए, “म छिट्टै आउनेछु,” अनि उनको प्रत्युत्तरले चर्चको प्रार्थना प्रतिविम्ब गर्दछ, “हुन्छ, प्रभु येशू, आउनुहोस्।” (ग्रीक भाषामा “मारानाथा”) प्रकाश २२:२०।

प्रभु येशूलाई विश्वास गरेको कारण कतिपय सन्तहरू कालकोठरीमा परेका थिए, तिनीहरूलाई जिउँदै जलाइएको थियो, तिनीहरूलाई झुन्ड्याएर मारिएको थियो। तिनीहरूको आशा र विश्वास शताब्दीयौंसम्म गुञ्जिरहेका छन्। येशूको निम्ति यातना सहेका ती इसाईहरूमध्ये एक जनाले भनेका थिए, “येशूको व्यक्तिगत पुनरुत्थान र उहाँको दोस्रो आगमनको आशाले गर्दा तिनीहरूले मृत्युलाई तिरस्कार गरे। तिनीहरू मृत्युभन्दा माथि उक्लेर बसेका थिए।” अतिवादी इसाईहरूको यातना सहन नसकेर भूमिगत भएका वाल्दनसिसहरूले पनि त्यही आस्थालाई हृदयंगम गरेका थिए। रोमन क्याथोलिक चर्चको यातना सहेका मध्यकालिन युगका इसाई हस्तीहरू जस्तै वाइक्लिफ, मार्टिन लुथर, नक्स, रिड्ले र बाक्सटरले पनि प्रभुको दोस्रो आगमनलाई विश्वाससाथ हेरेका थिए। प्रारम्भिक चर्च, जङ्गलमा भूमिगत भएका चर्च र सुधारवादी इसाईहरू येशूको आगमनमा आशावादी भएका थिए।

येशू खीष्ट कसरी आउनुहुन्छ भनेर मात्र भविष्यवाणी गरेको छैन तर उहाँ आउनुभन्दा पहिले कस्ता कस्ता घटनाहरू हुनेछन् जसबाट उहाँको आगमन नजिक भएको मानिसहरूले थाहा पाउनु भनेर पनि उल्लेख गरिएको छ। येशूले भन्नुभयो, “सूर्य, चन्द्र र ताराहरूमा चिन्ह देखा पर्नेछन्, र समुद्रको गर्जन र छालहरूले पृथ्वीका राष्ट्रहरू सङ्कष्टमा परी व्याकुल हुनेछन्। लुका २१:२५ । “तर ती दिनमा त्यस

महासङ्कष्टपछि सूर्य अँध्यारो हुनेछ, र चन्द्रमाले आफ्नो चमक दिनेछैन, ताराहरू आकाशबाट खस्नेछन्, र आकाशमा भएका शक्तिहरू डगमगाउनेछन्। अनि त्यस समयमा मानिसहरूले मानिसको पुत्रलाई शक्ति र महिमासित बादलमा आउँदैगरेको देखेनेछन्। तब उसले स्वर्गदूतहरूलाई पठाउनेछ, र पृथ्वीको अन्त्यदेखि आकाशको अन्त्यसम्म चारै दिशाबाट आफ्ना चुनिएकाहरूलाई भेला गर्नेछ।" मर्कस १३:२४-२७ । दर्शन पाएका यूहन्नाले पनि दोस्रो आगमन पूर्व पहिला यस्ता चिन्हहरू देखा परेको देखेका थिए, "जब उहाँले छैटौँ मोहोर तोड्नुभयो, तब मैले ठूलो भूकम्प भएको देखें। सूर्य भाङ्ग्राजस्तो कालो भयो, र पूर्णिमाको चन्द्रमा रगतजस्तै रातो भयो।" प्रकाश ६:१२ ।

उहाँको दोस्रो आगमन पहिले कतिपय मानिसहरू विश्वासबाट चिप्लिनेछन् भनेर मुक्तिदाताले भविष्यवाणी गर्नुभएको थियो। त्यस्तो समयमा रहने मानिसहरूको निम्ति खीष्टले यसरी सतर्क गराउनुहुन्छ: "तर तिमीहरू आफ्नो विषयमा होशियार रहो, नत्रता भोग-विलास, मतवालापन र जीवनको फिक्रीले तिमीहरूको मन दबिएला, र तिमीहरूमाथि एककासि त्यो दिन पासोझैँ आइपर्ला। किनकि यसरी नै सारा पृथ्वीमा बास गर्ने सबैमाथि यो आइपर्नेछ। तर आइपर्ने यी सबै कुराहरूबाट उम्कन र मानिसको पुत्रको सामुन्ने खडा हुन समर्थ हुनलाई सबै समय प्रार्थना गर्दै जागा रहो।" लूका २१:३४-३६ ।

तयार रहन आह्वान

त्यस महान् दिनलाई दृष्टिगत गर्ने क्रममा परमेश्वरको वचनले उहाँका जनहरूलाई पश्चाताप गर्दै उहाँको अनुहारतिर फर्कनु भनेर आह्वान गर्दछ। "सियोनमा तुरही फुक, मेरो पवित्र डाँडामा चेताउनी ध्वनि बजाओ। देशमा बस्नेहरू सबै थरथर कामून्, किनकि परमप्रभुको दिन आउँदैछ, त्यो नजिकै छ।" "सियोनमा तुरही फुक, पवित्र उपवासको घोषणा गर, पवित्र सभा बोलाओ। मानिसहरूलाई भेला गर, सभालाई अर्पण गर, धर्म-गुरुहरूलाई जम्मा गर, नानीहरू र दूधे-

बालकहरूलाई बटुल। दुलहा आफ्नो कोठाबाट र दुलही आफ्नो भित्री कोठाबाट निस्कून्। परमप्रभुको अगि सेवा गर्ने पूजाहारीहरू मन्दिरको दलान र वेदीका बीचमा रोऊन्। तिनीहरूले भनून्, “हे परमप्रभु, आफ्नो प्रजालाई बाँकी राख्नुहोस्। आफ्नो उत्तराधिकारीलाई गिल्लाको पात्र हुन, र जाति-जातिहरूका बीचमा हेलाको शब्द हुन नदिनुहोस्। ‘तिनीहरूका परमेश्वर कहाँ छन् त? भनी अन्यजातिहरूले किन भन्न पाऊन्?..परमप्रभु घोषणा गर्नुहुन्छ, “अहिले पनि तिमीहरू आफ्ना सम्पूर्ण हृदयले, उपवास बसेर, रुँदै र शोक गर्दै मतिर फर्क।” आफ्नो लुगा होइन, तर आफ्नो हृदय फटाएर परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरतिर फर्क, किनकि उहाँ अनुग्रहकारी, दयामा भरपूर, रीस गर्नमा ढीला र प्रेममा भरिपूर्ण हुनुहुन्छ, र विपत्ति ल्याउनुहुँदा उहाँ दुःखित हुनुहुन्छ।” योएल २:१, १५-१७, १२, १३।

परमेश्वरको त्यस दिनमा उभिनको निमित्त मानिसहरूलाई तयार पार्न सुधारका महान् कामहरू सम्पन्न गर्नुपर्छ। उहाँका भक्त हौं भन्ने दाबी गर्नेहरूलाई उहाँको आगमनतिर डो-याउन परमेश्वरले सन्देश पठाउनुहुन्छ।

परमेश्वरले सतर्क गराउने सन्देश प्रकाश १४ मा भेटिन्छ। स्वर्गदूतहरूले त्यसमा तीन सन्देशहरू प्रस्तुत गरेका छन् र ती सन्देशहरूको घोषणा सकिएको लगत्तैपछि पृथ्वीमा कटनी गर्न मानिसको पुत्र आउनुहुनेछ। अगमवक्ताले देखेको दर्शन यसरी व्यक्त गर्दछन्: “अनि अर्को स्वर्गदूतलाई मध्य आकाशमा उडिरहेका मैले देखे। पृथ्वीमा रहने हरेक जाति, कुल, भाषा र मानिसलाई घोषणा गर्ने अनन्त सुसमाचार तिनीसँग थियो। तिनले चर्को सोरमा भने, “परमेश्वरसँग डराओ, र उहाँलाई महिमा देओ। किनकि उहाँका इन्साफको घडी आएको छ। स्वर्ग, पृथ्वी, समुद्र र पानीका मूलहरू बनाउनुहुनेलाई दण्डवत् गर” प्रकाश १४:६,७।

उपरोक्त सन्देश “अनन्त सुसमाचार” को एक भाग हो । सुसमाचार प्रचार गर्ने काम मानिसहरूलाई सुम्पिएको छ। उहाँका

स्वर्गदूतहरूले अगुवाई गर्छन्, तर सुसमाचारको खास घोषणा गर्ने काम यस संसारमा रहेका खीष्टका सेवकहरूले गर्दछन्।

सुसमाचारको आह्वानलाई प्रतिकार गर्दा हुने खतरा

येशूले यरुशलेम शहर ध्वस्त हुन्छ भनेर भविष्यवाणी गर्नुभएको थियो। उहाँको भविष्यवाणीलाई विश्वास गर्नेहरू त्यो शहर रोमी सैनिकहरूले ध्वस्त पार्नुभन्दा पहिले त्यहाँबाट भागेका थिए र बचेका थिए। परमेश्वरले दया देखाएर उहाँलाई विश्वास गर भनेर आह्वान गरिएकोलाई अविश्वास गर्दा के हुन्छ भनेर यरुशलेमको विनाशकारी घटना चेतावनीको रूपमा खडा भइरहेको छ। यरुशलेम शहरको विरुद्धमा येशूले गर्नुभएको भविष्यवाणी पूरा भएको जस्तै अर्को भविष्यवाणी पनि उहाँले दिनुभएको छ, जो पूरा हुनेछ। परमेश्वरले चुन्नुभएको शहरको नाशलाई हेर्दा उहाँको करुणालाई अस्वीकार गर्ने र उहाँको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञालाई कुल्चने संसारको पनि के गति हुनेछ भनेर हामी देख्न सक्छौं। मानव जगतको दुर्दशाको अन्धकारमय लेखाहरूलाई यस पृथ्वीले देखेको छ। स्वर्गको आधिपत्यलाई बहिष्कार गर्नेहरूले भयङ्कर परिणाम भोगेका थिए। तर त्योभन्दा पनि अन्धकारमय दृश्य भविष्यमा के हुनेछ भनेर देखाइएको छ। जब संयमता देखाइरहेको परमेश्वरको आत्माले यस संसारलाई झट्टै छोड्नेछन् तब संसारले पहिला कहिल्यै पनि नदेखेको मानवको आवेग र शैतानको क्रोधको विस्फोटन देखेछ। शैतानको शासनको सक्कली रूप त्यसबेला पर्दाफास हुनेछ।

जसरी यरुशलेम नाश भएको बेलामा परमेश्वरका जनहरू सुरक्षित भएका थिए, त्यसरी नै संसारको अन्तिम इतिहासमा हुने नाशमा उहाँका जनहरूले राहत पाउनेछन्। यस बारे यशैया ४:३ र मत्ती २४:३०,३१ले पुष्टि गरेका छन्। आफ्ना विश्वासी भक्तजनहरूलाई जम्मा गर्न खीष्ट दोस्रोपटक आउनुहुनेछ। “तब मानिसको पुत्रको चिन्ह आकाशमा देखा पर्नेछ, र पृथ्वीका सब जातिहरू विलाप गर्नेछन्, र

तिनीहरूले मानिसको पुत्रलाई आकाशका बादलहरूमा शक्ति र ठूलो महिमासाथ आइरहेको देखेछन्। उसले आफ्ना स्वर्गदूतहरूलाई तुरहीको ठूलो आवाजको साथ पठाउनेछ, र तिनीहरूले आकाशको एक छेउदेखि अर्को छेउसम्म चारै दिशाबाट उसका चुनिएकाहरूलाई भेला गर्नेछन्।" मत्ती २४:३०,३१।

ख्रीष्टका वचनहरूलाई वेवास्ता नगरोस् भनेर मानिसहरूलाई सतर्क गराइएको छ। यरुशलेम शहरको नाश हुनुभन्दा पहिले चेलाहरूलाई भाग्न भनेर येशूले चेतावनी दिनुभएकोले त्यसलाई पालन गर्दा चेलाहरू सुरक्षित भएका थिए। त्यसरी नै संसारको अन्तमा हुने अन्तिम विनाशको समयमा सुरक्षित हुन उहाँले सतर्क गराउनुभएको छ। "सूर्य, चन्द्र र ताराहरूमा चिन्ह देखा पर्नेछन्, र समुद्रको गर्जन र छालहरूले पृथ्वीका राष्ट्रहरू सङ्कष्टमा परी व्याकुल हुनेछन्।" लूका २१:२५। यही सन्दर्भमा मत्ती २४:२९, मर्कूस १३:२४-२६ र प्रकाश ६:१२-१७ पनि पढ्नुहोस्। "त्यसकारण सतर्क होऊ" भनेर येशूले सजग गराउनुहुन्छ। मर्कूस १३:३५। जो मानिस उहाँले दिनुभएको चेतावनीलाई आत्मसात् गर्छन् तिनीहरू अन्धकारमा पर्नेछैनन्।

हुन त उद्धारकर्ताले यरुशलेमको बारेमा सतर्क गराउँदा यहूदीहरूले वेवास्ता गरेका थिए, अहिलेको संसारले पनि उहाँको चेतावनीलाई ग्रहण गर्छ भन्ने छैन। जे भएतापनि अविश्वासीहरूको निम्ति परमेश्वरको दिन उनीहरूले थाहा नपाएको समयमा आउनेछ। जुनरूपमा जीवन चलिरहेको छ त्यही रूपमा जीवन चलिरहेको बेलामा, मानिसहरू मोजमज्जामा लागि रहेको बेलामा, पैसा कमाउने व्यापार बढाउने चहलपहलमा, धर्मका अगुवाहरूले संसारको प्रगतिप्रति गौरव देखाइरहेको बेलामा, जब मानिसहरूलाई सुरक्षाको सापटी आश्वासन दिइरहेका हुन्छन् अनि पहराबिनाको घरमा राती चोर आएको जस्तै अधर्मी र लापर्वाही जीवन बिताउनेहरूमा अचानक विध्वंस आउनेछ, र

तिनीहरू भाग्न पाउन सक्ने छैनन्। १ थेस्सोलोनिकी ५:२-५ले यसबारे पुष्टि गर्दछ।

शैतानले मानिसहरूलाई आफ्नो चङ्गुलमा राख्न प्रयास गर्छ

मानिस अमर छ र आइतवारलाई पवित्र दिन मान्ने विश्वव्यापी अभियान जस्ता ठूलो धार्मिक गलत धारणाहरूले मानिसहरूलाई आफ्नो छलमा पार्न शैतानले अथक प्रयास गर्नेछ। मानिस अमर छ भन्ने शिक्षा टुनामुना, झँक्री, मन्त्रतन्त्र, कथित भूतप्रेतलाई मनाउने काम, बोक्सी विद्या आदिका जग हुन् भने आइतवारलाई मनाउने विश्वव्यापी इसाई अभियानले रोमको आधिपत्यलाई सहानुभूति प्रकट गराउँछ।

फुकफाक, तन्त्रमन्त्र, टुनामुना, रोगलाई निको पार्ने जस्ता चर्तिकलाहरूले शैतान मानव कल्याणकारी छ भनेर देखाउँछ र उसले नयाँ मानव धर्म भनेर मानिसहरूलाई मख्ख पार्दछ। तर हुलका हुल मानिसहरूलाई नाश गर्नतिर उसले डोऱ्याइरहेको हुन्छ। असंयम जीवनले मानिसहरूको उचित सोचविचारलाई तहस नहस पार्दछ, अनैतिक आचरण, झैँझगडा र हत्याहिँसालाई उक्साउँछ। लडाइँले मानिसको अत्यन्त नराम्रो जोशलाई उत्तेजित पार्दछ र त्यसको सिकारलाई दुष्कर्म र हिंसामा लोटपोट गराएर अनन्त जीवनबाट वञ्चित गराउँछ। राष्ट्रहरूको बीचमा युद्धको घन्टी बजाउने शैतानको लक्ष्य हो। परमेश्वरको दिनको निमित्त मानिसहरू तयार नहोस् भनेर मन भाँड्न शैतानले ती सबै चर्तिकलाहरू जुटाउँछ।

प्रकृतिका रहस्यहरूलाई शैतानले अध्ययन गरेको छ। परमेश्वरले जति अनुमति शैतानलाई दिनुहुन्छ त्यति उसले प्रकृतिका तत्वहरूलाई आफ्नो नियन्त्रणमा राख्न सक्छ। विध्वंसकारीबाट आफ्ना जनहरूलाई सुरक्षित राख्ने परमेश्वर आफैँ हुनुहुन्छ। तर संसारका कतिपय इसाईहरूले उहाँको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाप्रति अपमान र वेवास्ता देखाएका छन्। त्यस्तो अवस्थामा उहाँले जे गर्छु भन्नुहुन्छ सो गर्नुहुन्छ। उहाँको व्यवस्थाको विरुद्धमा विद्रोह गर्ने र जबरजस्ती

गराउनेहरू माथिको उहाँको सुरक्षात्मक हेरचाह उहाँले हटाइदिनुहुन्छ । परमेश्वरले विशेषतः सुरक्षा नगरेको मानिसहरूलाई शैतानले आफ्नै मातहतमा लिन्छ । उसको आफ्नै प्रयोजनको निमित्त कसैलाई निगाहा देखाएर उसले सम्पन्न गराउँछ । अरूलाई दुःखकष्ट पनि ल्याउँछ जसले गर्दा परमेश्वरले नै ती कष्ट ल्याउनुभएको हो भनेर मानिसहरूलाई विश्वास दिलाउँछ ।

सबै खालका रोगहरूलाई निको पार्न सक्ने अत्यन्त महान् कल्याणकारी वैद्यको रूपमा आफूलाई प्रस्तुत गर्न शैतान खप्पिस छ । तर मानिसहरूलाई सत्यानास गर्न अनेक किसिमका रोग र घना जनसंख्या भएको शहरहरूमा महामारी ल्याउन पनि शैतानले आफ्नो हात बढाउँछ । समुद्र र भूमिमा अनेकन् दुर्घटना गराएर, ठूला ठूला अग्निकाण्डले धनजन र मानिसको क्षति पुऱ्याएर, विनाशकारी भुमरी र असिनाहरूको वर्षा गरेर, हुरीबतास, बाढी, पहिरो, प्रचण्ड तुफान वा साइक्लोन र सुनामी, सामुद्रिक छाल र भूकम्प जस्ता हजारौं प्रकोपहरू सृजना गरेर शैतानले आफ्नो आधिपत्यलाई पुष्टि दिइरहेको छ । भर्खरै पाकेका अन्न र बालीहरूलाई बगाएर, अनिकाल, आपत र विपत्ति शैतानले नै ल्याउँछ । विनाशकारी तत्वहरू पठाएर हावालाई प्रदुषण गर्दै (वा शहरलाई ग्याँस च्याम्बर बनाउने) हजारौं मानिसहरूलाई मृत्युको शिकार शैतानले नै बनाउँछ ।

बिडम्बना त यो छ कि, ती सबै दुःखकष्ट आपत, विपदहरू आउनमा परमेश्वरका आज्ञा मान्नेहरूको दोष छ भनेर मानिसहरूलाई उक्साउँछ, किनभने परमेश्वरका ती भक्तजनहरू ती अनाज्ञाकारी वा अधर्मीहरूको अगाडि निरन्तररूपमा तिनीहरूको दोष औँल्याउनेको रूपमा खडा भइरहेका हुन्छन् । आइतवारलाई विश्रामको दिन पालन नगरेकोले मानिसहरूले परमेश्वरको मानहानी गरेको भनेर प्रचारबाजी गर्न लगाउँछन् । जबसम्म आइतवारलाई पवित्र दिन मान्न कडा नियम लागु गर्दैन तबसम्म ती विपत्तिहरूको अन्त हुँदैन भन्दै, “आइतवारलाई मान्ने प्रथालाई नाश गर्न खोज्नेहरूले परमेश्वरको निगाहा र फलिफापलाई

रोकिरहेको छ।" भनेर शैतानले परमेश्वरका जनहरूको विरुद्ध उचाल्दछ। जसरी इस्राएलको इतिहासमा अनिकाल हुँदा परमेश्वरका अगमवक्ता एलियालाई राजा आहाबले यस्तो दोष लगाएको थियो, "इस्राएललाई कष्ट दिने तिमी नै हौ?" त्यसरी नै परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्ने भक्तजनहरूमाथि महान् धोकेवाज शैतानको नेतृत्वमा मानिसहरूलाई उचालिनेछन्।

बाइबलले निर्धारण गरेको शबाथलाई पालन गर्नेहरूलाई कानून र आदेशहरू पालन नगर्ने शत्रुहरू हुन् भनेर सार्वजनिक रूपमा निन्दा गराउन लगाउने छ। समाजको नैतिकतालाई तहसनहस पार्ने, भ्रष्टाचार र अराजकता फैलाएर न्यायको निम्ति परमेश्वरको क्रोध पठाउन लगाउने उच्छृङ्खल समूह भनेर परमेश्वरका ती वफादार सेवकहरूलाई आरोप लगाउनेछ। सरकारप्रति मोह नदेखाउने देशद्रोही वा अराष्ट्रिय भन्ने दोष तिनीहरूले खप्नेछन्। परमेश्वरका दश आज्ञाहरूलाई पालन गर्न बाध्य छैन भन्ने इसाई धर्मगुरुहरूले चर्चका मञ्चहरूबाट सरकार वा नागरिक समाजले बनाएका नीतिनियमहरू पालन गर्नु सबैको धर्म हो भनेर प्रचार गर्नेछन्। विधायकको सामु, न्यायालयमा परमेश्वरका दश आज्ञाहरूलाई शिरोपर गर्नेहरूलाई सजायको फैसला सुनाउनेछन्। तिनीहरूका वचनहरूलाई गलत ढँगमा लिइनेछन्। तिनीहरूको असल नियतलाई अत्यन्त खराब मानिसहरू भनेर तिनीहरूको चरित्रहत्या गर्नेछन्।

चर्चका ठूला ठूला मान्यजनहरू र सरकार मिलेर आइतवारलाई मान्न कर गर्नेछन्। नागरिक स्वतन्त्र देश भनिएको अमेरिकाका शासक र विधायकहरूले पनि लोकप्रिय मानेको आइतवारलाई पालन गर्न लगाउन कानून बनाउनेछन्। चेतनाको स्वतन्त्रताको निम्ति अमेरिकाले ठूलो त्याग गरेको थियो। अब त्यो पनि मान्य हुनेछैन। अगमवक्ताले चित्रण गरेको अनुसार आउने द्वन्द्व हामीले छिट्टै हेर्न पाउनेछौं, "तब त्यो अजिङ्गर त्यो स्त्रीसँग क्रोधित भयो, र त्यसका बाँकी सन्तानसँग युद्ध गर्न

गयो- अर्थात् तिनीहरूसँग जुनहरूले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्छन् र येशूका गवाही दिन्छन्..." प्रकाश १२:१७।

परमेश्वरप्रति समर्पित भएका उहाँका जनहरूले आफ्ना मुहारहरूलाई चम्काउँदै स्वर्गबाट दिएको सन्देश द्रुत गतिमा एक ठाउँबाट अर्को ठाउँमा फैलाउनेछन् । र त्यहाँ अचम्मका कामहरू हुनेछन्, बिमारहरू निको हुनेछन्। शैतानले पनि त्यसको प्रतिकार गर्न अनेक किसिमका कथित आश्चर्य कर्महरू गर्नेछ। यतिसम्म कि उसले आकाशबाट आगो पनि वर्षाउनेछ (प्रकाश १३:१३)। यसरी संसारका बासिन्दाहरूलाई कसको पक्षमा उभिने भनेर निर्णयात्मक चुनौतिको सामना गर्नुपर्नेछ।

तर्कवितर्क वा वादविवाद गरेर परमेश्वरको सन्देश फैलिने छैन बरू परमेश्वरको आत्माले गहिरोरूपमा छोएर मानिसहरूको मनमा दृढ विश्वास जगाउनेछ। सत्यको बारेमा अनेकन् तर्कहरू प्रस्तुत गरेका छन्, विभिन्न प्रकाशित पुस्तकहरूमा आफ्ना प्रभावहरू प्रकट गरिएका छन्, तैपनि धेरैलाई सत्यको बारेमा बुझ्न वञ्चित गराइएको छ। अब सत्यको स्पष्टरूपमा उजागर भएको छ। इसाई घरानाबाट आयो भन्दैमा वा चर्चसँग नाता जोड्दैमा परमेश्वरको सच्चा सन्तान हुन्छ भन्ने स्थिति अब छैन। कतिपय संघसंस्थाहरू मिलेर सत्यको खिलाफमा उत्रेतापनि त्यसको ख्याल नराखी ठूलो संख्यामा मानिसहरू परमेश्वरको पक्षमा उभिनेछन्।

संसारलाई त्रसित गराउने कलह र अनेक किसिमका कष्ट ल्याएर रक्ताम्य बनाउने जिम्मेवारी परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्नेहरूमाथि थुपारिनेछ। जुन शक्तिले अन्तिम चेतावनी फैलाइरहेको थियो, त्यस शक्तिप्रति दुष्टहरूको रीस प्रचण्डरूपमा चर्किरहेको छ। जो मानिसहरूले परमेश्वरको सन्देशलाई स्वीकार गर्दछन् तिनीहरूको खिलाफमा घृणा र यातनाको जोश शैतानले जगाउनेछ।

अटल रहने आशा

हाम्रो अगाडि खडा भएको अनेकन् वेदना र सङ्कटको सामना गर्न त्यस्तो आस्था वा विश्वास आवश्यक पर्छ जसले थकाई, लामो पर्खाइ र भोकको परवाह नगरि मानिसलाई बलियो बनाइ राख्छ। जतिसुकै गम्भीर परीक्षामा पनि त्यस्तो आस्था हल्लिँदैन। आफ्नो दाजुसँग सामना गर्नुपर्दा याकूब चिन्तित भएर प्रार्थनामा तल्लिन भएका थिए। त्यसबेला उनले परमेश्वरसँग नबुझेर भिड्न पुगेका थिए। त्यसबेला उनले विजय पाएका थिए। त्यो निरन्तर प्रार्थनाबाट आउने शक्तिको प्रमाण थियो। याकूबले जस्तै परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई समाती पकडी राख्ने सबैले उनी जस्तै सफलता हासिल गर्नेछन्। परमेश्वरसँग कुस्ती खेल्नु-कति थोरैलाई मात्र त्यो थाहा होला! यो दुःख लाग्दो कुरो छ कि नैराश्यताको छालले बगाउन खोज्ने प्रार्थीहरूमध्ये कति थोरैले मात्र परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूलाई पकडी राख्दछन्?

आकाशमा अनेक किसिमका डरलाग्दा अलौकिक दृष्यहरू देखा पर्नेछन्। अचम्म चमत्कार काम गर्ने दानव शक्तिहरूको शक्ति प्रदर्शन हुनेछ। शैतानसँग मिली, एकजुट भएर स्वर्गको शासनसँग अन्तिम युद्ध गर्न शैतानका पतित दुष्ट दूत तथा उसका मतियारहरूले पृथ्वीका राजाहरू र सारा संसारका मानिसहरूलाई उचाल्नेछन्। नकावधारी खीष्टहरूको उदय हुनेछन्। परमेश्वरबाट दर्शन पाएको भन्दै तिनीहरूले अनेकन् चङ्गाईका कामहरू गर्नेछन्। तर तिनीहरूले परमेश्वरको पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको खण्डन गर्नेछन्।

चरमविन्दु कार्य

शैतानको अन्तिम महान् छलपूर्ण नाटकको चरमविन्दुमा शैतान आफैले खीष्टको रूप धारण गर्नेछ। मुक्तिदाताको दोस्रो आगमनमा सारा आशाहरूलाई बिलाउन चर्चले धेरै समयसम्म प्रतीक्षा गरिरहेको छ। अब महान् धोकेवाज कथित खीष्ट भएर देखापर्नेछ। परमेश्वरको पुत्रको बारेमा दिएको वर्णन (प्रकाश १:१३-१५) अनुसार शैतान गौरवमय, तेजस्विमय, राजामहाराजा भएर देखापर्दै जनमानसलाई धोका दिनेछ।

सबै किसिमको तेजस्वी र महिमामय गौरवहरूले शैतानलाई घेरेको अझसम्म कुनै मरणशील मानिसले देखेको छैन। ठूला ठूला तुरही, बिगुलहरू “खीष्ट आयो” भनेर फुकिनेछ। उसको अगाडि मानिसहरू लम्पसार पर्नेछ। आफ्नो हात उचालेर उसले मानिसहरूलाई आशिष दिनेछ। उसको आवाज नरम र सुरिलो हुनेछ। करुणाको आवाज निकालेर उसले केही त्यस्तै स्वर्गका सत्यहरू प्रस्तुत गर्नेछ जुन येशूको मुखबाट निस्केका थिए। उसले रोगहरूलाई निको पार्नेछ र खीष्टको चरित्रलाई धारण गरेको जस्तो देखाएर पवित्र शबाथ शनिवारलाई आइतवारमा परिवर्तन गरिसक्यो भनेर उसले दाबी गर्नेछ। जो मानिसले हप्ताको सातौँ दिनलाई पवित्र मानेर पालन गर्छ त्यो उसको खिलाफमा गएको छ भनेर घोषणा गर्नेछ। मानिसलाई आफ्नो माथमा राख्ने उसको त्यो ठूलो भ्रामक चालबाजी हो। हुलका हुल मानिसहरू उसको छलमा लष्ट हुनेछन् र भन्नेछन् “यो त परमेश्वरको महान् शक्ति हो” प्रेरित ८:१०।

परमेश्वरका जनहरू भ्रममा पर्नेछैनन्

तर शैतानको चर्तिकलाले परमेश्वरका जनहरू विचलित हुनेछैनन्। त्यस फटाहा खीष्टको विद्या पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलसम्मत छैन। जसले पशु र उसको प्रतीकको (परमेश्वरको खिलाफमा हावा बोल्ने कथित इसाई शक्ति) आराधना गर्छन्, तिनीहरूलाई उसले आशिष दिन्छ। त्यस्ता मानिसहरूमाथि नै परमेश्वरको क्रोधको कचौरा खन्याइनेछ भनेर बाइबलले घोषणा गर्दछ।

यथार्थमा भन्ने हो भने खीष्टको दोस्रो आगमनको शैलीलाई नक्कल गर्न शैतानलाई अनुमति दिइएको छैन। येशूको नाउँमा आएर मानिसहरूलाई धोका दिनेछन् भनेर उहाँले नै अग्रिम खबरदारी गराउनुभएको थियो। “२३ “ हेर, मुक्ति दिनुहुने राजा खीष्ट त यहाँ हुनुहुन्छ वा त्यहाँ हुनुहुन्छ, भनेर तिमीहरूलाई कसैले भन्दैमा त्यो कुरा नपत्याओ २४ किनभने यस्ता झूटा खीष्ट र झूटा अगमवक्ताहरू देखापर्नेछन्। तिनीहरूले ठूला-ठूला चिन्ह र अचम्मका कामहरू देखाएर सकेसम्म परमेश्वरले छानेका मानिसहरूलाई पनि झुक्याउनेछन्।

२५ “हेर, मैले तिमीहरूलाई यो कुरा अघिबाटै भनिदिएको छु है। २६ मानिसहरूले तिमीहरूलाई ‘उहाँ उजाड-स्थान, जङ्गल मरुभूमिमा हुनुहुन्छ’ भने पनि तिमीहरू त्यहाँ नजाओ। तिनीहरूले ‘हेर, उहाँ त भित्र कोठामा बस्नुभएको छ’ भने पनि तिमीहरू त्यो कुरा नपत्याओ । २७ किनभने आकाशमा पूर्वदिखि पश्चिमसम्म बिजुली चम्किएजस्तै म मानव पुत्र आउँदा हुनेछ। २८ जहाँ सिनु छ, त्यहीं नै गिद्धहरू धुरिन्छन्।” मती २४:२३-२८। “मानव पुत्र ठूलो महिमामा स्वर्गदूतहरूसँग आएर आफ्नो सिंहासनमा बस्नेछन्।” मती २५:३१। “हेर, उहाँ बादलमा आउँदै हुनुहुन्छ र उहाँलाई घोच्नेहरूसहित सबैले उहाँलाई देख्नेछन्। संसारका सबै जातिले उहाँको निम्ति शोक गर्नेछन्। हो, यस्तै होस्। आमेन।” प्रकाश १:७। “त्यस दिन आज्ञाको आवाज, मुख्य स्वर्गदूतको सोर र परमेश्वरको तुरही फुकेको बेला प्रभु स्वर्गबाट आउनुहुनेछ र त्यति नै खेर खीष्टमा विश्वास गरी मरेकाहरू सबैभन्दा पहिले बिउँतनेछन्। १७ त्यस दिनसम्म हामी बाँच्नेहरू उनीहरूसँगै प्रभुलाई बादलमा भेट गर्न आकाशतिर लगिनेछौं अनि सधैंभरि प्रभुसँगै रहनेछौं। १८ यसकारण यी कुराहरूले एक-अर्कालाई ढाडस देओ।” १ थेसलोनिकी ४:१६-१८। येशूको आगमन जुनरूपमा हुनेछ त्यसलाई कसैले पनि नक्कल गर्न सम्भव हुनेछैन। कुनै एक झुण्ड, जाति आदिले नभएर सारा पृथ्वीका मानिसहरूले नाङ्गो आँखाले देख्नेछ।

पवित्र धर्मशास्त्र बाइबलको केवल जेहेन्दार र मेहनती विद्यार्थी जसले सत्यलाई हृदयदेखि प्रेम गर्दछ उमात्र संसारलाई आफ्नो हातमा राख्ने शैतानको शक्तिशाली छलबाट सुरक्षित हुनसक्छ। बाइबलकै आधारमा नकावधारी धोकेवाजको छललाई ती मानिसहरूले पहिचान गर्नेछन्। के परमेश्वरका जनहरू अहिले उहाँको वचनमा यस्तो गरि अटल भइरहेका छन् कि जोश तथा भावनाको भरमा सक्कली आस्थालाई नहुत्याओस्? यस्तो भीषण परिस्थितिमा के तिनीहरूले बाइबल र बाइबललाई मात्र अङ्गालेर बस्छन्?

जब एक राष्ट्रमा परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्नेहरूलाई सुरक्षा दिने मानव कानून हट्छ भने अर्को भिन्न राष्ट्रहरूमा तिनीहरूको विनाशको निम्ति एकैसाथ अभियान चलिरहेको हुन्छ। भविष्यवाणीअनुसार निर्धारित समयमा परमेश्वरको आदेश जारी हुन लागेकै बेलामा दुष्ट मानिसहरूले उनीहरूको सम्मतमा नहिँड्ने र उनीहरूको अगाडि आलोचक भएर खडा भइरहनेलाई चुपचाप पार्न एकै रात प्रहार गर्न षडयन्त्र रच्नेछन्।

कोही झ्यालखानाको कालकोठरीमा, कोही जङ्गलमा त कोही पहाडमा भूमिगत भएर लुकिरहेका परमेश्वरका जनहरूले सुरक्षाको निम्ति परमेश्वरसँग बिन्ती गर्नेछन्। हत्याको निम्ति तयार भएर हतियारले सुसज्जित भएका मानिसहरूलाई दुष्ट स्वर्गदूतहरूले साथ दिनेछन्। अनि कष्टको अत्यन्त चर्को घडीमा परमेश्वरले हस्तक्षेप गर्नुहुनेछ: “तर तिमीहरू परमेश्वरका प्रजाचाहिँ आनन्दित हुनेछौ र पवित्र चाडमा रातमा झैँ हर्षका गीत गाउनेछौ। इस्राएलको बचाउ गर्नुहुने परमप्रभुको मन्दिरमा जाँदा बाँसुरी बजाई त्यसको सुरमा हिँड्ने मानिसहरूझैँ तिमीहरू खुसी हुनेछौ। परमप्रभुले एक-एक जनालाई आफ्नो गौरवशाली स्वर सुन्न र क्रोधको प्रताप थाहा गर्न दिनुहुनेछ। आगोको ज्वाला मेघका गड्याड-गुडुड, असिनाका आँधी र वर्षाको मुसलधारे पानी आउँनेछ।” यशैया ३०:२९-३०।

जब दुष्ट मानिसहरूले परमेश्वरका जनहरूमाथि हमला गर्न खोज्छन् तब अन्धकार रातभन्दा पनि बाक्लो कालोले पृथ्वी ढाकिनेछ। अनि प्रार्थना गर्ने झुण्डलाई इन्द्रेणीले घेरा दिन्छन् र त्यो इन्द्रेणी स्वर्गतिर फैलिएको देखिनेछ। क्रोधित जमातहरूलाई पक्रिनेछ। तिनीहरूको रीस कसमाथि थियो भनेर तिनीहरूले बिर्सिनेछन्।

परमेश्वरको करारको प्रतीकलाई तिनीहरूले एकटक लगाएर हेर्नेछन् र त्यसको चमकबाट सुरक्षित हुन चाहना व्यक्त गर्नेछन्।

परमेश्वरका जनहरूले एउटा आवाज सुन्नेछन्, “माथि हेर।” सुरुका इसाई शहीद स्टिफनले जस्तै माथि स्वर्गमा हेर्नेहरूले त्यहाँ परमेश्वरको महिमा देख्छन् र मानिसको पुत्र उहाँको सिंहासनमा बसिरहेको देख्नेछन्। प्रेरित ७:२५,२६ हेर्नुहोस्। उहाँलाई हेर्पिँदा लागेको चोटको चिन्ह तिनीहरूले देख्नेछन् र यो अनुरोध तिनीहरूले सुन्नेछन्, “हे पिता, तपाईंले मलाई दिनुभएका मानिसहरू मसँग नै रहून् र तपाईंले मलाई दिनुभएको महिमा तिनीहरूले देख्न सकून् जुन महिमा तपाईंले सृष्टि हुनुभन्दा अघिदेखि नै मलाई प्रेम गर्नुभएको हुनाले दिनुभयो।” यूहन्ना १७:२४। तिनीहरूले आवाज सुन्नेछन्, “तिनीहरू आए, पवित्र, कसैको कुभलो नगर्ने र बिटुलो नभएकाहरू ! तिनीहरूले मेरै धैर्य अपनाएर वचन पालन गरेका छन्।”

उद्धार आउँछ !

उहाँका जनहरूको उद्धारको निम्ति मध्यरातको समयमाझैँ परमेश्वरले आफ्नो शक्तिको प्रदर्शन गर्नुहुन्छ। चर्को तेजले घाम चम्किरहेको जस्तो हुन्छ। अनेक किसिमका अलौकिक र अचम्मका कामहरू देखापर्नेछन्। दुष्टहरू त्राही त्राही भएर त्यो दृश्य हेर्नेछन् र धर्मीहरू तिनीहरूको उद्धार आएकोमा खुशीले गदगद भएर हेर्दछन्। क्रोधले अन्धकार भएको आकाशमा अचानक वर्णन गर्न नसकिने महिमाको सफा स्थान देखिनेछ। ठूलो नदीबाट आएको आवाज जस्तै परमेश्वरले सम्बोधन गर्नुहुन्छ, “अब भयो !” प्रकाश १६:१७।

त्यस आवाजले स्वर्गहरू र पृथ्वी कम्पायमान हुन्छ। ठूलो भूकम्प हुन्छ, “तब बिजुली चम्के, आवाजहरू र मेघ गर्जनहरू भए, र भयानक भूकम्प गयो, यति भयानक भूकम्प कि पृथ्वीमा मानिसहरूको उत्पत्ति भएदेखि यसो कहिल्यै गएको थिएन।” प्रकाश १६:१८। पत्थरका टुक्राहरू जताततै छरिएका हुन्छन्। रीसले चुरचुर भएको

जस्तै समुद्र हल्लिनेछ। राक्षसहरूका आवाज जस्तै तुफानको गर्जन सुनिनेछ। धर्ती फुट्दछ। पृथ्वीको जग नै भासिएको जस्तै हुनेछ। सदोमको दुष्ट अधर्मी चालामाला भएका समुद्री तटहरू क्रोधित पानीले निलिदिन्छ। "परमेश्वरलाई महान् बेबिलोनको याद आयो, र उहाँले आफ्नो क्रोधको भयानक मघले भरिएको कचौरो त्यसलाई पिउन दिनुभयो। प्रकाश १६:१९। ठूला ठूला असिनाहरूले आफ्नो नाश गर्ने काम गर्दछन्। गौरवले मात्तिका शहरहरू धराशयी हुनेछन्। धन सम्पत्तिले सजाएका महान् भव्य महलहरू तिनीहरूको अगाडि चकनाचुर हुनेछन्। कारागारका पर्खालहरू भत्केर तितरबितर हुनेछन्, र परमेश्वरका जनहरू मुक्त हुनेछन्।

चिहानहरू उघारिनेछन्। पृथ्वीको धुलोमा सुतिरहेकाहरू व्युँझिनेछन्। कोही अनन्त जीवनको निमित्त भने कोही अनन्त शर्म र बेइज्जत खप्न बौरिउठ्नेछन्। येशूलाई किला ठोक्नेहरू जसले खीष्टको पीडामा खिस्सी उडाएका थिए र उहाँको सत्यलाई हिंसाको बाटो रोजेर बिद्रोह गरेका थिए, तिनीहरू पनि बौरिउठ्नेछन्। परमेश्वरका बफादार र आज्ञाकारीको शिरमा सम्मानको पगरी पहिराइएको तिनीहरूले हेर्नुपर्नेछ। दानियल १२:२, प्रकाश १:७।

भयङ्कर विजुली चम्केर यस पृथ्वीलाई आगोको ज्वालाले लपेटिने छ। रहस्यमय र भयभित तुल्याउने घनघोर बज्रको आवाजले दुष्टको नाशको घोषणा गर्नेछ। अहंकारले फुलेर विरोधाभास र निर्दयी भएर परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्नेहरूलाई सताउनेहरू अब भयभित हुनेछन्। जब मानिसहरू करूणाको भिख मागिरहेका हुन्छन् तब शैतानका पतित स्वर्गदूतहरू थर थर भएर काँप्नेछन्।

परमेश्वरको दिन

अगमवक्ता यशैयाले भनेका थिए: "जब पृथ्वीलाई थर्कमान तुल्याउन परमप्रभु उठ्नुहुन्छ, तब परमप्रभुको भय र उहाँको महामहिम प्रतापबाट मानिसहरू चट्टानका गुफा र पृथ्वीका प्वालहरूभित्र पस्नेछन्।

त्यस दिन मानिसहरूले आफनानिमित्त पुजनलाई बनाएका सुन र चाँदीका मूर्तिहरू छुचुन्द्रा र चमेराका अगि फालिदिनेछन्। जब पृथ्वीलाई थर्कमान तुल्याउन परमप्रभु उठ्नुहुन्छ, उहाँको भय र उहाँको महामहिम प्रतापबाट तिनीहरू भागेर चट्टानका कन्दराहरू र चट्टानका चिराहरूभित्र जानेछन्। यशैया २:१९-२१।

खीष्टको निमित्त सबै त्याग गर्नेहरू अब सुरक्षित हुनेछन्। संसार र मृत्युको अगाडि तिनीहरू निडर भएर तिनीहरूको निमित्त मर्ने प्रभुको पक्षमा उभिएका थिए। पेलानले रक्तहीन चाउरी परेका तिनीहरूका अनुहारहरू अब अचम्म मान्दै चम्किनेछन्। विजयको घनघोर आवाजले तिनीहरूको मुखबाट गीत फुट्नेछन्: “परमेश्वर हाम्रा शरणस्थान र शक्ति हुनुहुन्छ, सङ्कष्टमा सधैं हाजिर रहने सहायता। यसकारण हामी डराउनेछैनौं, चाहे पृथ्वी उथलपुथल होस् वा पर्वतहरू समुद्रको गर्भमा खसून्, चाहे समुद्र गर्जोस् र फीज काढोस्, र चाहे त्यो उर्लेर आउँदा पर्वतहरू थर्कून्।” भजन ४६:१-३।

जब परमेश्वरमाथि व्यक्त गरेका ती पवित्र वचनहरू परमेश्वरतिर उठ्छ, तब स्वर्गको ढोका उघिन्छ र दिव्य शहरबाट तेजिलो किरण चम्किन्छ। चट्टानका दुई शिलापत्रहरू बोकेका हात त्यस आकाशमा देखापर्नेछ। सिनै पहाडमा घोषणा गरेको त्यो पवित्र व्यवस्था वा दश आज्ञाहरू अब न्यायको मापदण्डको रूपमा देखापर्नेछ। त्यहाँ लेखिएका शब्दहरू यस्तो सरल छन् कि सबैले पढ्न सक्नेछन्। मानिसहरूको स्मरण शक्ति व्युँतिनेछ। अन्धविश्वास र परमेश्वर विरोधी विद्याहरू तिनीहरूको दिमागबाट बदारिनेछ।

परमेश्वरको पवित्र व्यवस्थालाई कुल्चिनेहरूको अनुहार भयभित र त्राही त्राही भएको दृष्य बयान गर्न असम्भव छ। संसारको निगाहलाई आफ्नो पक्षमा पार्न तिनीहरूले परमेश्वरका आज्ञाका नीतिहरूलाई पन्छाएका थिए र अरूलाई पनि त्यही गर्न लगाएका थिए। अब तिनीहरूले नै तिरस्कार र हेला गरेको दश आज्ञाले तिनीहरूलाई दोषी ठहराउनेछ। अब त्यसलाई वेवास्ता गर्ने बहाना केही नभएको

तिनीहरूले देखेछन्। अब परमेश्वरको व्यवस्थाका शत्रुहरूले सत्यप्रति नयाँ धारणा र कर्तव्य व्यक्त गर्दछन्। जीवित परमेश्वरको लालमोहर छाप पवित्र शब्बाथ भएको तिनीहरूले देखेछन् तर त्यसतिर फर्कन ढिलो भइसक्यो। बालुवाको जगमा तिनीहरूले घर बनाइरहेको दृष्यलाई हेर्दै त्यसलाई के गर्ने भन्ने कुरामा ढिलाई भइसकेको महसुस तिनीहरूले गर्नेछन्। परमेश्वरको खिलाफमा तिनीहरूले संग्राम गरेका थिए। स्वर्ग जान अगुवाई गरेको भन्दै मानिसहरूलाई अनन्तको मृत्युमा ज्ञान धार्मिक धर्मगुरुहरू क्रियाशील भएका थिए। धर्माधिकारी भएर बस्ने मानिसहरूको उत्तरदायित्व कस्तो महान् रहेछ भनेर त्यसबेला महसुस हुनेछ, आफ्नो धर्मलाई दुरुपयोग गरि विश्वासघात गर्नेहरूको गति कस्तो भयङ्कर हुनेरहेछ सो भोगेपछि थाहा पाउनेछ।

राजाहरूका महाराजा देखापर्छन्

परमेश्वरको आवाजले येशूको आगमनको दिन र घडीको घोषणा गरेको सबैले सुन्नेछन्। इस्राएलको परमेश्वरको आवाज सुनेर उहाँको महिमाले चम्किएका मुहारहरू उठ्नेछन्। पूर्वतिर सानो कालो बादल जस्तो देखा पर्नेछ। त्यो बादलले मुक्तिदातालाई घेरेको थियो। विधिपूर्वक चुपचाप रहेर परमेश्वरका जनहरू त्यस बादल नजिकिँदै गरेको एक टक लगाएर हेर्नेछन्। अनि त्यो बादल भव्य सेतो भएको देखेछन्, आगोको ज्वालाजस्तो महिमामा त्यसको जग भएको हुन्छ र त्यसको माथि करारको इन्द्रेणीले सजिएको देखिनेछ। अब “दुःखित मानव” भएर होइन तर चक्रवर्ती राजा भएर येशू त्यस बादलमा आउनुहुनेछ। अनगिन्ति “दशौँ हजार गुणा दशौँ हजार, हजारौँ गुणा हजारौँ” पवित्र स्वर्गदूतहरू उहाँको वरिपरि हुनेछन्। प्रत्येक आँखाले जीवनको राजकुमारलाई हेर्नेछ। उहाँको निधारमा महिमाको ताज सजिएको हुन्छ। मध्यदिनको घामभन्दा पनि चर्को गरि उहाँको अनुहार चम्किरहेको हुन्छ। “उहाँका पोशाक र तिघ्रामा “राजाहरूका राजा र प्रभुहरूका प्रभु” अङ्कित छ।” प्रकाश १९:१६।

दन दन जलिरहेको आगोले लपेटिँदै राजाहरूका महाराजा बादलबाट ओर्लनुहुन्छ। उहाँको सामु पृथ्वी काँप्छ: “सर्वशक्तिमान्, परमेश्वर, परमप्रभु बोलनुहुन्छ, र सूर्योदयदेखि सूर्यास्तसम्म पृथ्वीलाई बोलाउनुहुन्छ। सौन्दर्यमा सिद्ध सियोनबाट परमेश्वर तेजस्विमय प्रकाशमान् हुनुभएको छ। हाम्रा परमेश्वर आउनुहुन्छ, र मौन बस्नुहुनेछैन। उहाँको अगि एक भस्म गर्ने आगो छ, र उहाँको चारैपट्टि प्रचण्ड आँधीबेहरी छ। आफ्नो प्रजाको इन्साफ गर्न उहाँले माथिको आकाश र पृथ्वीलाई बोलाउनुहुन्छ।” भजन ५०:१-४।

“तब पृथ्वीका राजाहरू, राजकुमारहरू, जर्नेलहरू, धनीहरू, बलियाहरू, हरेक दास र स्वतन्त्र मानिस पहाडका गुफाहरू र चट्टानहरू हुँदो लुके। तिनीहरूले पहाडहरू र चट्टानहरूलाई भने, “हामीमाथि खस, र सिंहासनमा विराजमान हुनुहुनेको मुहारबाट, र थुमाको क्रोधबाट हामीलाई लुकाओ, किनकि उहाँहरूका क्रोधको ठूलो दिन आएको छ, र यसको अगि को खडा हुन सक्छ र?” प्रकाश ६:१५-१७। हँस्सी र मजाक गर्न रोकिन्छ, फटाहा बोल्ने जिब्रोहरू साम्य हुन्छन्। प्रार्थना र विलापका आवाजहरू बाहेक अरू केही पनि सुनिँदैन। आफूहरूले तिरस्कार र हेला गरेको परमेश्वरको अनुहारदेखि लुक्न दुष्टहरूले चट्टानको मुनि मुनि लुक्न चिच्याउँछन्। मुर्दाको कानमा पनि छिँडिने आवाज अब तिनीहरूलाई थाहा हुन्छ। कोमल आवाजले कतिपटक तिनीहरूलाई पश्चाताप गर भनेको थियो। मित्र, भाइबहिनी, उद्धारकर्ताले बारम्बार तिनीहरूलाई ठीक बाटोमा हिँड भनेर अनुरोध गरेका थिए। चेतावनीहरूलाई वेवास्ता गरेका र जीवन परिवर्तन गर्न गरिएको आमन्त्रणहरू अस्वीकार गरेका स्मरणहरू अब तिखो आवाज भएर तिनीहरूलाई ब्युँझाइरहेका हुनेछन्।

खीष्टलाई धज्जी उडाएर उहाँलाई हेप्ने मानिसहरू पनि त्यहाँ हुन्छन्। उहाँले अगावै घोषणा गर्नुभएको थियो: “तपाईंले नै भनिहाल्नुभयो। तापनि म तपाईंहरूलाई भन्दछु, अब उप्रान्त तपाईंहरूले मानिसको पुत्रलाई सर्वशक्तिमान्को दाहिने हातपट्टि बसेको, र आकाशको

बादलमा आइरहेको देखनुहुनेछ।” मत्ती २६:६४। अब तिनीहरूले उहाँको तेजस्वीमय महिमा देख्दछन्। सनातन पराक्रमी परमेश्वरको दाहिने बाहुलीमा उहाँ बस्नुभएको तिनीहरूले हेर्नुपर्नेछ। येशूको शाही दर्जाप्रति अहङ्कारी हेरोद त्यहाँ हुन्छ। त्यहाँ ती मानिसहरू हुनेछन् जो उहाँको शिरमा काँडाका मुकुट पहिऱ्याइदिएका थिए, उहाँको मजाक गरेर राजदण्डको रूपमा लष्टी भिराइदिएका थिए, परमेश्वरको नाउँ लिएर उहाँको धज्जी उडाउँदै जिस्क्याउँदै उहाँको सामु शिर निहुऱ्याएका थिए र जीवनको राजकुमारको अनुहारमा थुकेका थिए। उहाँको उपस्थितिबाट अब तिनीहरू भाग्न चाहन्छन्। अब भयभित हुँदै र पछुताव गर्दै तिनीहरूले उहाँका हात र खुट्टाहरूमा काँटी ठोक्नेहरूको मुहार जिल्ल पदैँ हेर्नेछन्।

पूजाहारी, पण्डित र शासकहरूले कलवरीमा आफूहरूले हेपेर उच्चारण गरेका स्वरहरू स्पष्टरूपमा सुन्नेछन्। शैतानिक पाराले टाउको हल्लाएर तिनीहरू चिच्याएका थिए, “अरूलाई त उसले बचायो, आफूलाई चाहिँ उसले बचाउन सकेन !” मत्ती २७:४२। यरूशलेम भरी गुञ्जायमान भएको आवाज, “क्रूसमा टाँग, क्रूसमा टाँग !” भन्ने आवाज अब नैराशको चित्कार गर्दै “उहाँ परमेश्वरको पुत्र पो हुनुहुन्छ !” भनेर चिच्याउनेछ। राजाहरूका महाराजाको सामु उभिन नसकेर तिनीहरू भूमिगत हुन चाहन्छन्।

सत्यलाई इन्कार गर्नेहरूको जीवनमा तिनीहरूको चेतना जागेको क्षण हुन्छ। अन्तस्करणमा सत्यलाई अङ्गाल भनेर घचघच्याइरहेको समय हुन्छ तर तिनीहरूले ती आवाजहरूलाई बेकारको भनेर कुल्चिदिएका हुन्छन्। तर परमेश्वरको महादिनको सामु तिनीहरूले सन्ताप बिछ्याउनुपर्नेको तुलनामा चेतना खोलाउन खोज्ने आवाजहरू के होला र ! तिनीहरू भयभित भएर थर थर काँपिरहेको बीचमा सन्तहरू हर्षले चिच्याउनेछन्: “लौ हेर, उहाँ हाम्रो परमेश्वर हुनुहुन्छ। धेरै समयसम्म उहाँको लागि पख्यौँ। अब उहाँले हामीलाई उद्धार गर्नुहुनेछ।” यशैया २५:९।

परमेश्वरका जनहरूको पुनरुत्थान

परमेश्वरको पुत्रको आवाज सुतिरहेका सन्तहरूलाई उठाउन फैलिन्छ। पृथ्वीभरी मरिरहेका सन्तहरूले त्यस आवाजलाई सुन्नेछन् र जीवित हुनेछन्। प्रत्येक राष्ट्रका विभिन्न जातजाति, भाषा, रङ्गका मानिसहरूको ठूलो फौज त्यहाँ उभिनेछन्। मृत्युको झ्यालखानामा परिरहेका सन्तहरू अमर महिमाको पोशाकमा चिच्याउँदै पृथ्वीलाई गुञ्जायमान गर्नेछन्, “हे मृत्यु तेरो खिल कहाँ? हे चिहान, तेरो विजय कहाँ?” १ कोरन्थी १५:५५।

जुन उचाइमा तिनीहरू चिहानमा पसेका थिए त्यही उचाइका साथ तिनीहरू चिहानहरूबाट निस्कनेछन्। तर सबै जना ताजा र फुर्तिलो भएर अमर युवाको रूप धारण गर्दै तिनीहरू बौरिउठ्नेछन्। जुन गुमाएको थियो त्यो पुनर्वहाली गर्न खीष्ट आउनुभएको थियो। हामीहरूको नाशवान शरीर अब उहाँको जस्तो महिमित अमर शरीरमा उहाँले परिवर्तन गर्नुहुनेछ। पापले प्रदुषित भएको भ्रष्ट र मरणशील शरीर अब सिद्ध, सुन्दर र अमर हुन्छ। कमीकमजोरी, दागी र कुरूपलाई चिहानमै छोडिनेछ। सृष्टिमा पाएका पूर्ण महिमित उच्चाईमा मुक्ति पाएकाहरू बढ्नेछन् (मलाकी ४:२)। अन्तिम लरबरिरहेको पापको श्रापको दागहरू हट्नेछन्। खीष्टका भक्तजनहरूले आफ्नो दिमाग, आत्मा र शरीरले तिनीहरूको प्रभुको सिद्ध रूपलाई प्रतिविम्ब गर्नेछन्।

“आँखाको निमेषमा क्षणभरमै” जीवित धर्मीहरू परिवर्तन हुनेछन्। परमेश्वरको स्वरले तिनीहरूले अमरत्व धारण गर्नेछन्। पुनरुत्थान भएका सन्तहरूसँग तिनीहरूले आकाशमा प्रभुलाई भेट्न उड्नेछन्। “उहाँले आफ्ना स्वर्गदूतहरूलाई तुरहीको ठूलो आवाजको साथ पठाउनुहुनेछ, र तिनीहरूले आकाशको एक छेउदेखि अर्को छेउसम्म चारै दिशाबाट उसका चुनिएकाहरूलाई भेला गर्नेछन्।” मत्ती २४:३१। साना बालबालिकाहरूलाई तिनीहरूका आमाहरूका हातमा सुम्पिदिनेछन्। मृत्युले धेरै समयसम्म बिछोड भएका मित्रहरूको

कहिल्यै नछुट्टिने गरेर पुनर्मिलन हुनेछ। हर्षले गदगद भएर गीतहरू गाउँदै तिनीहरू परमेश्वरको शहरमा पस्नेछन्।

पवित्र शहरभिन्न

मुक्ति पाएका अनगिन्ती जमातको प्रत्येक आँखा येशूमा एक टक लगाएर हेर्नेछ। प्रत्येक आँखाले उहाँको महिमा तब हेर्नेछ जसको “अनुहार चिन्नै नसकिने गरि र उसको चेहरा मानिसको भन्दा पनि कुरूप बनाइएको थियो।” यशैया ५२:१४। येशूमा रहेर विजयी जीवन बिताउनहरूको प्रत्येक शिरमा येशूले महिमाको मुकुट पहिऱ्याइ दिनुहुनेछ। त्यस मुकुटमा विश्वासीहरूको नयाँ नाउँ लेखिएको हुनेछ (प्रकाश २:१७) र “परमेश्वरको निमित्त पवित्र” भन्ने वाक्य कुँदिएको हुनेछ। प्रत्येकको हातमा विजयको खजुरको पात र चम्किलो विणा राखीदिइनेछ। जब स्वर्गदूतहरूको आदेशमा सङ्गीतको सुर बजाइन्छ तब सबैको शीपमूलक हात ती विणाहरूमा शानदारतरिकाले बहिनेछ। मीठो र सुरिलो आवाजहरू ती विणाहरूबाट आउनेछन्। कृतज्ञताको प्रशंसाले प्रत्येकको आवाज उठ्नेछ: “विश्वासयोग्य साक्षी येशू खीष्टदेखि, मृतकबाट प्रथम जीवित हुनुभएको, तथा पृथ्वीका राजाहरूका शासकको तर्फबाट। हामीलाई प्रेम गर्नुहुने र आफ्नो रगतले हामीलाई हाम्रा पापबाट स्वतन्त्र पार्नुहुनेलाई, हामीलाई एउटा राज्य, उहाँका पिता र परमेश्वरका पूजाहारीहरू तुल्याउनुहुने, उहाँलाई महिमा र पराक्रम सदासर्वदा होस्। आमेन।” प्रकाश १:५,६।

येशूको रगतले मोल तिरेर मोक्ष पाएकाहरूले पवित्र शहरलाई घेर्नु अगावै येशूले त्यसका द्वारहरू खोल्नुहुनेछ र सत्यलाई पालन गर्ने राष्ट्रहरू त्यसभिन्न पस्नेछन्। उहाँको यो आह्वान सुन्नेछन्, “आओ, मेरा पिताका धन्यका हो ! संसारको उत्पत्तिदेखि तिमीहरूका निमित्त तयार गरिएको राज्यलाई अधिकार गर।” मत्ती २५:३४। आफ्नो रगतले खरिद गरेका जनहरूलाई उहाँले पिताको अगाडि यसो भन्दै प्रस्तुत गर्नेछन्: “हेर, म र परमेश्वरले मलाई दिनुभएका यी छोरा-छोरीहरू।”

हिब्रू २:१३। “जबसम्म म तिनीहरूसँग थिएँ, तपाईंले मलाई दिनुभएको तपाईंको नाउँमा तिनीहरूलाई सुरक्षित राखें। तिनीहरूको रक्षा गरेँ।” यूहन्ना १७:१२। सनातनको पिता परमेश्वरले मोक्ष पाएकाहरूको अनुहारमा आफ्नो अनुहार प्रतिबिम्ब गरेको पापको दाग हटेको र मानव जगत फेरि परमेश्वरसँग बढी तालमेल भएको हर्षले भावविभोर दृष्य कस्तो होला !

वेदना र अपमानद्वारा मुक्ति पाएका मानिसहरू आफ्नो महिमित राज्यमा देख्न पाउँदा मुक्तिदाताको आनन्दको अनुहार कस्तो होला ? उहाँको आनन्दमा मुक्ति पाएकाहरू सहभागी हुनेछन्। सन्तहरूको प्रार्थना, मेहनत र प्रेमिलो त्यागले मुक्तिपाएकाहरूको अनुहार सबैले देख्न पाउनेछन्। एक आपस र अरूको प्रयत्नले मुक्ति पाएकाहरूका अनुहारहरू हेर्न पाउँदा सबैको मन हर्षले भरिनेछ।

दुई आदमहरूको भेट हुन्छ

जब मुक्ति पाएकाहरूलाई परमेश्वरको शहरमा स्वागत गरिन्छ तब त्यहाँ अत्यन्त रमाहटका चित्कारहरूले गुञ्जायमान हुन्छ। दुई आदमहरू भेट हुने लागेको हुन्छ। परमेश्वरको पुत्रले हाम्रो मानव जातको पितालाई स्वागत गर्नु हुँदैन, जसलाई उहाँले नै सृष्टि गर्नुभयो तर उसको पापले गर्दा उद्धारकर्ताको शरीरमा क्रूसको चोटका दागहरू छन्। जब आदमले येशूको हत्केला र कोखामा किलाका दागहरू देखेछन् तब अत्यन्त हिनताबोध भएर खीष्टको पाउमा पर्दछन्। उद्धारकर्ताले आदमलाई उठाउँछन् र आफू निकालिएको अदनको बगैँचामा फेरि एकपटक नजर लगाउन अन्हाउँछन्।

यस संसारमा आदमको जीवन वेदनापूर्ण थियो। प्रत्येक झरेको पात, प्रत्येक बलि र मानिसको शुद्धतामा बसेको प्रत्येक दागले आफ्नो पापलाई सम्झना गराउँथ्यो। आफ्नो पापले ल्याएको दुर्दशाले गर्दा भयङ्कर कष्टको अनुभव आदमले गर्छ र आफ्नै पापको कारण यी सबै भएका हुन् भनेर पश्चातापको बेदनाले उसलाई पिरोल्छ। तर उसले

आफ्नो पापको निम्ति हृदयदेखि पश्चाताप गरेको थियो र पुनरुत्थानको आशामा ऊ मरेको थियो। तर अब खीष्टको मृत्युले उसको पाप क्षमा भएको थियो र उसले गुमाएको अवसरलाई पुनर्बहाली भएको पाउनेछ।

आनन्दले परिचालित भएर आदमले ती रूखरूलाई फेरि खुशी भएर हेर्दछन्। उनले पाप नगरेको बेलामा ती रूखका फलहरू उनले बुटुलेका थिए। आफ्नै हातले छाँटिका लहरे बिरुवाहरूलाई उनले हेर्दछन्। उनले स्याहारेका उनलाई मनपर्ने फूलहरूलाई हेर्दछन्। हो, साँच्चिकै अदनको बगैँचा फेरि पुनर्स्थापना भएको रहेछ।

उद्धारकर्ताले उनलाई जीवनको रूखमा लानुहुन्छ र त्यस रूखको फल खान अन्हाउँछन्। उद्धार पाएका अनगिन्ती परिवारहरू उनले देख्दछन्। अनि आफ्नो मुकुट येशूको पाउमा राख्दछन् र उनलाई अङ्गालो मार्दछन्। विणालाई उनले छुन्छन् र स्वर्गका जीवहरूले विजयको गीत गाउँछन् र त्यसको प्रतिध्वनिले सारा जगत गुञ्जायमान हुन्छ। “तिनीहरू चर्को सोरले यसो भनिरहेका थिए, “मारिएका थुमा सामर्थ्य, वैभव, बुद्धि, शक्ति सम्मान, महिमा, र स्तुति ग्रहण गर्ने योग्यका हुनुहुन्छ।” अनि स्वर्गमा, पृथ्वीमा, पृथ्वीमुनि, समुद्र र त्यहाँ भएको हरेक प्राणीले यसो भनिरहेको मैले सुनें, “सिंहासनमा विराजमान हुनुहुनेलाई र थुमालाई स्तुति, सम्मान, महिमा, र सामर्थ्य सदासर्वदा होस्।” प्रकाश ५:१२-१३। आराध्य मुक्तिदाताको पाउमा आदमको परिवारले आआफना मुकुटहरू टक्राउँछन् र शिर निहुन्याएर उहाँको आराधना गर्छन्। जब आदमको पतन भएको थियो त्यसबेला स्वर्गदूतहरूले आँसु झारेका थिए। तर उहाँको नाउँमा विश्वास गरेर मुक्ति पाएर मरेकाहरूको चिहान खोल्दा तिनीहरू हर्षले भावविभोर हुन्छन्। मुक्तिको काम सम्पन्न भएको अब तिनीहरूले हेर्दछन् र मुक्ति पाएकाहरूको आवाजसँग एक भएर तिनीहरूले येशूको स्तुतिप्रशंसा गर्दछन्।

“आगोसँग मिसिएका काँचको समुद्रजस्तो मैले देखें। त्यहाँ पशु र त्यसको मूर्तिमाथि र त्यसका नाउँको संख्यामाथि विजय पाउनेहरू

आफना हातमा परमेश्वरको विणा लिई त्यस काँचका समुद्रको किनारमा खडा थिए।" प्रकाश १५:२। मानिसहरू मध्येबाट उद्धार भएकाहरूले मोशा र थुमाको नयाँ गीत गाउँछन्। "तिनीहरूले यसो भनेर परमेश्वरका दास मोशाको भजन र थुमाको भजन गाउँदैथिए, "हे परमप्रभु परमेश्वर सर्वशक्तिमान्, तपाईंका कार्य महान् र आश्चर्यपूर्ण छन्, युग-युगका महाराजा, तपाईंका मार्ग धार्मिक र सत्य छन्।" प्रकाश १५:३। त्यो गीत केवल एक लाख चौवालीस हजारले मात्र गाउन सिकेछन्। अरू कोही मानिस वा समूहले पनि गुञ्जिनु नपरेको अनुभव तिनीहरूले गरेका थिए। "थुमा जता-जता जानुहुन्छ उहाँको पछिपछि लाग्नेहरू यिनीहरू नै हुन्।" तिनीहरू जीवितहरूको मध्येबाट रूपान्तरित भएका थिए र "परमेश्वर र थुमाको निमित्त पहिलो फलको रूपमा मानिसहरूका बीचबाट यिनीहरू मोल तिरी छुटाइएका थिए। तिनीहरूका मुखमा कुनै झूट पाइएन, तिनीहरू निष्खोट थिए।" प्रकाश १४:४-५। देशको उत्पत्ति भएदेखि कहिल्यै पनि नभएको सङ्कट तिनीहरूले पाएका थिए। याकूवको कष्टको समयमा भएको वेदनालाई तिनीहरूले सहेका थिए। परमेश्वरको अन्तिम न्याय यस संसारमा खनिएको बेलामा तिनीहरूको निमित्त सुनुवाई गर्ने कोही थिएन। तिनीहरूले "आफना-आफना पोशाकहरू थुमाको रगतमा धोएर सेता बनाएका छन्।" प्रकाश ७:१४। परमेश्वरको अगाडि "तिनीहरूका मुखमा कुनै झूट पाइएन, तिनीहरू निष्खोट थिए।" प्रकाश १४:५। "तिनीहरू कहिल्यै भोकाउने र तिर्खाउने छैनन्, सूर्यको राप अथवा कुनै प्रचण्ड ताप तिनीहरूमाथि पर्नेछैन, किनकि सिंहासनको बीचमा हुनुहुने थुमा तिनीहरूका गोठालो हुनुहुनेछ, र तिनीहरूलाई डो-न्याएर जिउँदो पानीको स्रोतसम्म लानुहुनेछ, र परमेश्वरले तिनीहरूका आँखाबाट सबै आँसु पुछिदिनुहुनेछ।" प्रकाश ७:१६-१७।

उद्धार पाएकाहरू परमेश्वरको महिमामा

सारा युगमा मुक्तिदातालाई रोजेकाहरू साँगुरो मार्गमा हिँडेका थिए। महाकष्टको भट्टीमा परेर तिनीहरू शुद्ध भएका थिए। येशूको निम्ति तिनीहरूले घृणा, बदनाम, झुटो आरोप, स्वार्थ-त्याग र तितो निराशाहरू खपेका थिए। तिनीहरूले पापको खराबी, त्यसको शक्ति, त्यसको दोष र त्यसले ल्याउने कष्टलाई जानेका थिए। पापलाई तिनीहरूले वाक्क लागेर हेरेका थिए। आफ्नै अस्तित्वलाई जोखिममा राखेर बलिदान हुनुभएको येशूप्रति तिनीहरूको हृदय अत्यन्त आभारले भरिँदछ र उहाँको सामु झुकदछन्। तिनीहरूलाई धेरै क्षमा दिएकोले तिनीहरूले उहाँलाई धेरै माया गर्दछन्। (लूका ७:४७ “यिनले किन यस्तो गरेकी छिन् भने म तिमीलाई भन्छु, यिनका धेरै पापहरू क्षमा भइसकेका छन्। यसैले यिनले मलाई धेरै माया देखाइन्। थोरै पाप क्षमा भएको मानिसले चाहिँ थोरै माया गर्दछ”)। खीष्टको कष्टमा सहभागी भएकाले तिनीहरू उहाँको महिमामा सहभागी हुन योग्य हुन पुग्छन्।

भूमिगत, छाप्राछाप्री, कालकोठरी, शुली, पहाडजङ्गल, मरुभूमि र गुफाहरूबाट परमेश्वरका हकदारहरू आउँछन्। तिनीहरू पीडित, कष्ट पाएका र शारीरिक तथा मानसिक यातना भोगेका विश्वासीहरू थिए। शैतानको आधिपत्यलाई स्वीकार गर्न नचाहेकोले करोडौँ मानिसहरू बदनामको भारी बोकेर मृत्युको मुखमा पारिएका थिए। अब तिनीहरू छरपस्ट भएका छैनन्, कष्ट भोग्नुपरेको छैन र शोषित भएका छैनन्। अब तिनीहरू संसारका कुनै गन्यमान्य व्यक्तिहरूले लगाएका पोशाकभन्दा अति बहुमूल्य पोशाकहरू लगाउँछन्। संसारको कुनै पनि राजा महाराजा वा सम्राटहरूले लगाएका मुकुटभन्दा बहुमूल्य मणिले सजाएका गौरवमय मुकुटहरूले तिनीहरूको शिर सोभायमान हुन्छ। तिनीहरू सबैको आँखाबाट महिमाको राजाले आँसु पुछिदिनुहुनेछ। एकै स्वरमा मीठो र स्पष्ट स्तुतिप्रशंसा तिनीहरूको मुखबाट झर्नेछन्। स्वर्गका छानाहरू शाही गीतले फुल्नेछन्: “तिनीहरू उच्च सोरले कराए,

“सिंहासनमा विराजमान हुनुहुने हाम्रा परमेश्वर र थुमामा मुक्ति छ।”
 प्रकाश ७:१० र त्यसको प्रत्युत्तरमा सबैले हो मा हो मिलाउँदछन्:
 “आमेन ! हाम्रा परमेश्वरलाई प्रशंसा, महिमा, बुद्धि, धन्यवाद, सम्मान,
 शक्ति र सामर्थ्य सदासर्वदा होस्। आमेन !” प्रकाश ७:१२।

यस जीवनमा उद्धारको अचम्मको विषयवस्तुलाई केवल बुझ्न
 सुरुमात्र गर्न सक्छौं। हामीहरूको सीमित बुद्धिज्ञानले क्रूसमा सम्मिलित
 भएको लाज र महिमा, जीवन र मृत्यु, न्याय र दयालाई अत्यन्त
 इमान्दारीपूर्वक केवल नियाल्न मात्र सक्छौं। तैपनि त्यसको पूरा
 अर्थलाई हामीहरूको दिमागलाई जतिसुकै तन्काएतापनि बुझ्न असमर्थ
 हुन्छौं। हामीलाई उद्धार गर्ने र राहत दिने प्रेमको लम्बाई, चौडाई,
 गहिराई र उचाईलाई धमिलोसँग मात्र बुझ्न सक्छौं। मुक्तिको
 योजनालाई पूरै बुझ्न सकिने छैन। येशूले पापको मोल तिरेर मुक्त
 भएकाहरूले जे देखेतापनि र जे जानकारी भएतापनि त्यसको
 सारगर्भितता तुरुन्तै थाहा पाउँदैन। तर आश्चर्यचकित र प्रशन्नले
 लटपटिएको दिमागको निमित्त मुक्तिको योजनाको बारेमा नयाँ सत्यहरू
 निरन्तररूपमा अनन्त युगभरी सिक्ने अवसर मिल्नेछ। यस संसारमा
 भएका पीडा, कष्ट र प्रलोभनहरूको अन्त्य भएतापनि र त्यसको
 कारकलाई हटाइएतापनि परमेश्वरका जनहरूमा तिनीहरूको मुक्तिको
 निमित्त कस्तो ठूलो मोल चुकाउनुपरेको थियो भन्ने बौद्धिक ज्ञान विशेष
 प्रकारले सम्झना रहरहनेछन्।

सारा अनन्तको युगभरी मुक्ति पाएकाहरूले क्रूसको गीत
 गाइरहनेछन्। महिमित खीष्टमा क्रूसमा टाँगिएको खीष्ट तिनीहरूले
 देखेछन्। मानिसहरूको भाउलाई उचाल्न वा तिनीहरूलाई उच्च
 स्थानमा राख्न स्वर्गको राजा निहुरिनुभएको घटना कहिल्यै पनि बिर्सने
 छैन। परमेश्वर पिताको अनुहारलाई लुकाएर पापको शर्म र दोषलाई
 बोक्नुपर्दा दुखित संसारको पीडाले उहाँको हृदय टुक्रिएको र शरीरलाई
 कुल्चिएको कहिले बिर्सन सक्छ र? सारा जगतका सृष्टिकर्ताले मानिसको
 प्रेमको निमित्त आफ्नो गरिमामय महिमालाई पन्छाएको घटनालाई सारा

जगतले अचम्म मानेर बुझ्न खोज्नेछन्। जब उद्धार पाएकाहरूले तिनीहरूको उद्धारकर्तालाई हेर्छन् र उहाँको राज्यको अन्त अब हुनेछैन भनेर थाहा पाउँछन्, तब यो स्तुति प्रस्फुटन भएर तिनीहरूको मुखबाट निस्कन्छन्: “मारिएको थुमा योग्यको हुनुहुन्छ। आफ्नै अमूल्य रगतले उहाँले हामीलाई मुक्ति दिएर परमेश्वरमा सुम्पिनुभएको छ !”

सारा रहस्यहरूलाई क्रूसको रहस्यले ब्याख्या गर्छ। सर्वज्ञानी परमेश्वरले हामीहरूको उद्धारको निमित्त आफ्नो पुत्रको बलिदानबाहेक अरु कुनै विकल्प नसोची मुक्तिको योजना तर्जुमा गर्नुभएको देखिनेछ। यस पृथ्वीलाई पापको मोल तिरेर मुक्ति पाएका आनन्दित, पवित्र र अजम्मरी जनहरूले भने त्यस बलिदानको मूल लक्ष्य हो। त्यस्तो मोल तिरेर संतुष्ट हुनुभएको पिताको अगाडि हाम्रो कदर र मूल्यलाई हामीले कसरी लिने? र आफ्नो महान् बलिदानले प्राप्त गरेको फलहरूलाई देखेर खीष्ट आफै पनि संतुष्टि भएर हेर्नुहुनेछ।

१००० वा सहस्र वर्षको अन्तमा मुक्ति पाएका जनहरू र अनगिन्तीयौँ स्वर्गदूतहरूको साथमा खीष्ट यस पृथ्वीमा ओर्लनुहुनेछ । मृत्युको मुखमा परिरहेका दुष्टहरूलाई बौरी उठ्न र तिनीहरूको कर्तुतको फल भोग्न तयार होऊ भनेर येशूले आदेश दिनुहुनेछ । समुद्रका बालुवाको कण जस्तै अनगिन्ती ती दुष्टहरू मृत्यु र महामारीका दागले भर्दै देखा पर्नेछन् । प्रथम पुनरुत्थानका धर्मीहरूको दाँजोमा तिनीहरूमा कस्तो अन्तर !

परमेश्वरको पुत्रको तेजस्वी महिमा हेर्न सबैको आँखा त्यतातिर फर्कन्छ । संसारलाई पापको खाल्डोमा पछार्ने ती दुष्टहरूका जमातले चिच्याउनेछ: “परमप्रभुको नाउँमा आउने धन्यका हुन् ! मत्ती २३:३९ । येशूप्रति माया र श्रद्धा राखेर ती शब्दहरू तिनीहरूले उच्चारण गरेका हुँदैनन् । सत्यको करले तिनीहरूको ओठहरूले नचाहेरै त्यो चित्कार गरेको हुन्छ । जुन शत्रुता र विरोधाभासले लट्पटिएर दुष्टहरू चिहानमा गएका थिए, त्यही मनस्थितिले तिनीहरूको पुनरुत्थान हुनेछ । तिनीहरूको निमित्त त्यसबेला कुनै नयाँ अवधि थपिने छैन जसले गर्दा तिनीहरूले विगतको जीवनलाई सच्याउन पाउन् ।

परमेश्वरको अगमवक्ताले भन्छन्: “४ त्यस दिन उहाँ यरूशलेमको पूर्वपट्टि जैतुन डाँडामा उभिनुहुनेछ । तब जैतुन डाँडा पूर्वदिखि पश्चिम भएर दुई भागमा छुट्टिनेछ र बीचमा एउटा ठूलो बेसी बन्नेछ । आधा डाँडा उत्तरतिर र आधा डाँडा दक्षिणतिर छुट्टिनेछ । ५ तिमीहरूचाहिँ डाँडा दुई भागमा छुट्टिएर बनिएको बेसीको बाटो भएर भाग्नेछौ । यहूदाको राजा उज्जियाहको पालोमा भूइँचालो जाँदा तिम्रा पिता-पुर्खाहरू जसरी भागेका थिए, त्यसरी नै तिमीहरू भाग्नेछौ । परमप्रभु मेरा परमेश्वर सबै स्वर्गदूतहरूलाई साथमा लिएर आउनुहुनेछ ।” जकरिया

१४:४-५मा उल्लेख गरिएअनुसार खीष्टको दोस्रो आगमनमा येशूमा मुक्ति पाएकाहरू स्वर्गमा एक हजार वर्ष राज गर्नेछन् र शैतान एकलै यस पृथ्वीमा बन्धकको रूपमा भौतारिनेछ र त्यस सहस्र वर्षको अन्तमा येशूको तेस्रो तेजस्वीमय आगमन हुनेछ।

जब नयाँ यरुशलेम स्वर्गबाट उतारिनेछ तब त्यसको र खीष्टको लागि तयार गरिएको ठाउँमा अडिनेछ। त्यस पवित्र सहरमा येशूका जन र स्वर्गादूतहरू भित्रिनेछन्।

हजार वर्षसम्म दुष्टको निर्माता शैतान कहालीलागदो उदासीन भएर मरुभूमिरूपी यस पृथ्वीमा एकलै भौतारिएको थियो। सहस्र वर्षसम्म उसले कसैलाई पनि छल गर्न पाएको थिएन। अब दुष्टहरू बौरी उठेको उसले देख्छ र उसको साथमा अनगिन्ती जमातहरू भएको उसले महसुस गर्नेछ। त्यसबेला उसको छली आशा फेरि पलाउनेछ। उसको र येशूको बीचमा भएको मतभेदको महान् द्वन्द्वयुद्धमा नहार्ने प्रण गर्दछ। मुक्तिबाट अलग भएका जमातहरूलाई उसको झण्डामुनि जम्मा गर्छ। खीष्टलाई इन्कार गर्दा ती जमातहरूले विद्रोहीको शासनमा रहन चुनेका थिए। उसको हुकुममा चलन तिनीहरू राजी भएका थिए। तर पहिलै कै धुर्त स्वभावअनुसार उसले आफूलाई शैतानको रूपमा प्रस्तुत गर्न चाहेको हुँदैन। जबर्जस्ती खोसिएको यस पृथ्वीमा आफ्नो अधिकार छ भनेर उसले दाबी गर्नेछ। दुष्टहरूको उद्धारकर्ता भन्दै तिनीहरूलाई बौरी उठाउने ऊ आफैँ हो भनेर तिनीहरूलाई भ्रममा पार्दछ। कमजोरीहरूलाई शक्तिशाली बनाएर आफ्नो भएभरको शक्तिलाई सम्हाल्दै शैतानले परमेश्वरको सहरलाई कब्जा गर्न अगुवाई गर्छ। बौरी उठेका, गन्नै नसकिने, करोडौँ आफ्ना मतियारहरूलाई औँल्याउँदै आफ्नो गुमाएको राजगद्दी र राज्य फेरि पाउन सकिनेछ भनेर तिनीहरूको नेताको हैसियतले तिनीहरूलाई उचाल्दछ।

शैतानले नेतृत्व गरेको हुलमा जल प्रलयभन्दा अघि रहेका धेरै वर्षसम्म बाँचेका ठूला शरीर र असाधारण बौद्धिक क्षमता भएका पुरुषहरू पनि छन्। तिनीहरूको विलक्षण कामले गर्दा ती कामलाई

सारा संसारले पूजेका थिए। तर तिनीहरूको निष्ठुर र दुष्ट आविष्कारहरूले गर्दा परमेश्वरको सृष्टिबाट तिनीहरूको नामनिशानै हटाउनु परेको थियो। त्यहाँ चक्रवर्ती राजा र सेनापतिहरू पनि हुन्छन् जसले आफ्नो जीवनमा कहिलै पनि युद्ध हारेका थिएनन्। मृत्युको मुखमा परेतापनि तिनीहरूको हृदय परिवर्तन भएको थिएन। जब तिनीहरू पुनरुत्थान हुन्छन् तब जुन नियतले तिनीहरू अभिप्रेरित भएर शासन गर्दा गर्दै मरे त्यही नियतको जागरण हुन्छ र शैतानको नेतृत्वमा अघि बढ्छ।

परमेश्वरको विरुद्धमा अन्तिम प्रहार

शैतानले ती वीर महापुरुषहरूसँग सरसल्लाह गर्छ। आफूहरूसँग भएका फौज सहरभित्र रहेकाहरू भन्दा विशाल छन्, त्यसकारण त्यस सहरलाई कब्जा गर्न सकिन्छ भनेर तिनीहरूले निर्णय गर्छन्। कुशल शिल्पकारहरूले युद्धका निमित्त अत्याधुनिक हतियारहरूको निर्माण गर्दछन्। विभिन्न दर्जा र समूहमा विभाजित गरेर सैनिक अगुवाहरू अघि बढ्दछन्।

अन्तमा परमेश्वरको सहरमा आक्रमण गर्न अघि बढ्न आदेश दिइन्छ। अनगिन्ती फौज अघि बढ्छन्। ती सैन्य शक्ति यति विशाल छन् कि त्यसको बराबरीमा सारा युगका सैनिकहरू जम्मा गरेपनि पुग्नेछैन। अनेक किसिमका अत्याधुनिक सैनिक उपकरण र गाडीहरूको साथमा शैतानले राजा र युद्धवीरहरूको अगुवाई गर्छ। मरुभूमिजस्तो भएको पृथ्वीको सम्म ठाउँमा दर्जा अनुसार सैनिक फौज परमेश्वरको शहरमा हमला गर्न अघि बढ्छ। येशूको आदेशमा नयाँ यरुशलेमका ढोकाहरू बन्द हुन्छन्। शैतानका फौजहरू त्यस सहरमा आक्रमण गर्न तयार हुन्छन्।

तब आफ्ना शत्रुहरूलाई हेर्न खीष्ट देखा पर्नुहुन्छ। सहरभन्दा माथि सुनको जलप लगाएको सिंहासनमा येशू विराजमान हुनुभएको हुन्छ। अनि उहाँको वरिपरि उहाँका राज्यका हकदारहरू हुन्छन्।

सनातन परमपिता परमेश्वरको महिमा उहाँको पुत्रको वरिपरि घेरिएको हुन्छ। उहाँको तेजिलो चमक ढोकाहरूबाट पार हुन्छ र सारा पृथ्वीलाई उहाँको किरणले छोपेको हुन्छ।

सिंहासनको अत्यन्त नजिक एकफेरा शैतानको खटनमा जोशले काम गरेका थिए तर आगोबाट भुङ्गो निकालेको जस्तै तिनीहरू निकालिएका थिए। तिनीहरू मुक्तिदाताप्रति अगाध श्रद्धा राखेर उहाँको पछि लागेका थिए। त्यसपछि त्यहाँ ती भक्तहरू थिए जो झुटो र धर्मको विरोधमा लानेहरूको बीचमा पनि चरित्रवान भएर बसेका थिए। दश आज्ञा निलम्बन भयो भनेर संसारले घोषणा गरेको बाबजुद पनि सारा युगभरि करोडौंको सख्यामा उहाँका ती नीतिहरूलाई सहस्र सम्मान गरेका थिए र आफ्ना आस्थाको निम्ति शहीद भएका थिए। अनि त्यसपछि “यसपछि कुनै मानिसले गन्न नसक्ने एउटा ठूलो भीड, जो हरेक जाति, सबै कुलहरू, मानिसहरू र भाषा बोल्नेबाट थियो, सेता पोशाक पहिरेर हातमा खजुरका हाँगा लिई सिंहासन र थुमाको सामुन्ने उभिइरहेका थिए।” प्रकाश ७:९। तिनीहरूको लडाईँ समाप्त भइसकेको थियो। तिनीहरूको जीत भइसकेको थियो। तिनीहरूको हातमा बोकेका खजुरका हाँगाहरूले तिनीहरूको विजयउल्लासका चिन्ह देखाउँथ्यो। तिनीहरूले लगाएको सेतो पोसाकचाहिँ खीष्टको धार्मिकताको प्रतीक थियो, जुन अब तिनीहरूको भएको थियो।

उहाँको सिंहासनको वरिपरि ती मोक्ष पाएका मानिसहरू थिए जसले आफ्नो धर्मकर्मले मोक्ष पाएको भनेर दाबी गर्दैनथे। तिनीहरूले कति दुःख पाए भनेर उल्लेख गरिएको त छैन तर उद्धार हाम्रो परमेश्वर र थुमाको भन्ने मूल विषयको गीतले त्यस सिंहासन गुञ्जायमान हुन्छ।

विद्रोहीहरूको विरुद्धमा फैसला

जम्मा भएका पृथ्वीका सारा मानिस र स्वर्गका जीवहरूको उपस्थितिमा परमेश्वरको पुत्रको राज्याभिषेक हुन्छ। अब महान् सार्वभौम र शक्तिले सम्पन्न हुनुभएको राजाहरूका महाराजाले ती

विद्रोहीहरूको विरुद्धमा फैसला सुनाउनुहुन्छ, जसले उहाँको व्यवस्थालाई सरासर उलङ्घन गरेका थिए र उहाँका जनहरूलाई थिचोमिचो गरेका थिए। “तब मैले एउटा ठूलो सेतो सिंहासन र त्यसमाथि विराजमान हुनुहुनेलाई देखें। उहाँको सामुन्नेबाट पृथ्वी र आकाश भागेर गए, र तिनीहरूका निम्ति कतै ठाउँ पाइएन। मैले ठूला र साना सबै मृतकहरूलाई सिंहासनको सामुन्ने उभिरहेका देखें, र पुस्तकहरू खोलिए। अर्को एउटा पुस्तक पनि खोलियो, जो जीवनको पुस्तक हो। ती पुस्तकहरूमा लेखिएका कुरामुताबिक, तिनीहरूका कामअनुसार मृतकहरूको इन्साफ भयो।” प्रकाश २०:११-१२।

येशूको नजर ती दुष्टहरूमाथि पर्छन्। अब तिनीहरूले गरेका हरेक पापले तिनीहरूको चेतनालाई बिझाउँछ। पवित्र मार्गबाट कसरी अलगिए भनेर तिनीहरूले महसुस गर्नेछन्। विभिन्न प्रलोभन देखाएर मोहित पाउँ मानिसहरूलाई पाप गर्न उक्साएको तिनीहरूले देख्नेछन्, परमेश्वरका दूतहरूलाई घृणा र निन्दा गरेका तिनीहरूको सामु खुलासा हुनेछन्। चेतावनीहरूलाई इन्कार गरेका, सदाशयी र दयाका आवाजहरूलाई तिनीहरूको अटेरी र पछुतो नगरेको हृदयलाई तिनीहरूले देख्नेछन्। ती सबै आगोका अक्षरहरूले लेखिएको तिनीहरूको सामु देखापर्नेछ।

सिंहासनमाथि क्रूस देखापर्छ। आदमको पापदेखि मुक्तिको योजना तर्जुमा भएका दृष्यहरू विस्तृत रूपमा देखिनेछ। दीनहीन तरिकाले जन्मनुभएको मुक्तिदाताको जन्म दृष्य, उहाँको सरल जीवन, यर्दन नदीमा उहाँको बप्तिस्मा, उजाड स्थानमा उहाँको उपवास र शैतानको परीक्षा, उहाँको सेवाकार्य जसमा उहाँले स्वर्गको आशिषलाई मानिसहरूको सामु खुलासा गर्नुभएको थियो, दयाका कामहरूले भरिएको उहाँका दिनहरू, पहाडमा रातभरि गर्नुभएको प्रार्थना, उहाँप्रति कृतज्ञ भएर उहाँको खिलाफमा डाहा र खराब सोचाइ, गेतसमनीको बगैँचामा सारा संसारको पापको निम्ति भारी बोक्नुपर्दा सहनुपरेको उहाँको रहस्यमय बेदना, र हिँस्रक तथा उत्तेजित भीडमा सुम्पन उहाँलाई गद्दारी

गरेको, प्रतिकार नगरिकनै उहाँलाई पत्रेका भयावह रात, चेलाहरूको भागाभाग, मुल पूजारीको दरबारमा गरेको उहाँको केरकार, पिलातसको सामुने अदालतमा उभ्याइएको, काँतर हेरोदको सामु बेइज्जत तरिकाले उभिनुपरेको, बेइज्जत, धज्जी, यातना सहँदै मृत्युको निम्ति सुम्पिएको सबै दृष्य सजीवतरिकाले (फिल्मीपाराले) स्पष्टरूपमा त्यहाँ प्रस्तुत हुन्छ। अब त्राही त्राही भएर उभिएका भीडको सामु यस संसारमा येशूले खप्नुपरेको अन्तिम दृष्य पनि हेर्नुपरेको हुन्छ: महाकष्ट भोग्दै कलवरीको पहाडमा पुगेका धिरजी उद्धारकर्ता, जगतका राजकुमार क्रूसमा झुन्डिएको, उहाँको कष्टको आगोमा घिउ हाल्दै धर्मगुरुहरूले जिस्क्याएको, संसारको मुक्तिदाताले प्राण त्यागेको बेलामा अलौकिक तरिकाले अन्धकार छाएको ।

त्यो भयावह दृष्य जस्तो थियो त्यसरी नै देखापर्छ। शैतान र उसका मतियारहरूले त्यो दृष्यलाई नहेर्न शक्तिविहीन हुन्छ। येशूलाई कष्ट दिने प्रत्येक पात्रले आआफ्नो भूमिका देखनुपरेको हुन्छ। बेथलेहेमका अन्जान बालकहरूलाई हत्या गर्ने हेरोद राजा, पतित हेरोदियास जसको हात बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको रगतले भिजेको हुन्छ, समयलाई टार्न खोज्ने पिलातस, गिल्ला गर्ने रोमी सिपाहीहरू, बहुलाएका भीड जसले चिच्छ्याएका थिए, “उसको रगत हामी र हाम्रा सन्तानमा परोस्!”-आदि सबै दृष्य तेजस्वीमय अनुहारको सामु हेर्न तिनीहरू बाध्य हुन्छन् जब मुक्तिपाएका जनहरूले आफ्ना मुकुटहरूलाई मुक्तिदाताको सामु राखिदिन्छन् र यो कृतज्ञता व्यक्त गर्छन्, “उहाँ मेरो निम्ति मर्नुभयो!”

यस पृथ्वीको धरातलमा बौरिएका रोमको राक्षसी, निर्दयी र दुराचारी सम्राट निरो (ई.सन् ३७-६८) पनि उभिएको हुनेछ। उसको हातबाट हजारौं इसाईहरू मारिँदा तिनीहरूको बेदनालाई शैतानिक आनन्दले भरिएर हर्षोउल्लाससाथ हेरिहेका थिए। उसको आमाले पनि आफ्नै क्रुरतालाई अब देखनुपरेको थियो। उसको अभिलाषाले गर्दा अपराधलाई प्रभावित पारेको थियो। सारा संसारलाई थर्कमान गर्ने

आमाछोराको क्रुरता र अपराधको फलको तिनीहरू आफैले हेर्नुपरेको थियो।

अनि शैतानको त्यस फौजमा साथै रोमन क्याथोलिक चर्चका बडे बडे धर्मगुरु, भिक्षु तथा अगुवाहरू पनि थिए। खीष्टका प्रतिनिधिहरू हौं भन्दै तिनीहरूले परमेश्वरका जनहरूलाई नियन्त्रण गर्न इसाई धर्मकै नाउँमा तिनीहरूलाई घोर यातना दिएका थिए, कालकोठरीमा जाकिदिएका थिए र जिउँदै जलाइदिएका थिए। अनि रोमन क्याथोलिक चर्चका अहङ्कारी पोपहरू पनि त्यहाँ थिए। तिनीहरू आफूहरूलाई परमेश्वरभन्दा माथि भएको घोषणा गरेर अति महान् परमेश्वरको दश आज्ञालाई परिवर्तन गरेका थिए। चर्चका धर्मगुरुहरू फादर भनाउँदाहरूले परमेश्वरको सामु आफ्नो लेखा प्रस्तुत गर्नुपरेको थियो। सर्वज्ञानी परमेश्वरले आफ्नो व्यवस्था वा दश आज्ञालाई कडा निगरानीमा राख्नुभएको कुरा ढिलै भएपनि अब तिनीहरूले देख्नुपरेको थियो। कष्ट पाएका आफ्ना जनहरूप्रति खीष्ट व्यक्तिगत रूपमा परिचित भएको ती येशूका भक्तहरूलाई यातना दिने चर्चका धर्मगुरुहरूले अब जान्नुपरेको थियो।

सारा दुष्ट संसारले स्वर्गको राज्यको विरुद्ध महान् गद्दारी गरेको त्यस समय प्रमाणित हुनेछ। तिनीहरूको निमित्त बोल्ने अब कोही पनि हुँदैन। तिनीहरूले गरेको कर्तुतको बहाना केही पनि नभएको तिनीहरूले देख्नेछन्। अनि तिनीहरूको खिलाफमा सदाको निमित्त मृत्युको फैसला गरेको सुन्नुपर्नेछ।

तिनीहरूको विद्रोही नीतिले के गुमाउनुपऱ्यो भनेर दुष्टहरूले देख्नेछन्। अनन्त जीवन गुमाएका मानिसले यो क्रन्दन गर्नेछन् “ती सबै मेरो हुने थियो। म कस्तो अनौठो पागल भएछु! मैले शान्ति, आनन्द र सम्मानलाई घृणित, बदनाम र नैराश्यतासँग साटेछु। तिनीहरूलाई स्वर्गबाट बाहिरिएको न्यायोचित भएको सबैले देख्नेछन्। तिनीहरूकै जीवनले तिनीहरूले यो रोजेका थिए: “त्यस मानिसले (येशू) हाम्रो जीवन सम्हालेको हामी चाहँदैनौं।”

शैतानलाई हराइन्छ

परमेश्वरको पुत्रलाई राज्याभिषेक गरेको ती दुष्टहरूले लठ्ठ परेर हेर्छन्। तिनीहरूले तिरस्कार गरेको परमेश्वरको व्यवस्था वा दश आज्ञाका पाटीहरू उहाँको हातमा तिनीहरूले देखेछन्। मुक्ति पाएकाहरूको मुखबाट स्तुति, प्रशंसाको विस्फोटन भएको तिनीहरूले देखेछन्। सहरका वरिपरि रहेका भीडको सुरिलो आवाज जब फैलिन्छ, सबैले यसरी चिच्याउनेछन्: “हे परमप्रभु परमेश्वर सर्वशक्तिमान्, तपाईंका कार्य महान् र आश्चर्यपूर्ण छन्, युग-युगका महाराजा, तपाईंका मार्ग धार्मिक र सत्य छन्।” अनि तिनीहरू जीवनको राजकुमारको अगाडि लम्पसार पर्नेछन्। प्रकाश १५:३।

शैतान अब शक्तिहीन भएर उभिन्छ। एकफेर ऊ स्वर्गको अगुवा करुब वा आदरणीय स्वर्गदूत थियो। आफू पतित भएको उसले सम्झन्छ। जुन परिषदमा उसलाई सम्मान गरिएको थियो, त्यसबाट ऊ सदाको निम्ति निकालिएको थियो। अब परमेश्वरको पिता सामु अर्को स्वर्गदूत उभिएको उसले देख्छ। त्यो स्वर्गदूत गौरवशाली भएर उभिएको थियो। शैतानलाई यो थाहा थियो कि त्यस स्वर्गदूतको उचाईमा आफू पर्न सक्थ्यो।

आफ्नो निष्कपट र निर्दोष घर स्वर्गको बारेमा उसले सम्झन्छ। उसको मनमा विद्रोह पलाउनुभन्दा अघि उसमा शान्ति र सन्तोष थियो। मानिसहरूको बीचमा आफ्नो कामको समीक्षा अब उसले गर्छ-मानिस मानिसको बीचमा शत्रुभाव रोपेको, जीवनको भयङ्कर क्षति, सरकारहरू उथलपुथल पारेको, अनुशासनहीनतालाई उक्साएको, द्वन्द, क्रान्ति र विद्रोह मच्चाएको। ख्रीष्टको कार्यमा निरन्तररूपमा असमर्थन जनाएको उसले अब सम्झन्छ। अब उसले आफ्नो प्रयत्नको फल हेर्छ तब उसले असफलताबाहेक केही पनि देख्दैन। ख्रीष्ट र शैतानको मतभेदको महान् युद्धमा आफू पटकपटक हारेको शैतानले स्वीकार गर्न बाध्य हुन्छ।

विद्रोह वा स्वर्गमा क्रान्तिको बीउ रोप्न परमेश्वरको शासनप्रणाली नै उत्तरदायी छ भनेर प्रमाणित गर्ने त्यस महान् विद्रोहीको लक्ष्य थियो। आफूमात्र ठीक छु भन्ने तर्कलाई स्वीकार गराउन उसले अनगिन्ती जमातलाई विश्वास दिलाएको थियो। हजारौं वर्षसम्म त्यस षडयन्त्रको रचनाकारले सत्यलाई झुटसँग मिसाएर मानिसहरूलाई मख्ख पारेको थियो। अब इतिहास र शैतानको चरित्रको भन्डाफोर गर्ने समय आएको थियो। जब उसले खीष्टलाई उहाँको सिंहासनबाट अपदस्थ गर्न, उहाँको जनहरूलाई नाश गर्न र परमेश्वरको सहरलाई कब्जा गर्न उसले अन्तिम प्रयास गर्छ, अनि संसारलाई धोका दिने त्यस खलनायकको मुकुण्डो पूरा उघारिन्छ। उसँग एक भएर लडेकाहरूले अब ऊ सबैमा असफल भएको देख्दछन्।

आफ्नै इच्छाले परमेश्वरको विद्रोह गर्दा स्वर्गमा पस्न असक्षम भएको शैतान आफैले देख्नेछ। उसले आफूले पाएको सबै प्रतिभा र शक्तिलाई परमेश्वरको खिलाफमा युद्ध गर्न परिचालित गरेको थियो। यदि उसलाई स्वर्गमा पस्न दिइयो भने स्वर्गको शुद्धपना, चोखोपना र अनुकूलता उसको लागि भयङ्कर यातनामय हुन्छ। शिर झुकाएर आफ्नो खिलाफमा गरेको न्यायोचित फैसला अब उसले स्वीकार्दछ।

येशू र शैतानको बीचमा लामो समयदेखि रहेको महान् मतभेदको युद्धमा उठिरहेका प्रत्येक सत्य र भ्रामक प्रश्न छर्लङ्ग हुनेछ। (मतभेदको रूपमा खडा भइरहेको येशूको विरुद्धमा शैतानले लगाएको आरोप कत्तिको गलत रहेछ भनेर जगतको सामु खुलासा हुनेछ। त्यस मतभेदमा येशूलाई आफूलाई भन्दा उच्च सम्मान वा कदर गरिएकोले शैतान डाह र ईषले स्वर्गमा युद्धनै छेडेको थियो भनेर खुलाइको छ भने युगौं युगदेखि परमेश्वरको दश आज्ञाहरूको पालन गर्नु आवश्यकता छैन भनेर सिकाउन इसाई बनाउँदाहरूबाट नै उसले उक्साएको थियो ।) परमेश्वरको व्यवस्था अर्थात् दश आज्ञाहरूलाई पन्छाउँदा त्यसको नतिजा कस्तो भएछ भनेर सारा जगतले खुला रूपमा देख्न पाउनेछ। आफूले सृष्टि गरेका सबै जीवहरूकै हितमा परमेश्वरको व्यवस्था

अस्तित्वमा आएको रहेछ भनेर देखाउन पापको इतिहास जगतको सामु अनन्त स्मृतिको रूपमा रहिरहनेछ। चाहे परमेश्वरप्रति बफादारी होस् वा बागी होस्, सारा जगतले एकै स्वरमा चिच्याउनेछ, “हे सन्तहरूका राजा परमेश्वर पिता, तपाईंका मार्गहरू न्यायी र सत्य छन्।”

सारा नाउँहरूभन्दा माथि खीष्टको नाउँको महिमा गर्ने समय अब आयो। धेरै सन्तानहरूलाई महिमामा ल्याउन क्रूसको महाकष्ट सहनुभएको येशूको सामु अब आनन्दको वातावरण छाउँछ। मुक्ति पाएकाहरूको अनुहारहरूमा आफ्नै स्वरूप प्रतिविम्ब भएको उहाँले हेर्नुहुनेछ। प्रसव वेदना सहेको जस्तै सहेर उत्पादन भएका मोक्ष पाएका मानिसहरूलाई उहाँले हेर्नुहुन्छ र तिनीहरूलाई देखेर उहाँ सन्तुष्ट हुनुहुन्छ। यशैया ५३:११। धर्मी र अधर्मी दुष्टहरूको जमातको सामु उहाँको मुखबाट यो उच्चारण हुन्छ: “हेर मेरो रगतले किनेका! तिनीहरूकै निमित्त मैले कष्ट पाएँ र तिनीहरूकै निमित्त म मरेँ।”

तीव्र गतिमा दुष्टको अन्त

शैतानको स्वभाव बदलिएको हुँदैन। परमेश्वरको खिलाफमा विद्रोही भावना शक्तिशाली फोहरा फुटेको जस्तै फुट्नेछ। स्वर्गको राजासँगको युद्धमा आफू नहार्न उसले अन्तिम दुःस्साहसिक प्रयत्न गर्छ। तर अनगिन्ती करौडौं मानिसहरू जसलाई उसले विद्रोहको भुमरीमा पारेको थियो, अब तिनीहरूले उसको प्रभुत्वलाई स्वीकार्दैनन्। शैतानले प्रेरणा दिएकैअनुसार उसमा रहेको घृणा दुष्टहरूमा भरिएको हुन्छ र तिनीहरूले यो स्वीकार्नेछन् कि अब परमेश्वरसँगको लडाईंमा तिनीहरूको केही लाग्दैन।

त्यत्तिकै बेला अचानक आकाशबाट परमेश्वरले आगो पठाउनुहुन्छ। पृथ्वी फुट्नेछ। पृथ्वीको प्रत्येक कुना काप्चाहरूमा आगोको मुस्तो फुट्नेछ। पत्थरहरू पनि दनदन जल्नेछन्। “तर प्रभुले न्याय गर्नुहुने दिन चोरझैं अचानक आउनेछ। त्यस दिन आकाश-मण्डल ठूलो आवाज गरेर हराउनेछ, आकाशका तारा, ग्रह-नक्षत्रहरू जलेर भस्म

हुनेछन्। पृथ्वी र पृथ्वीमा भएका सबै कुरा तथा तत्वहरू नाश हुनेछन्।" २ पत्रुस ३:१०। अब आगोले पग्लिएको पृथ्वी ठूलो आगोको कुण्ड हुन्छ। यो यशैया अगमवक्ताले भनेकै अनुसार हुन आएको हो: "यही समयमा परमप्रभुले सियोनको उद्धार गर्नुहुनेछ र त्यसका शत्रुहरूमाथि बदला लिनुहुनेछ।" यशैया ३४:८।

आआफना काम अनुसारको सजायँ दुष्टहरूले भोग्नेछन्। आफू बागी भएर पाप गरेको मात्र होइन उसले गरेर परमेश्वरका जनहरूले पाप गर्नुपरेको सारा पापको निम्ति शैतानले दुःख पाउनुपर्नेछ। अन्तमा आगोको ज्वालामा दुष्ट अधर्मीहरू नाश हुनेछन्। जरा र हाँगाहरूको नाश हुन्छ। शैतानचाहिँ जरा र उसका मतियारहरूचाहिँ हाँगाहरू। परमेश्वरको आज्ञाको उलङ्घन गरेको पूरा दण्ड शैतानले भोग्नेछ। न्यायको माग अब पूरा हुन्छ। शैतानको विध्वंससात्मक शासन सदाको निम्ति अन्त हुन्छ। शैतानले ल्याउने लोभ लालसा र प्रलोभनबाट परमेश्वरका जीवहरूले सदाको निम्ति राहत पाउनेछन्।

जब पृथ्वी आगोमा लपेटिइरहेको हुन्छ तब धर्मीहरू पवित्र सहरमा सुरक्षित हुन्छन्। जब दुष्टहरूको निम्ति परमेश्वर भष्म गर्ने आगो हुनुहुन्छ तब उहाँका जनहरूको निम्ति उहाँ सुरक्षाकवच हुनुहुनेछ। हेर्नुहोस् प्रकाश २०:६, भजन ८४:११।

हाम्रो अन्तिम घर

"यसपछि मैले नयाँ स्वर्ग र नयाँ पृथ्वी देखें। पहिलो स्वर्ग र पहिलो पृथ्वी हराएर गयो अनि समुद्रचाहिँ लुप्त भयो।" प्रकाश २१:१। जुन आगोले दुष्टहरूलाई भष्म पारेको थियो त्यही आगोले यस पृथ्वीलाई शुद्ध पार्दछ। श्रापका प्रत्येक दाग मेटिन्छ। मुक्ति पाएकाहरूलाई पापको भयङ्कर याद दिलाउने नरककुण्डको आगो सदाको निम्ति निभ्छ। पापीहरूलाई सजायँ दिन सधैं जलिरहने नरक कुण्डको आगो हुनेछैन।

तर एउटा स्मृतिचाहिँ सदा रहिरहन्छः पापले गर्दा ल्याएको निर्दयी कामलाई देखाउन मुक्तिदातामा क्रूसका दागहरू अनन्त युगसम्म कलवरीमा खप्नुपरेको चोट उहाँमा हुनेभएकोले त्यसले उहाँलाई स्तुतिप्रशंसा ल्याउनेछ र उहाँको शक्तिको घोषणा गर्नेछ।

परमेश्वर पिताकहाँ भवनहरू तयार गर्न उहाँ स्वर्गमा जानुभएको थियो भनेर चेलाहरूलाई खीष्टले आश्वासन दिनुभएको थियो। धर्मीहरूले पाउने इनामको व्याख्या गर्न मानवीय भाषा पर्याप्त छैन। जसले त्यसको उपभोग गर्छ त्यसले मात्र थाहा पाउनेछ। कुनै सीमित दिमागले परमेश्वरको परमानन्द स्वर्गलाई बुझ्न सक्दैन।

मुक्ति पाउनेहरूले पाउने स्थानलाई "देश" भनेर बाइबलले बताउँछ। हिब्रू ११:१४-१६। त्यहाँ स्वर्गको गोठालोले उहाँका बगाललाई जीवित पानीको मुहानमा डोऱ्याउनुहुनेछ। त्यहाँ सधैं बगिरहने सडलो क्रिष्टल जस्तो खोला हुन्छन्। त्यसको किनारमा हल्लिरहेको रुखका छायाँहरू हुन्छन् जुन मुक्तिपाएकाहरूको निम्ति तयार पारेको सडक हुन्छ। जताततै फैलिएको समथर चौरहरू सुन्दरताको थुम्कोले फुल्नेछ र परमेश्वरका पहाडका चुचुराहरू गौरवमय सुन्दरताले भरिएको हुन्छ। सधैं बगिरहने सडलो खोलाको किनारमा भएका शान्तमय जमिनहरूमा तिर्थयात्री र भौतारिएका परमेश्वरको जनहरूले घर पाउनेछन्।

"मानिसहरू घर बनाएर आफैं बास गर्नेछन्, तिनीहरूलाई धपाएर त्यहाँ अरू कोही बास गर्न पाउनेछैनन्। तिनीहरूले दाखबारी लाउनेछन् तर दाखमद्य आफैं पिउनेछन्, त्यो अरूले पिउन पाउनेछैनन्। मेरा मानिसहरू, रूखझैं धेरै दिन बाँच्नेछन्। आफ्ना मेहनतका फलको तिनीहरूले पूरा आनन्द लिनेछन्।", "उजाड-भूमिमा फूलहरू फुल्छन्, मरुभूमि रमाउनेछ। मरुभूमि हर्षले गीत गाउँदै चिच्च्याउनेछ, त्यो लेबनानका पर्वतहरूझैं सुन्दर र कर्मेला र शारोनका मैदानझैं मलिलो हुनेछ। सबैले परमप्रभुको वैभव देखेनेछन्। उहाँका शक्ति र महान्ता देखेनेछन्।" र "ब्वाँसा र भेडा एकसाथ शान्तिसित

बास गर्नेछन् र चितुवाहरू पाठासित सुत्नेछन्। बाछ्छा र सिंहका डमरुहरू एकसाथ खानेछन् र साना बालकहरूले तिनीहरूलाई हेरचाह गर्नेछन्। गाई र भालु एकसाथ खानेछन् र तिनका बच्चाहरू एकैसाथ शान्तिसित सुत्नेछन्। सिंहले गोरुले झैं पराल खानेछ। विषालु सर्पसित खेल्दा पनि दूधे-बालकलाई हानि हुनेछैन। परमेश्वरको पवित्र पर्वत सियोनमा कुनै हानिकारक वा दुष्ट कुरा रहनेछैन। समुद्रचाहिँ पानीले भरिएझैं पृथ्वी परमप्रभुको ज्ञानले भरपूर हुनेछ।" यशैया ६५:२१,२२,३५:१,२, ११:६-९।

स्वर्गमा दुःख र दर्दको नामनिसानै हुँदैन। त्यहाँ आँसु बग्नेछैन। मलामी जान आवश्यक हुँदैन। "उहाँले तिनीहरूका आँखाबाट सबै आँसु पुछिदिनुहुनेछ। अबदेखि कोही मर्नुपर्नेछैन। कसैले पनि शोक मानेर रुनेछैन, कुनै किसिमको दुःख हुँदैन। पुराना सबै कुरा बितिसकेका छन्।" प्रकाश २१:४। "हाम्रा देशमा बास गर्ने कसैले कहिल्यै विरामी भएको दुःख पोखाउनेछैन र सारा पाप क्षमा हुनेछन्।" यशैया ३३:२४।

नयाँ महिमित पृथ्वीको महानगर नयाँ यरूशलेम त्यहाँ हुनेछ। "त्यो सहरचाहिँ परमेश्वरको महिमाले चम्किँदै थियो। त्यसको चमक एउटा बहुमूल्य रत्न, बिल्लौर जस्तै थियो। यो स्फटिकझैं स्वच्छ थियो।" "संसारका सबै मानिस उहाँको उज्यालोमा हिँड्नेछन् र सबैतिरका राजाहरूले आफ्ना धन-सम्मान् त्यहीं ल्याउनेछन्।", "सिंहासनबाट ठूलो सोरमा यसो भनेको मैले सुनें, "हेर! अबदेखि परमेश्वरको वास मानिसहरूसँग भएको छ। उहाँ तिनीहरूसँग वास गर्नुहुनेछ र उनीहरू उहाँकै मानिसहरू हुनेछन्। परमेश्वर आफैँ उनीहरूसित हुनुहुनेछ अनि उहाँ उनीहरूका परमेश्वर हुनुहुनेछ।" प्रकाश २१:११,२४,३।

परमेश्वरको शहरमा रात हुनेछैन (प्रकाश २२:५)। त्यहाँ थकान र पेलान हुनेछैन। हरदम बिहानको ताजापनको अनुभव हामी गर्नेछौं र बिहानको मौसमबाट हामी टाढा हुँदैनौं। घामको तेजको चमकले तिरमिराउनेछैन। तर पनि मध्यदिनको समयभन्दा पनि

चहकिलो किरण त्यहाँ छाउनेछ। निरन्तर दिनको महिमामा उद्धार पाएकाहरू हिँडडुल गर्नेछन्।

“शहरभित्र मैले कुनै मन्दिर देखिनँ किनभने मन्दिरचाहिँ प्रभु सर्वशक्तिमान् परमेश्वर र थुमा नै हुनुहुन्छ।” प्रकाश २१:२२। परमेश्वरका जनहरूले पिता र पुत्रसँग खुला रूपमा वार्तालाप गर्ने अवसर पाउनेछन्। अहिले पो हामी ऐनामा जस्तै परमेश्वरको स्वरूप देख्छौँ, तर त्यसबेला उहाँको अनुहार आमनेसामने देख्नेछौँ। परमेश्वर र हाम्रो बीचमा कुनै पनि धमिलो पर्दा हुनेछैन।

परमेश्वरको प्रेमको विजय

मानिसहरूको मनमा परमेश्वर आफैँले रोप्नुभएको प्रेम र सहानुभूतिहरू अब त्यहाँ अत्यन्त असल र मीठोरूपमा उपभोग गर्न पाउनेछन्। मुक्ति पाएकाहरूले उपभोग गर्ने आनन्द र खुशीयालीमा पवित्र जीवहरू र परमेश्वरमा बफादार भएर बसेका सारा युगका भक्तजनहरू र सारा स्वर्ग र पृथ्वीका परिवारहरूसँग पवित्र गठबन्धन गरेर बस्ने अवसर हुन्छ। एफिसी ३:१५।

अमरत्व प्राप्त गरेका दिमागहरूले परमेश्वरको सृष्टि गर्ने अचम्मको शक्ति र उद्धार गर्ने परम रहस्यहरूको बारेमा कहिल्यै नथाकी खुशीसँग तिनीहरू अब अध्ययन गर्नेछन्। मानिसहरूमा भएका प्रत्येक क्षमताको वृद्धि हुनेछ र प्रत्येक सामर्थ्य बढ्नेछ। ज्ञानको निम्ति चाहिने आवश्यकताहरूले मानिसका ऊर्जाहरूमा कमी आउँदैन। बडे बडे उद्यमहरू परिचालित हुनसक्नेछन्, गौरवमय आकांक्षाहरू पूरा हुनेछन् र उच्च लक्ष्यहरू हासिल गरिनेछ। र नयाँ नयाँ उच्च विषयवस्तुहरू अध्ययन गर्ने अवसरहरू सृजना हुनेछन्, चकित पार्ने नयाँ नयाँ कुराहरूको प्रशंसा गर्न पाउनेछन्, नयाँ सत्यहरू बुझ्न सक्नेछन् र दिमाग र शरीरलाई चुनौति दिने नयाँ नयाँ वस्तुहरूको प्रादुर्भाव हुनेछ।

मोक्ष पाएकाहरूको सामुने सारा जगतका खजानाहरू खोलिने छन्। मरणशीलबाट पार भएकाहरूमा जगतका विभिन्न ग्रह तथा

नक्षेत्रहरूमा कहिल्यै नथाकिकन उडेर जाने पखेटाहरू हुनेछन्। पृथ्वीका सन्तानहरूले पतित नभएका जीवहरूको ज्ञान र बुद्धिमा सहभागी भइ आनन्दित हुनेछन्। युगौँ युगसम्म हासिल गरेका स्वर्गका जीवहरूको ज्ञानका खजानाहरूबाट मुक्ति पाउनेहरू लाभान्वित हुनेछन्। नधमलिएको आँखाले सृष्टिको महिमालाई हेर्नेछन्। सूर्य, तारा आदि परमेश्वरको सिंहासन वरिपरि नियमित रूपमा घुमिरहेको तिनीहरूले देख्न पाउनेछन्।

जब अनन्तको समय चलिरहन्छ तब तिनीहरूले परमेश्वर र ख्रीष्टको महिमाको बारेमा नयाँ नयाँ ज्ञानहरू हासिल गर्दै जानेछन्। जति मानिसहरूले परमेश्वरको बारेमा आत्मज्ञान प्राप्त गर्छन् त्यति उहाँको स्वभावप्रति मुग्ध हुनेछन्। जब येशूले तिनीहरूको सामु मुक्तिको बारेमा गहिरो रहस्यहरू र शैतानसँगको महान् मतभेदमा भएको युद्धमा कुशलता हासिल गरेका विवरणहरू सुनाउनुहुन्छ तब मोल तिरिएर मुक्ति पाएकाहरूका हृदयहरू उहाँप्रतिको भक्तिभावले भावविभोर हुन्छन् र दसौँ हजार गुणा दसौँ हजार आवाजहरू एक भएर उहाँको स्तुति र प्रशंसाका भव्य गीतहरू गाएर स्वर्गलाई गुञ्जायमान गर्नेछन्।

“स्वर्ग, पृथ्वी, पाताल र समुद्रमा सबै प्राणीले यो गीत गाइरहेका मैले सुनें, “सिंहासनमा विराजमान हुनुहुने र थुमालाई सदासर्वदा जयजयकार, आदर, सम्मान र अधिकार भइरहोस्!” प्रकाश ५:१३।

परमेश्वर अन्यायी हुनुहुन्छ भनेर उहाँको विरुद्धमा मिथ्या आरोपले गर्दा जारी भएको महान् मतभेदको युद्ध समाप्त हुन्छ। पाप र पापीहरू अब रहेनन्। सारा जगत अब चोखो भएको छ। सारा सृष्टिले एकै सुर र खुशियालीका धडकनको अनुभव गर्नेछ। प्रज्वलित भएको आकाशमा सारा सृष्टिका परमेश्वरबाट जीवन, ज्योति र हर्षोल्लास प्रवाह हुनेछन्। सुक्ष्मभन्दा पनि सुक्ष्म अणुदेखि लिएर पृथ्वीका महान थोकहरू चाहे जीवित वा निर्जीव होस् तिनीहरूको सुन्दरता र सिद्ध आनन्दले परमेश्वरको प्रेमको घोषणा गर्नेछ।